

DEUTERONOMIUM

F.W. Grant

DEUTERONOMIUM

De numerieke structuur van de Schrift

Deuteronomium

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

Voorwoord.	8
Omvang en indeling van het boek Deuteronomium	9
De verdeling van het boek.	10
Opmerkingen	10
Afdeling 1. (Deut. 1 - 4:43)	11
Afdeling 2. (Deut. 4:44 - 30)	39
Onderverdeling 1. (Deut. 4:44 - 11).	39
Onderverdeling 2. (Deut. 12 – 26)	56
Onderverdeling 3. (Deut. 27–30)	108
Afdeling 3. (Deut. 31 - 34).	115
Bijlagen	133
Bron	133
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	134
Betekenis van de cijfers	135

Voorwoord

Zie ook de Introductie tot de Numerieke Bijbel.

De naam 'Jehovah' uit de Engelse uitgave is in deze Nederlandse vertaling gewijzigd naar 'de HEERE'.

De vertalers

Omvang en indeling van het boek Deuteronomium

Deuteronomium, als het afsluitende boek van de Pentateuch, voltooit en vat de wet samen, en drukt deze in de harten en gewetens van het volk door de terugblik op hun woestijngeschiedenis en de stervende oproep van hun profet-wetgever. Het beëindigt duidelijk de eerste fase van Israëls geschiedenis, de basis en zaadkiem van alles wat volgt. Jozua is niet het laatste boek van een Hexateuch, zoals sommigen zouden willen, maar een duidelijk nieuw begin, zoals we volledig zullen zien, als de Heer het wil, wanneer we erin stappen.

Zo verklaart ook de geestelijke, typische betekenis, die de hoogste zekerheid van inspiratie, de kracht van profetie met zich meebrengt en heerst door de historische boeken heen. Jozua, de intrede in Kanaän, spreekt niet over onze intrede in de hemel bij de dood of in de opstanding, maar over onze intrede door geloof nu. Op de eerste manier zou zelfs de wildste verbeelding het niet in enig detail kunnen toepassen; op de laatste is het vol betekenis en zwanger van de belangrijkste lessen.

Op deze manier slaagt het niet, maar loopt parallel, met de aardse pelgrimstocht; terwijl Deuteronomium de woestijngeschiedenis afsluit, door de morele intelligentie en het profijt van het verleden als wijsheid voor de toekomst te geven, zoals de manifestatie op de rechterstoel van Christus zal doen voor ons leven hier. Want het

huidige leven heeft zijn betekenis voor de hemel zelf, en het licht van de hemel moet het allemaal verlichten, niet dat wij het dan vergeten, maar dat het een permanent bezit mag worden.

De verdeling van het boek

Deuteronomium heeft maar drie hoofdafdelingen, waarvan de tweede het grootste deel van het boek is. De eerste is historisch; de tweede wetgevend; de derde, in hoofdzaak, profetisch:

1. (Deut. 1 - 4:43) De rechtvaardigheid en genade van de Almachtige als overtuigend tot gehoorzaamheid.
2. (Deut. 4:44 - 30) De uiteenzetting en handhaving van de wet.
3. (Deut. 31 - 34) De uitkomst, zoals profetisch geopenbaard.

Opmerkingen

Afdeling 1. (Deut. 1 - 4:43)

De rechtvaardigheid en genade van de Almachtige als drijfveer tot gehoorzaamheid.

De inleiding tot de 'uitleg' van de wet is het meest natuurlijk een overtuigend middel tot gehoorzaamheid; en dit wordt gevonden waar het het sterkst zou zijn, in hun recente geschiedenis, fris en levendig zoals het was in de herinneringen van het volk. Ze hadden zichzelf er volledig in getoond; op deze manier was het een geschiedenis vol verdriet. Maar God had Zichzelf ook gemanifesteerd in overtreffende majesteit, - in heiligheid en in genade; en het dubbele verslag zou, als er iets zou kunnen dienen om het geweten op te wekken en het hart te roeren, en trouw te produceren aan Iemand wiens gunst voor hen zo opvallend was geweest, en wiens discipline bovendien zo compromisloos was. Dag in dag uit diende Hij hen; dag en nacht was Zijn aanwezigheid onder hen geweest: Hij die niet sliep of sluimerde, was de bewaker van Israël; en als Hij sloeg, was het omdat Hij hen niet wilde opgeven, en Zijn eigen karakter niet kon opgeven.

De woestijn was een leerschool voor het land. Het woord voor 'woestijn', zegt Krummacher, 'komt van een woord dat zowel 'spreken' als 'leiden' betekent, zodat in de woestijn zijn en onder leiding staan, in het Hebreeuws, bijna hetzelfde is'.¹

1 Geciteerd in Schaff's Lange.

Al deze lange, en in zo'n groot deel ervan droevige geschiedenis zou niet zonder zijn uiteindelijke winst zijn: de woestijn in deze zin moest nog zijn oogst krijgen en 'bloeien als de roos.' Al zijn pijnlijke ervaring zou wijsheid voor het land zijn. En zo is het met alle lessen die we dag in dag uit allemaal leren.

De tijd is niet op zo'n manier van de eeuwigheid afgesneden dat het onze vreugde en winst zou zijn om daar te vergeten wat we hier hebben doorgemaakt; noch zal zijn boekrol dan worden opgerold en terzijde worden gelegd. Nee, maar het is eerder zo dat zijn geschiedenis volledig ontzegeld zal worden en als profetie naar voren zal komen. En als de verzekering hiervan, tussen ons en de eeuwigheid, of net als we erin stappen, hebben we de rechterstoel van Christus en 'manifestatie' op de rechterstoel: 'Een ieder van ons zal voor zichzelf rekenschap geven aan God,' zegt de apostel. (Rom. 14:12) En nogmaals: 'Want wij moeten allen verschijnen' - letterlijk: 'geopenbaard worden' - voor de rechterstoel van Christus, opdat een ieder vergelding ontvange voor wat hij in zijn lichaam gedaan heeft, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad' (2 Kor. 5:10).

Velen hebben de vreemde gedachte dat dit niet op de Christen van toepassing is, en dat het op deze wijze toegepast in tegenspraak zou zijn met het evangelie, omdat het de verzekering van God wegneemt: 'hun zonden en ongerechtigheden zal Ik niet meer gedenken.' (Jer. 31:34; Hebr. 8:12; Hebr. 10:17). Maar dit is geen herinnering aan zonden in de goddelijke zin: niets wordt de gelovige aangerekend, alles wat beloond kan worden, komt op voor beloning, alles wat niet beloond kan worden, is 'verlies' wat betreft beloning (1 Kor. 3:15) - niet meer.

De ware triomf van Gods genade zal hierin gezien worden, dat, verteld in de tegenwoordigheid van God, er helemaal geen toerekening van zonden is. Zo zal het werk van Christus in zijn volle glorie verschijnen; en wij zullen gemanifesteerd worden, niet als geforceerde glimlachende engelen, maar als verlost menschen. Zo hebben wij ons lied en onze aanbedding. Zo worden de gewaden die ons op die dag zijn geschonken - het 'fijne linnen' dat 'de gerechtigheid' (in de herziene versie, 'rechtvaardige daden') van de heiligen is - gewassen in het bloed van het Lam. (Openb. 19:8, vgl. Openb. 7:14; Openb. 22:14, RV) Wie zou deze met bloed gewassen gewaden willen ruilen voor het meest onbevleete verslag dat door een schepsel kan worden geleverd?

En wie zou het begrip van deze genade in God voor zijn eigen ziel verliezen? Of wie zou niet willen dat het voor het universum wordt tentoongesteld? Wie zou de glorie van Christus hierin wegnemen? Wie zou niet liever zeggen: 'Komt en hoort, allen die God vrezen, en ik zal vertellen wat Hij aan mijn ziel heeft gedaan?' (Ps. 66:16) Daar, in de oren van de meest magnifieke vergadering die ooit is samengekomen, zal God in Christus Zijn volste lof hebben; en 'God zal elk werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, hetzij goed, hetzij kwaad.' (Pred. 12:14)

Hoe wonderbaarlijk die dag van openbaring! Alle duisternis van Gods handelingen met ons voorgoed verdwenen! Al ons verslag Zijn volste lof! Niet alleen Zijn genade gezien, maar Zijn wijsheid, rechtvaardigheid, waarheid - elk kenmerk voor altijd verheerlijkt! Wat zouden we missen, als we dit misten? En dat de eeuwigheid voor ons het volmaakte, onveranderlijke geluk mag zijn dat gegrond

is in heiligheid - voor zover God met Zijn redelijke schepselen omgaat overeenkomstig de natuur die Hij hun heeft gegeven, door argumentatie en bewijs - hoeveel kan er afhangen van deze dag van openbaring! Zijn doel is dat 'Hij in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom van Zijn genade moge tonen in Zijn goedertierenheid aan ons door Christus Jezus' (Ef. 2:7).

Deuteronomium, als afsluiting van de geschiedenis van de woestijn en de eerste Pentateuch van de Schrift, heeft dan ook zijn passende plaats. Het is in zekere zin het boek van de rechterstoel, beginnend met deze opsomming van de geschiedenis van de woestijn, en aan het einde uitbreidend tot dat glorieuze lied, waarin (alsof het al te midden van de menigte van de komende dag is) de hemelen, samen met de aarde, worden aangespoord om de woorden van zijn mond te horen! 'Mijn leer zal druipen als de regen, mijn spraak zal distilleren als de dauw, als de kleine regen op het tere kruid, en als de stortbuien op het gras: omdat ik de naam van De HEERE zal verkondigen: geeft grootheid aan onze God. De Rots - Zijn werk is volmaakt; want al Zijn wegen zijn recht: een God van waarheid, en zonder ongerechtigheid, rechtvaardig en recht, is Hij.'

(1) Israël is nu, hoewel nog steeds kenmerkend in de woestijn, aan het einde van hun reis. Ze hebben, om een paar dagen te reizen, het leven van een generatie genomen. Ze hebben een lange weg afgelegd, met moeite en ontbering, waar geloof in God hen gemakkelijk en al lang geleden had kunnen brengen. Toch zegeviert God over dit alles, door het te gebruiken als een preek voor hen, en een aanmoediging tot vertrouwen. De veertig jaar van beproeving zijn eindelijk voorbij,

en hun erfenis ligt voor hen, de andere kant van de onstuimige rivier die als enige tussenbeide komt.

En nu uit de stem van de wetgever, die binnenkort niet meer onder hen zal worden gehoord, zoals hij en zij beiden goed weten, zichzelf in een plechtige laatste toespraak, waarin de volheid van zijn hart overstroomt naar het volk dat zo lang zijn zorg heeft gehad. Kenmerkend voor het boek zijn de openingszinnen waarin de woorden van Mozes worden benadrukt als het onderwerp ervan: nu niet meer de woorden van de HEERE door hem, niet de wet zelf eigenlijk, maar Mozes' uitleg en handhaving ervan. En dit is geplaatst in het raamwerk van de omstandigheden die het op gang brengen en indruk maken met zijn betekenis.

De namen in het eerste vers kunnen niet die zijn van stations op de weg hierheen, dus vanaf Sinäi, hoewel twee ervan identiek zijn en twee andere lijken op sommige van deze; maar ze waren niet 'aan de overkant van de Jordaan, in de Arabah', of in enige relatie tot deze die de gebruikte termen zouden kunnen rechtvaardigen. 'Gelijkenis van namen', zegt Keil, 'kan op zichzelf niets bewijzen, aangezien het aantal plaatsen met dezelfde naam, maar op verschillende locaties, dat we in de Bijbel tegenkomen, zeer aanzienlijk is.'

Toch kan deze gelijkenis, waar de naam vaak alles is wat we over de plaats hebben, nog steeds behoorlijk betekenisvol zijn. Zeker, de locatie van deze gedenkwaardige verhandeling is aan de overkant van de Jordaan en in de Arabah, de diepe kloof waarin zowel de rivier als de zee van zout worden gevonden. Suph is niet noodzakelijkerwijs de zee van Suph of onkruid, de algemene naam van de Rode Zee; noch Laban Libna. Met Pam) en Hazeroth zijn we inderdaad bekend mee;

maar Hazeroth ('omheiningen') is slechts het meervoud van Hazar, waarvan er vele zijn; terwijl Paran de naam was van een groot district. We kunnen echter weinig met opzet over deze namen zeggen.

'Van Horeb naar Kades-Barnea' (het 'heiligdom van de zwerver') is de eerste fase van de reis, zoals Mozes het reciteert, een geschiedenis van ongeloof en rebellie, die alleen dient om de 'ijdelheid van verzet tegen de macht van God' te illustreren. Maar in de eerste plaats hebben we het land voor hen gezet, niet in poëtische rhapsodie, die het veel kleinere gebied overdrijft dat ze in feite bezaten, maar volgens de belofte aan hun vaders, die we hebben in Genesis 15, en nog vollediger in Exodus 23:31.

Maar deze belofte moest, zoals de laatste passage laat zien, aan hen worden vervuld in termijnen, en omdat ze geloof hadden om het vast te grijpen en het hun eigen te maken, - en ze hadden geen geloof. Toch zal genade uiteindelijk niet worden verslagen in haar bedoeling, noch zal de belofte onvervuld blijven; net zo min als ons de betere belofte van een hemels land zal doen, dat ons nu wordt geboden het onze te maken, en zo weinig doen. Deze parallel, vol berisping, en vol bemoediging voor ons, zullen we overvloedig voor ons hebben als we verdergaan. Ondertussen is het bevel voor ons, zoals het voor hen was, een belofte, waar individueel geloof veel van kan maken als het niet kan volbrengen wat dat van een gastheer kan.

(2) Vervolgens herinnert Mozes hen aan de instelling van beambten voor de legerplaats om de last van zo'n grote menigte met zich mee te dragen. God had aan hen, en onder de meest ongunstige omstandigheden, de belofte aan hun vaders vervuld, en zij waren reeds als de sterren des hemels in aantal. Dit maakte de aanstelling

noodzakelijk van hen die erkend zouden worden als leiders en magistraten onder hen; heerschappij in Israël is aldus duidelijk dienst; en zij worden uitgenodigd om hun eigen handen aan dit werk te leggen, door uit hun midden mannen te kiezen die hun vertrouwen genoten, en het vertrouwen verdienden dat zij genoten. En zij doen dit, erkennend dat zij het juk nodig hebben, zoals alle mensen het ooit hebben erkend, ondanks alle misbruiken van autoriteit. Zoals Paulus zegt over de magistraat: 'Hij is de dienaar van God voor u ten goede' (Rom. 13:4), hoewel in de tijd waarin hij schreef, het misbruik overal duidelijk was.

We zijn wederzijds afhankelijk en hebben elkaars hulp nodig, niet alleen tegen anderen, maar ook tegen onszelf. In onze eigen zaak zijn we niet geschikt om rechters te zijn, en geen enkele wet, waar ook ter wereld, zou dit toestaan; toch is er geen ambt dat we meer van nature aannemen. Eigenbelang spoort ons aan en spoort ons aan om dat te doen waarvoor het ons zelf diskwalificeert. Hoe goed is het dan voor ons om opzij te staan en degenen die competentere zijn voor een onpartijdig oordeel, hun oordeel te laten vellen. Hoe goed is het om onszelf te zien door de scherpere ogen van anderen, soms zelfs van degenen die niet vriendelijk zijn. Maar op deze manier verheft Paulus de christen tot een hoogte in die berisping aan de Korintiërs, die het zo scherp maakt, -

'Als u dan oordelen hebt over dingen die dit leven betreffen, stel dan degenen aan om te oordelen die het minst geacht zijn in de gemeente.' (1 Kor. 6:4) Dit lijkt het exacte tegenovergestelde van Mozes, en hij bedoelt natuurlijk ook niet dat het letterlijk uitgevoerd moet worden: 'Ik spreek tot uw schande. Is het zo dat er geen wijs

man onder u is? Nee, niemand die in staat zal zijn om te oordelen tussen zijn broeders?’ Hij zou niet willen dat degenen die wijsheid missen, oordelen; maar hij overweegt enerzijds dat ‘de minst geachte in de gemeente’ een verhevenheid en onpartijdigheid van geest zou moeten hebben die geschikt zijn voor zo’n ambt; en anderzijds dat degenen wier wereldse zaken beoordeeld moeten worden, zo onbezorgd zouden moeten zijn, wat betreft zaken van dit soort, dat ze bereid zijn om hun zaak voor te leggen aan een van hun broeders!

Dit is ongetwijfeld een onbereikt - we zouden niet moeten zeggen, onbereikbaar - ideaal. Goed dat het ideaal nog voor ons ligt. In waarheid, hoe gezegend om zo voor God te zijn, zo in het vreugdevolle bewustzijn van die opperste wil, waarvoor, hoe weinig mensen het ook mogen bedoelen, elke andere buigt, om in alles de hand van een Vader te kunnen zien, en zonder voorbehoud onderworpen te zijn aan elke uiting van Zijn wil, ook al was het de stem van een vijand die het uitsprak: - ‘De beker die Mijn Vader Mij gegeven heeft, zal Ik die niet drinken?’

Het is goed om aldus te dienen, om onderworpen te zijn; en het hoeft dan ook geen wonder te zijn dat we hier melding maken van een instelling waardoor de menselijke wil wordt beteugeld en die geest wordt opgewekt die de ware voorbereiding is voor een goddelijke erfenis: ‘de zachtmoedigen zullen de aarde beërven.’ Israël, met hun erfenis voor zich, moet de geest van erfgenamen cultiveren.

(3) De gebeurtenissen van de reis naar Kades worden overgeslagen: ‘de grote en verschrikkelijke woestijn’ wordt alleen genoemd om hen de macht van de hand die hen leidde te laten beseffen. Getraind om moeilijkheden het hoofd te bieden, zoals gewend om hen

overwonnen te zien worden door de macht van God, hoe gereed konden ze nu worden geacht om de enige vijand onder ogen te zien die gevreesd moest worden, terwijl ze nu in Kades hun volgende stap zouden zetten op het land van zoveel herinneringen, aan hen beloofd door de volle waarde van de naam van de HEERE. Ongeloof alleen kon tegen hen zegevieren; maar hoe konden ze ongelovig zijn? Zo zou men inderdaad kunnen beweren; maar de feiten van de geschiedenis en van de ervaring spreken het argument tegen.

(4) We gaan snel over tot het resultaat en nu vinden we, wat niet in de geschiedenis zelf was verschenen, dat de missie van de spionnen in de eerste plaats de eigen suggestie van het volk was. Het is waar, Mozes was erin gegaan en God Zelf had het goedgekeurd; want in Numeri worden ze op Zijn bevel uitgezonden. Het is daarom duidelijk dat er niets verkeerd was in de suggestie, terwijl het niet volgt dat er niets verkeerd was in het motief.

Ongeloof verlangt, zoals we weten, de weg voor zich te zien, wil graag weten wat er te ontmoeten is en zijn plannen van tevoren te hebben. God zou het kunnen goedkeuren, als een nieuw getuigenis voor hen van de goedheid van het land, waarvan de vrucht een bewijs was dat niet kon worden ontkend. Maar niets is zinlozer dan ongelooft: als mensen Mozes en de profeten niet geloven, zullen ze niet overtuigd worden, ook al stond er iemand op uit de dood. Als het Woord van God faalt, kunnen zintuigen en gezichtsvermogen niet baten. Er zijn ommuurde steden en lange mannen: toegegeven; en de macht van God, hoe groot zal men die achten? Helaas durven ze met verbazingwekkende dapperheid te beweren dat al Zijn goedheid en zorg tot nu toe niets anders dan haat zijn geweest, en dat Hij zich

zoveel moeite heeft getroost om hen over zee en door de woestijn te leiden om hen uiteindelijk door de Amoriëten te vernietigen!

(5) Het is duidelijk dat het argument ten einde is. God kan geen grotere wonderen doen, noch hen overtuigen voor wie liefde en haat niet van elkaar te onderscheiden zijn. Hun ongeloof sluit hen uit van het land en verordent een lange tuchtiging voor hun kinderen, die Hij uiteindelijk toch weer binnenbrengt volgens Zijn voornemen. Hun dwaasheid en kwaad kunnen het Onveranderlijke niet veranderen: het is alleen van nut tegen henzelf.

Het zekere Woord dat voor hen was, is nu hun ondergang; terwijl hun noodlottige ongeloof uiteindelijk zelfs de zachtmoedige geest van Mozes opwekt en hem ook uit het land sluit. Opnieuw rebelleren ze wanneer het woord tegen hen wordt uitgesproken, en zullen zonder God binnengaan, die net niet met Zijn hulp kon binnengaan: een loutere aanmatiging, die onmiddellijk bitter wordt berispt, wanneer de Amoriëten van de heuvel afkomen en hen achtervolgen als een zwerm bijen, zelfs tot aan Horma, de plaats van de ban. Dan barsten ze in tranen uit als ijdel voor de Heer: Zijn oordeel is even getrouw als Zijn liefdevolle genade.

2. In het volgende gedeelte vinden we Israël op de weg in hun vreemde omweg, waarin we hen al hebben gevolgd, rond de berg Seir. Maar het pad zelf wordt nauwelijks aangeraakt: wat we eerder hebben is hun verschillende relatie met de verschillende naties waar ze langs trekken, - Edom, Moab en Ammon aan de ene kant, en de Amoriëten aan de andere kant.

De ene, het is hun strikt verboden, om zich met de andere te bemoeien, ze worden bevolen om oorlog te voeren, en hun land wordt Israëls eerste bezit. Dus, we kunnen er zeker van zijn, is het belangrijk voor ons om te weten, terwijl we verder reizen, waarmee we moeten worstelen, wat we gewoon moeten passeren. Dit alles in Israëls geschiedenis zal nog steeds onze les zijn; we kunnen er zeker van zijn als altijd, en zullen ons vertrouwen gerechtvaardigd vinden, dat ‘de dingen die hun overkwamen, hun overkwamen als typen.’

(1) Eerst van deze volken hebben we de ‘kinderen van Esau, die in Seïr woonden’, en we hebben al meer dan een hint van de typische betekenis gekregen. Esau en Seïr hebben een natuurlijke verbinding. ‘Esau’ betekent ‘harig’, ‘ruw’, en Seïr ook; wat om deze reden een van de woorden voor ‘bok’ is, - een ‘ruige’. Deze laatste betekenis is opvallend genoeg, de bok staat in zijn fundamentele betekenis voor de zondaar, zoals in het gebruik ervan door de Heer. De wilde natuur van Esau wordt aldus getoond in zijn affiniteit met het ‘verre land’ waartoe hij behoort.

Edom heeft dus nog een teken dat het Adam is, als hij vermomd is, zoals in het kind van God het vlees vaak goed vermomd is. En Edom ligt hier in Seïr, zoals we elders hebben gezien, dwars door (zoals we ons kunnen voorstellen) het hele pad van vooruitgang. Dit wordt benadrukt door Israëls poging om door Seïr te trekken, een doorgang die wordt geweigerd en moet worden opgegeven. Gods weg is ‘rond’, niet eroverheen, en ‘langs de weg van de zee’, onder de beschutting van de koperen slang.

Dit is de weg van de dood, de weg van het kruis: 'in de Arabah', Gods weg van de dood, gesneden door het land van zee tot zee, vinden we ons spoor, en geen berg Seïr om ons tegen te houden.²

Maar de waarheid wordt hier nog eens voor ons benadrukt. Esau mag niet worden onteigend, - het vlees kan niet, - noch zelfs worden bestreden. De berg Seïr wordt hun gegeven als bezit. Het is de les van de zee, die haar plaats krijgt op de derde dag van de zes waarop de aarde werd opgebouwd; of, nogmaals, de les van Kaïn, door God gemarkeerd voor het leven, niet voor de dood.

Het vlees verblijft nog steeds in de gelovige, en heeft haar plaats van God - daarom is het nuttig, zoals we stoutmoedig kunnen zeggen. Wat voor nut heeft Esau in zijn bolwerk in Seïr? Net als een noodzakelijke barrière, om Israël te dwingen het pad langs de zee te bewandelen; zo heeft het vlees zijn nut om zelfvertrouwen te vernietigen, om het kruis een dagelijkse noodzaak voor ons te maken, om ons te leren in Christus te blijven en onze heiliging te vinden in bezigheid met Hem. Als zelfbezigheid in Satan een engel in een duivel kon veranderen, is het dan waardig van God om het onuitroeibare kwaad in ons een middel te maken om onze ogen van onszelf naar Hem te keren, door wie wij, als wij Zijn heerlijkheid aanschouwen, veranderd worden naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid!

Met de mensen van het vlees, de kinderen van deze wereld, mogen wij handel drijven, terwijl wij op weg zijn naar de hemel. Wij mogen

2 Voor degenen die dit nog onbegrijpelijk vinden, verwijzen wij naar de aantekeningen bij Num. 20:14-21 en Num. 21:4-9 voor een uitleg.

niet met hen twisten; hun land is niet het onze; onze bezittingen zijn elders, - een goed land, dat het begeren van enig ander land verbiedt.

(2) Als de kinderen van Israël Edom passeren, komen ze in de buurt van de broederstammen die van Lot afstammen, aan wie het hun evenzeer verboden is oorlog tegen hen te voeren of hun land in bezit te nemen. 'Ik heb Ar gegeven,' zegt De HEERE, 'aan de kinderen van Lot tot een bezit.' Wat wordt ons dan voorgesteld door deze kinderen van Lot? Hun afstamming is natuurlijk het eerste dat ons zou moeten helpen. Zij zijn het nageslacht, op een manier van schaamte en zonde, van iemand die staat als het typische tegendeel van Abraham, de man die trouw is aan de goddelijke roeping.

Hij is de man die, hoewel hij zelf 'rechtvaardig' is, toch een kolonist is in de wereld, erin verzonken, negerend wat het voor God is, uiteindelijk gered door het vuur, maar nooit hersteld op de plaats vanwaar hij was vertrokken. Het kind van Lot is het kind van de 'dekking' waaronder Lot wandelde, en overeenkomstig de onvermijdelijke neiging van kwaad tot erger, alleen het kwaad ervend, - vreemd en vijandig tegenover Israël en tegenover Israëls God. Zijn grondgebied ligt buiten dat van Israël, hoewel het een grensgebied is. De naam is afgeleid van de hoofdstad Ar, wat 'stad' betekent. Dit brengt ons terug naar de stad die men vroeger uit de tegenwoordigheid van de Heer verliet om te bouwen (Gen. 4).

Alles lijkt te spreken over datgene wat het natuurlijke resultaat is van de ware gemeente die in de wereld wegzinkt, - een belijdenis die niets anders is dan de wereld, vreemd en vijandig tegenover het ware volk van God, grotendeels gekenmerkt door de principes van confederatie, wederzijds belang, enz., die de stad, zoals die nu bestaat, impliceert.

In Moab beslaat de 'stad' als het ware het land. Daarom hoeven we ons niet te verbazen dat hun God niet de HEERE is.

Voor Moab is God Kamos³, de 'overwinnaar', zoals de loutere professor gaat met wat in feite overheerst, wat de overhand heeft gekregen. In Ammon is hij Moloch, - d.w.z. 'koning', - in feite, of het nu terecht is of niet. Nee, eerder, feit is juist: niet God is Koning, - regeert omdat Hij goddelijk is; maar de koning is God - is goddelijk omdat hij regeert. En dit is geen vreemde zaak onder mensen: de sekte van Herodianen is altijd een grote geweest. Daarom (want dit is een systeem dat in al zijn onderdelen met elkaar verbonden is) offerden ze mensen aan zowel Kamos als Moloch: de mensheid wordt voortdurend in zulke heiligdommen geofferd.

Tussen Moab en Ammon is het onderscheid moeilijker te maken. 'De nauwe relatie tussen de twee volken die in hun oorsprong wordt aangegeven,' zegt Grove, 'duurde voort gedurende hun hele bestaan: vanaf hun vroegste vermelding (Deut. 2) tot hun verdwijning uit de Bijbelse geschiedenis, worden de broederstammen samen genoemd. (vgl. Richt. 10:6; 2 Kron. 20:1; Zef. 2:8, enz)

Hun verbintenis was inderdaad zo hecht en hun identiteit zo dicht bij elkaar, dat het lijkt alsof er af en toe over elk van hen onder de naam van de ander wordt gesproken ... Van beiden wordt gezegd dat ze Bileam hebben ingehuurd om Israël te vervloeken (Deut. 23:4) ... In het antwoord van Jeftha aan de koning van Ammon zijn de toespelingen voortdurend op Moab (Richt. 11:15, 18, 25), terwijl Kamos, de bijzondere godheid van Moab (Num. 21:29), 'uw god'

3 De Moabitische steen heeft ons dit laten zien met betrekking tot Kamos.

wordt genoemd (24) Het land van Arnon tot Jabbok, dat de koning van Ammon 'mijn land' (13), wordt elders duidelijk vermeld als ooit toebehoorde aan een 'koning van Moab.' (Num. 21:26).

Aan de andere kant merkt hij op dat er maar over één stad van Ammon (Rabbah) wordt gesproken, en dat de toespelingen op de gewoontes en omstandigheden van de beschaving, zo algemeen in verband met Moab, absoluut ontbreken met betrekking tot Ammon. De Ammonieten hebben de woeste gewoontes van plundersaars, wreedheid jegens hun vijanden. (1 Sam. 11:2; Am. 1:13; Jer. 41:6-7; Richt. 11:7, 12), ' evenals een verdachte onbeleefdheid jegens hun bondgenoten, die bij één gelegenheid (2 Sam. 10:1-5) bijna de uitroeiing van de stam tot gevolg had. (12:31)'

'Als we het bovenstaande in aanmerking nemen,' zegt hij, 'is het moeilijk om de conclusie te vermijden dat, terwijl Moab de gevestigde en beschaafde helft van de natie Lot was, de Ben-Ammon zijn roofzuchtige en bedoeïenengedeelte vormden. Een opmerkelijke bevestiging van deze mening komt voor in het feit dat de speciale godheid van de stam niet in een huis, noch op een hoge plaats werd aanbeden, maar in een hut of tent die werd aangeduid met het woord dat voor de Israëlieten het contrast tussen een nomadisch en een gevestigd leven het scherpst uitdrukte (Am. 5:26).'

In Moab kunnen we misschien de louter rustige wereldling zien, tevreden met de winst van zijn beroep; in Ammon de ketterse plundersaar van Israëls bezit. We hebben een type van deze aard gehad in de Filistijnen van de zee kust, Israëls vijanden aan de andere kant; maar deze zijn niettemin verschillend in wat ze vertegenwoordigen. Elke vorm van geestelijk bestaan, goed of kwaad, kunnen we

verwachten belichaamd te vinden in deze types, die zo levendig het leven en de oorlogvoering van het volk van God afbeelden.

Het lijkt misschien op het eerste gezicht vreemd, als dit waar is, dat God duidelijk een plaats voor Moab en Ammon heeft voorzien, en niet heeft toegestaan dat Israël hen onteigende. We hebben echter gezien dat hetzelfde het geval is met Edom, en hoe het feit overeenkomt met het type. Wat betreft het onkruid op het veld, dat in wezen zou overeenkomen met Ammon, is het woord: ‘Laat ze opgroeien met de tarwe tot de oogst’, wat erg lijkt op wat we hier hebben.

Als we ook ontdekken dat Lots kinderen hun nut hebben, en dat ze het middel zijn geweest om bepaalde reuzen, de Emim en de Zamzummim, uit de landen die ze hebben bezet, te vernietigen, geldt dit ook voor Edom en de Horieten, en de Avvim vóór de Kaftorim, die verenigd lijken te zijn met de Filistijnen. Het is niet nieuw dat God de groei van het ene kwaad overheerst ten gunste van de vernietiging van het andere, zodat de wereld tenminste draaglijker kan zijn voor degenen die haar bewonen. Degenen die niets minder willen dan God dienen, worden gedwongen dit ook te doen. Zoals Hij ‘de toorn van de mens Hem laat loven, en wat er overblijft van de toorn zal Hij beteugelen’ (Ps. 76:10).

Wat betreft deze reuzen, van wie er behalve de namen weinig overblijft, zijn zelfs de namen op dit moment te onzeker in hun interpretatie om iets betrouwbaars over hen te kunnen zeggen. Woordenschaten van dit soort moeten meer van de intelligentie van het geloof in zich hebben, voordat vragen als deze op de juiste manier behandeld kunnen worden. In de tussentijd moeten we ons noodgedwongen tevreden stellen met het markeren ervan als vragen die nog resten

voor de geduldige onderzoeker van het Woord in een toekomstige tijd, - als er al een tijd voor zal zijn! Want het einde is zeker nabij.

(3) De oorlog om het bezit staat nu op het punt te beginnen, Gods dreigementen aan de vorige generatie zijn nu vervuld en de belemmering voor de bezetting van het land is weggenomen. Ze worden daarom aangemoedigd om voorwaarts te gaan, zonder aan iets te twifelen.

3. Bezit, zoals we hier duidelijk zien, begint aan deze kant van de Jordaan. Israël wordt direct geboden om zichzelf te bezitten van het land van de Amorieten, dat in feite een goed land is, en waardig dat God het geeft. Zo is het ook met ons: 'Godsvrucht heeft de belofte van het tegenwoordige en van het toekomstige leven.' (1 Tim. 4:8) Ja, zegt de apostel, 'alle dingen zijn van u, hetzij... de wereld, of het leven, of de dood, of de tegenwoordige, of de toekomstige dingen, alles is van u; en gij zijt van Christus; en Christus is van God.' (1 Kor. 3:21-23) Hier is het duidelijk dat we bezittingen hebben aan beide kanten van de dood, beide oevers van de Jordaan, ja, en de Jordaan zelf.

Toch kunnen we niettemin een zeer ernstige fout maken, zoals de tweënhalfde stam zeker deed. Wat is er natuurlijker voor hen dan de taal die we hen hebben horen gebruiken, toen God tot hen had gezegd: 'Begin, neem bezit'? Maar Israëls land moet door loting worden toegewezen; en ze wachten niet op het lot. Het land past hen: het is geschikt voor vee, en ze hebben vee; dus, zoals Lot van ouds, kunnen ze niet vertrouwen dat God voor hen kiest, - ze moeten zelf kiezen. En ze kiezen volmondig: ze zullen niet over de Jordaan gaan, - die ze onmiddellijk aanpassen door te ondernemen om te gaan en te

vechten om hun broeders het bezit te geven van het land dat ze voor zichzelf weigeren: aan die weigering houden ze vast.

Het geestelijke verklaart het natuurlijke hier zoals zo vaak elders. Als hemelse mensen behoort de wereld ons toe; maar alleen om te gebruiken als hemelse mensen. Gilead en Basan zijn misschien van ons als een afhankelijkheid, maar Kanaän is het land van onze erfenis en van ons hart. De wereld is van ons, alleen zoals wij van Christus zijn. Zij behoort ons toe, en daarom behoren wij er niet toe.

(1) De overwinning op Sihon en de betekenis van de hele geschiedenis, voor zover wij die konden leren, zijn al besproken. Wat hier wordt benadrukt, als passend bij Mozes' doel, is dat God hem in hun hand gaf, zelfs de koppigheid die weigerde doorgang te verlenen aan het oprukkende leger was van Hem, de ongerechtigheid van de Amorieten was nu vol, en dus werd ook de ban op hen uitgewist, waardoor Israël eenvoudigweg de uitvoerders van het goddelijk oordeel werd. Het was bij hen noch lust tot bezit noch passie voor vernietiging die Sihon en zijn volk deze genadeloze uitroeiing bezorgde. De genade was voor de wereld, door er een boosaardig kwaad uit te roeien. De aanklacht tegen hen wordt elders gegeven; en de uitvoering van Gods vonnis dat in Israëls hand werd gelegd, was goed berekend om hen te imponeren met een gevoel van goddelijke heiligheid dat hen niet zou verlaten.

(2) De betekenis van Og en de verovering van Basan is ook besproken; het lijkt niet mogelijk hier nog iets aan toe te voegen.

(3) Het hele onderwerp van het land zal aan ons worden voorgelegd, als de Heer het toestaat, in de beschouwing van het boek Jozua, en

we zullen tot dan elke poging uitstellen om de betekenis van wat we hier vinden te lezen. Dat er overall betekenis is, moeten we niet betwijfelen: wat Kanaän voor Israël was, zou voor ons zeker een parallel in geestelijke betekenis moeten zijn. Wat moet dit land, ‘de glorie van alle landen’, ‘waar de ogen van de Heer voortdurend zijn’, niet leveren aan een gelovige studie ervan? Er is nog niets op deze manier gedaan: is het geprobeerd? Zullen we hier niet zeker vinden dat ‘in alle arbeid winst is’, en dat ‘de ziel van de vlijtige vet gemaakt zal worden’?

(4) Na de verdeling van het reeds verworven land herinnert Mozes het volk aan de verplichting van hen die het in bezit nemen om met hun broeders deel te nemen aan de toekomstige verovering; waartoe ook Jozua wordt aangemoedigd met de verzekering dat het huidige succes slechts een onderpand is voor de toekomst. De HEERE is met hen in onveranderlijke kracht en trouw.

(5) En dan, nogmaals, zoekt hij die het instrument van de HEERE was geweest om hen uit Egypte te leiden, met al het verlangen van zijn ziel, toestemming om over de Jordaan te gaan en het goede land daarachter te zien. Maar er is geen berouw bij Iemand die nooit overhaast spreekt, noch kan herstellen wat Hij spreekt: Mozes wordt geweigerd, ter wille van het volk, dat in hem Gods wegen moet leren; maar hem wordt Pisga verleend, want er is geen breuk tussen heiligheid en liefde; en hij zal het land zien, met God.

4. De vermaning volgt, gegeven door deze ervaring. De geschiedenis heeft een moraal, zoals alle menselijke geschiedenis, inderdaad, wanneer het goed gelezen wordt; zoals alles zal worden bewezen wanneer het voor het eerst volledig wordt verteld en op de juiste manier

wordt geaccentueerd. Israël is een voorbeeld, geen uitzondering: het is alleen zo dat het een stem voor ons kan hebben, of anders kan zijn dan woorden die in de lucht worden gesproken.

(1) De stem predikt gehoorzaamheid; maar gehoorzaamheid is alleen dat wanneer het onwrikbare loyaliteit is, nooit knoeiend met het wetboek. Er mag geen toevoeging zijn, die het woord van de mens zou verheffen tot dat van God; geen aftrekking, die Gods woord reduceert tot dat van de mens. Hiervoor moet er een enkel oog zijn, zodat het zicht niet vertroebeld zal worden: het gebod zelf is licht zoals het leven is. Dit had de ervaring aan Israël getoond: waar waren de mannen die achter Baäl-Peor aan gingen? Maar zij die zich aan de HEERE vastklampten, leefden. En welk volk had ooit zulke volmaakte wetten? Wat een wijsheid en verstand zouden zij hebben die ze hielden!

(2) Het volk had God ontmoet, en zij hadden Zijn woord: - twee dingen die ook voor ons samen moeten gaan als wij voldoende toegerust willen zijn voor het pad. Het voorbeeld van Job laat ons de noodzaak van het eerste zien, voor iemand die alle anderen van zijn tijd overtrof in onberispelijkheid van karakter. Het was toen zijn oog God zag dat hij zichzelf ging verafschuwen in stof en as. Hier wordt de wil van de mens gebroken, met zijn trots, en Gods wil wordt alles in alles voor hem.

Dan spreekt God, die een verterende toorn is, uit het midden van het vuur, en het geschreven Woord wordt het verslag van een levende Stem, die heeft gesproken, en die tot ons spreekt. Niets kan mogelijk de plaats innemen van deze echte ontmoeting met God, - dit van aangezicht tot aangezicht met Zijn Majesteit. Noch voor Israël, noch

voor Job was dit een vallen in de armen van een Vader, - het evangelie was niet gesproken, behalve in gelijkenissen. Maar nu is er gevaar dat God verloren gaat in de Vader, in plaats van (zoals Hij zou moeten zijn), gemanifesteerd in de Vader.

Hoeveel gebrek is er, ook onder hen die het evangelie goed hebben geleerd, aan die gebroken geest, - zo'n onbetaalbaar iets bij God, - en die het onfeilbare gevolg is van het ontmoeten van God! Voor iemand die dit heeft gedaan, is het voortaan 'God en het woord van Zijn genade:' de zoete en gezonde, kinderlijke, niet slaafse, 'vrees voor God' zal de 'troost van de Heilige Geest' vergezellen, en het resultaat zal een overtuigend getuigenis voor God zijn, waardoor, zoals in het begin, de Gemeente 'vermenigvuldigd' zal worden (Handelingen 9:31). Het is de glorie van God in het aangezicht van hem die met Hem is geweest.

(3) Op zo'n manier, zoals de dag het toeliet, verschijnen deze twee dingen in Israëls geschiedenis. Zij waren een volk dat voor God was afgezonderd als Zijn bezit. Hij was jegens hen een jalouse God, vanwege Zijn liefde voor hen. Zij moesten alleen van Hem zijn; en Hij moest voor hen afgescheiden zijn van al het andere, niet verward met enige verbeelding van de mens, of gelijkenis van enig ding in de hemel of op aarde, dat door niets anders dan Hemzelf kan worden voorgesteld. Voor ons heeft Christus als het 'beeld van de onzichtbare God' deze ongenaakbare glorie alleen maar benadrukt, niet verminderd. God is inderdaad dichtbij gebracht; maar als Hij dichterbij komt, beseffen we des te meer onze nietigheid in Zijn aanwezigheid.

Wij zijn van Hem: als Israël uit Egypte, de ijzeroven, werd gehaald, zijn wij de onderwerpen van een wonderbaarlijker en geestelijker verlossing. Voor Israël was dit het eerste argument van de wet; voor ons is het datgene wat bovenal spreekt van Zijn titel aan ons.

(4) Maar zelfs als hij spreekt over die scheiding voor de HEERE, die de liefde die Hij voor hen had, van hun handen eiste, en waarin al hun glorie en gelukzaligheid lag, strijkt de schaduw van de toekomst over de ziel van de profeet-wetgever; en hij ziet hun vertrek van de HEERE, hun afgoderij, waaraan God hen moet overgeven, alleen om ervan te genieten, niet in het land dat aan Hem was gewijd, maar verstrooid in dat van vreemdelingen. Daar zouden zij de ellendige slavernij beseffen die zij hadden gekozen, totdat zij met heel hun hart de God van hun vaders opnieuw zouden zoeken: zoeken, en dan vinden; want dat is de genade van Hem tegen wie zij in opstand zijn gekomen, en Zijn trouw aan het onvergeten verbond.

Aldus worden zij, vóór hun daadwerkelijke bezit van het land van belofte, gewaarschuwd voor hoe zij het, hoewel niet voor altijd, zullen verliezen. En zo werd de Gemeente, vanaf het allereerste begin, gewaarschuwd voor een soortgelijk vertrek, waarvan de zaden al in de dagen van de apostelen waren gevonden, en die zich zouden ontwikkelen tot een donkerdere afvalligheid dan die van Israël. Alleen het einde hier is het verwijderen van haar kandelaar op aarde, terwijl de ware heiligen worden opgenomen in de hemel, zodat ' Israël ' 'kan ontluiken en bloeien, en het aangezicht van de aarde met vrucht kan vullen.'

(5) God met hen, dat was hun glorie. Had enig ander volk Zijn stem gehoord uit het vuur dat door Zijn aanwezigheid was ontstoken, in

staat gesteld om het te horen en te leven? Was enig ander volk tot Zijn eigendom gemaakt, uit de greep van een ander volk geplukt met zo'n hand van macht, met tekenen en wonderen en machtige daden?

De vraag impliceert dat er dan maar één antwoord kon zijn. Nu kunnen we spreken over God die wonderbaarlijker werd getoond, - over een grotere en wonderbaarlijkere redding. Hoe zwanger zou dan voor ons Mozes' conclusie hier moeten zijn: 'Weet daarom en overweeg het in uw hart, dat de HEERE God is, in de hemelen boven en op de aarde beneden: Hij, en niemand anders!' Handelen wij altijd alsof we het geloven? Worden Zijn geboden in eenvoud gehouden, alsof we dat deden? Absolute gehoorzaamheid, is het nog zo gewoon onder ons? En dit is de maatstaf van geloof, en van de liefde waardoor geloof werkt.

5. Dit deel van Deuteronomium wordt afgesloten met een belangrijke handeling van Mozes. Hij stelt drie toevluchtssteden apart voor het land dat al in bezit was ten oosten van de Jordaan. De geestelijke betekenis van deze toevluchtssteden is al in het algemeen overwogen, hier zullen we het uitgebreid en ontwikkeld vinden op een manier die vol is van het diepste belang voor elke geestelijke geest. Hoe vol van belang is datgene wat, doordringend onder een relatief onaantrekkelijk oppervlak, voor ons de gedachten van God ontdekt, toen verborgen (en noodzakelijkerwijs verborgen) toen de gebeurtenissen de geschiedenis ingingen, maar niettemin voor ons bewaard in het verslag ervan door de handen van hen die, geleid door de Geest, zo onmetelijk hun eigen kennis overstegen!

Hier is het duidelijk dat het de innerlijke betekenis is die de geschiedenis moet verlichten, en dat degenen die hier niet bij stilstaan alle kracht

van de geschiedenis verliezen. Wij zullen er gemakkelijk tevreden mee zijn, om, zoals God het wil, deze innerlijke betekenis te laten zien, om door de velen (helaas!) voor wie de goddelijke geschiedenis niets meer is dan geschiedenis, en voor wie hun 'bovennatuurlijke godheid' te onpartijdig is om een Israëlsche kroniekschrijver te bevoordelen boven een Griekse of Romeinse historicus. De wetenschap mag, voor het doel van de anatomie, zich verheugen in het karkas in plaats van de levende vorm; maar voor ons is de adem van de Geest des levens in deze bladzijden, en we zullen ze niet opgeven aan datgene dat, nadat het zijn mes op hen heeft gebruikt, ze aan ons zal teruggeven in een staat die alleen geschikt is voor het knekelhuis.

Deze toevluchtsoorden, op afstanden door het land van Israël geplaatst, zijn een garnizoen van God voor het land, dat zelfs nog steeds, in puin, zoals het land is, erover waakt, als dienaren van onveranderlijke genade, en profeten van nu nabije glorie. Dit volk van God, voor Hem gescheiden op de wonderbaarlijke manier die door hun annalen wordt bevestigd, - wat is tenslotte hun toestand geweest gedurende vele en lange eeuwen van onderwerping aan vijandige rassen?

Ze zijn vreemdelingen en zwervers geweest, Kaïn-achtig, en onverwoestbaar als Kaïn, - een natie die zelfs in de dood overleeft, maar alsof ze alleen de herinnering aan het lot waaronder ze liggen, in stand wil houden, - het lot van een vreselijke broedermoord. Dat is in feite hun toestand, - een toestand die voor de meesten nog hopeloos is, hoewel het nu misschien is met een streep van grijze dageraad die zich erover verbreedt. Maar deze vrijsteden zijn altijd wachttorens geweest die naar het oosten gericht waren, wallen rondom het

terneergeslagen Sion, waarop de wachters niet zwijgen en Hem geen rust gunnen, totdat Hij het weer heeft gesticht, ja, totdat Hij het tot een lof op aarde heeft gesteld (Jes. 62:6-7).

Zij zijn Zijn belofte, gezien wat er in feite is gebeurd, dat wat Hij heeft voorzien Zijn voornemens niet kan dwarsbomen, noch hun zonde Zijn langverwachte genade. Preken mogen ze in zakken, maar het is goed nieuws dat ze preken, van een plaats van veiligheid, zelfs voor moorden, - voor hen voor wie Zijn pleidooi nog zal baten, 'Zij weten niet wat zij doen.'

Alleen zo kan hun zegen komen - kan de gunst die hen van ouds onderscheidde, hun opnieuw worden bewezen; alleen zo kan God te allen tijde bij de mens zijn. De Gekruisigde is onze schuilplaats tegen de wreker, en het onderpand van het volledige bezit van onze voorbestemde erfenis; en hoe meer wij het type hier overdenken, hoe meer wij de trekken van Christus en van onze zegen in Hem zullen zien.

Zes steden omgorden het hele land, - het land zover als Israël het in het verleden genoot: in hun aantal aldus sprekend van de overwinning van goddelijke genade over en in hen. Slechts drie zijn hier: de Jordaan verdeelt de zes gelijkelijk in twee drieën, het getal van getuigenis en dat van de goddelijke volheid. Deze overwinning is inderdaad zo'n getuige: Vader, Zoon en Heilige Geest, zoals ze voor het eerst volledig bekend worden gemaakt in het Nieuwe Testament, zo is het in persoonlijke activiteit ten behoeve van ons dat ze worden gemanifesteerd.

Op dit moment hebben we er maar drie om te overwegen: ten eerste, voor de Rubenieten, Bezer, in de woestijn, in het tafelland. ‘Bezer’ betekent ‘versterking’, een omsloten plaats, soms een ‘voorraad’ of schat die zo omsloten is. De toepassing op onze Heer behoeft nauwelijks verdere uitleg. Gods omsluiting kan nooit louter een verdediging zijn; het moet, net als de eerste tuin, beplant worden met ‘elke boom die aangenaam is om te zien en goed om te eten.’ Of, beter nog, wanneer we zo opgesloten zijn, maakt Hij ons een omsloten tuin,’ waaruit voor Hem zowel de noordenwind als het zuiden de specerijen laten stromen. In Hem zijn we niet alleen met kwaad en vijand buitengesloten; we zijn opgesloten met zegen.

En dit voor de Rubeniet, eigenzinnig, onstuimig tegen beperking zoals wij hem hebben gezien, - een beperking die hem zal overwinnen en vasthouden, hervormen, hem van zichzelf zal verlossen, hem vruchtbaar zal maken. Gezegend zij God!

Bezer is ‘in de woestijn’; en het is zelfs in deze wereld dat dit grote geschenk ons eigen wordt gemaakt. De reddingsboot is nodig voor de zeeën, het pantser voor de strijd; en ‘zoals Hij is, zo zijn wij in deze wereld.’

Bezer is ook ‘in het vlakke land,’ - de mishor, - een woord dat in Jes. 11:4 en Mal. 2:6 wordt gebruikt voor ‘rechtvaardigheid.’ Het is inderdaad zo dat Christus een toevluchtsoord voor ons is geworden, - niet zomaar een ontsnapping, maar rechtvaardigheid.

Vervolgens hebben we Ramoth in Gilead voor de Gadieten. Ramoth betekent hoogten, terwijl Gilead een rotsachtig gebied is. Zoals veiligheid in een vlak land bereikt zou worden door een eenvoudige

omheining, zoals we die in Bezer vinden, zo zou in een rotsachtig district de natuurlijke plaats van veiligheid een hoogte zijn. De meervoudsvorm kan in het Hebreeuws alleen maar intensivering zijn. En hier lijkt het nauwelijks mogelijk om de toepassing te missen. Christus, onze toevlucht, is inderdaad verheven tot een hoogte die het onmogelijk maakt dat iets aards onze veiligheid in Hem aanvalt of bedreigt.

In Hem, opgestaan uit de dood en opgestegen naar de hemel, zijn we ‘samen opgestaan’ en ‘samen gezeten in hemelse gewesten in Christus Jezus.’ Geen enkele moeilijkheid van het ruwe pad dat we bewandelen kan ook maar een moment onze volmaakte vrede in Hem beïnvloeden, wiens pad eindigt in de vreugde van de overwinning en Zijn werk volbracht. De hemel kan niet zekerder voor ons zijn wanneer we erin zijn dan in Christus die voor ons is binnengegaan, ons vertegenwoordigende Hoofd. En dit, hoe troostrijk voor de Gadiet die door een troep werd aangevallen, en toch zo in staat en zeker was om uiteindelijk te overwinnen! Jakobs wonderbaarlijke profetie, kunnen we zien, vergezelt ons allen, en bestuurt als een fundament de gehele bovenbouw.

We hebben nog één van deze steden over, - ‘Golan in Basan voor de Manassieten.’ Aan Golan worden zeer uiteenlopende betekenissen toegekend: we nemen, zoals altijd in deze gevallen, datgene wat het meest in harmonie is met zijn context, en dus de sanctie van de grootste betekenis heeft. Het idee dat wordt gesuggereerd door Basan, het koninkrijk van Og, hebben we al overwogen (Num. 21:33-35). Het spreekt van genot, in een diepe betekenis - luxe, zinnelijk genot, waarmee zelfs de algemene aanvaarding van ‘Basan’ als ‘rijke grond’

niet in strijd is. Het bevatte toen, waarschijnlijk, - doet het nu zeker, - een deel van het rijkste land in Syrië. 'Golan,' in overeenstemming met dit alles, betekent vreugde,' - zelfs dat wat zichzelf uitdrukt in lichamelijke beweging, 'verrukking.'

Wij verheugen ons in Christus Jezus,' zegt de apostel; 'roemen,' of 'juichen,' is de betere term. Wat is er meer nodig voor een Manassiet, vooral, zoals hier, iemand die gefaald heeft in een vast voornemen, dan Christus in die hoedanigheid als een 'toevlucht' tegen zichzelf? Laten we vreugde niet geringschatten, als het de juiste vreugde is, - dat wil zeggen, vreugde in het juiste Object; maar laten we bedenken dat vreugde zelfs in de verlossing niet genoeg is, en ons in de tijd van nood kan ontvallen. Alleen die vreugde in Hem 'die gij, hoewel niet gezien, toch liefhebt; in Wie gij, hoewel nu niet ziende, toch gelovende, u verheugt' is 'onuitsprekelijke en heerlijke vreugde.' (1 Petr. 1:8).

Dus als onze levensgeschiedenis, zoals die van Israël, ons weinig materiaal verschaft om in onszelf te roemen, herinneren deze toevluchtsoorden ons er passend aan wat onze veiligheid en onze volledige hulpbron is. Zoals de Nazireeër met zijn gelofte vervuld, zal het einde van onze koers alleen onze scheiding van onszelf compleet maken, en Christus in absolute vervulling onze bezigheid voor altijd. Amen.

Afdeling 2. (Deut. 4:44 - 30)

Het uitleggen en handhaven van de wet

We komen nu tot die uiteenzetting en handhaving van de wet die duidelijk het lichaam van het boek in beslag neemt. In de eerste van de drie onderverdelingen hebben we het besturende principe, - dat is natuurlijk de essentie ervan, en dit is belichaamd in het eerste gebod van de eerste tabel. In de tweede hebben we de illustratie ervan in speciale bevelen. In de derde, de sancties, - de beloningen en straffen die het actualiseren als wet.

Onderverdeling 1. (Deut. 4:44 - 11)

Het leidende principe, of de wet in zijn essentie

In de eerste onderverdeling zijn er vijf secties; waarin we eerst de wet zelf vinden, en in de herhaling hiervan worden we teruggeroepen naar de manier en omstandigheden van haar eerste aankondiging. In de eerste twee geboden van de wet, waardoor God op de troon zit in de genegenheden van Zijn volk, wordt de geest van het geheel gezien. Hiervoor moet het getuigenis van Hem en van de verlossing die Hij voor hen heeft bewerkt, voortdurend worden gehandhaafd, - voor hun eigen ogen worden gehouden en hun kinderen worden onderwezen.

Hiervoor is ook alle tolerantie van de valse goden van de heidenen en van hun aanbedding verboden: zij moeten een volk zijn dat heilig is voor hun God, de enige ware God. Dan moeten ze oppassen voor zelfrechtvaardigheid, die het genieten van Zijn gunst zou kunnen teweegbrengen; en hierin moeten de lessen van de woestijn - van hun vernedering en tuchtiging daar, en van hun behoefte daaraan, - hun permanente nut hebben. Dan wordt er ten slotte aangedrongen op verantwoordelijkheid, en de uitkomst van hun gedrag in zegen of in vloek.

1. (1) De uiteenzetting van de wet begint met de plaats waar en de omstandigheden waaronder deze gegeven is, - na hun bevrijding uit Egypte bereikte Jordanië, het land van de twee Amorietenkoningen dat al in bezit was. Het is duidelijk dat dit motieven en aanmoedigingen zijn tot gehoorzaamheid, - beloften van de volledige zegen die nog moet komen.

In een soortgelijke interesse wordt Israël teruggevoerd naar Horeb en geplaatst te midden van de plechtige omgeving van de eerste wetsgeving. Veel van de ogen die op Mozes gericht waren, hadden nu de glorie van de vurige berg aanschouwd, zoals hij hen eraan herinnert. Van aangezicht tot aangezicht, uit het midden van het vuur, had God met hen gesproken. Ze hadden geen argument nodig over Zijn wezen of macht; maar die macht was ten behoeve van hen gebruikt, en de eerste woorden van Hem die sprak, verklaarden Hem als hun Verlosser uit de Egyptische slavernij.

Hij eiste hun liefde niet op zonder dat Hij dat had gedaan wat die voor Hem veilig zou stellen. Maar deze liefde moet ook eerbied in zich hebben: niets is aanstootgevender dan die vertrouwde toon die

jegens God wordt aangenomen door sommigen die zijn gevormd op het slappe evangelie dat tegenwoordig vaak wordt gepredikt. Toch wil God dat we dichtbij Hem zijn, - werkelijk dichtbij, - hoe dichterbij, hoe meer Zijn majesteit ons zal imponeren, de oneindige afstand tussen onszelf en Hem zal ons doordringen.

Het is waar, het was hier de vurige berg; want het volk had de wet aanvaard en zich eronder gesteld; toch was de vrees waarmee God hen wilde imponeren, behoudend en in die zin genadig. En er blijft voor ons, nadat de genade volledig is gekomen, een 'vrees voor de Heer' over die geen verschrikking is, maar die geen lichtzinnigheid toelaat, en waarmee 'de troost van de Heilige Geest' altijd wordt gevonden (Hand. 9:31).

Gesproken vóór geschreven, is de wet van de Heer een levende realiteit; en hoewel het een 'bediening van de dood' kan zijn, is het nooit een dode letter. Onze harten kunnen er wel van genieten om er doorheen te herkennen, inderdaad, een 'bediening' die alleen bedoeld is om de pretentieuze trots en zelfrechtvaardiging van de mens te vernietigen, en hem zo te verlossen, - om hem op te sluiten tussen degenen 'die verloren zijn' voor wie een Redder is voorzien.

In de samenvatting van de wet is het duidelijk, zoals vooral in het vierde gebod, dat Mozes zich niet beperkt tot een letterlijke aanhaling van de goddelijke woorden. De grond voor het houden van de sabbat is hier niet de zes dagen durende schepping van hemel en aarde, maar de verlossing van het volk uit Egypte. Natuurlijk botst de ene reden niet met de andere; en de laatste is inderdaad een noodzakelijke aanvulling op de eerste. De mens als schepsel van God kan nu alleen door genade op deze plaats in stand worden gehouden,

en in rust en nadat zijn woestijngeschiedenis is afgesloten, zoals in Deuteronomium, komt dit natuurlijker naar voren dan in Exodus, waar het volk nog steeds onder het ongebroken verbond staat. Gods Woord is in elk deel volmaakt en goddelijk.

In het vijfde gebod laten de woorden ‘zoals de HEERE, uw God, u geboden heeft’ duidelijk zien dat Mozes niet zomaar herhaalt. Dezelfde woorden worden in het vierde gebod aangetroffen, maar men zou kunnen denken dat ze op die plaats verwijzen naar de eerste instelling van de sabbat, toen het manna viel. Hij voegt hier ook toe: ‘opdat het u welga.’ Behalve in het vierde gebod zijn de verschillen echter gering.

(2) Mozes, na de herhaling van de wet, gaat in op hun behoefte aan een bemiddelaar, - een behoefte die, uiteraard, alleen typisch in hemzelf werd vervuld. Iemand die groter is dan Mozes spreekt hier tot ons door hem en we zien hoe Deuteronomium ons de grote kenmerken van de geschiedenis presenteert als geschikt voor ons. Erkennend dat de HEERE werkelijk tot hen had gesproken, en zij leefden, verklaren ze toch dat dit onmogelijk zal duren en God erkent dit (vanuit hun standpunt) als waar. Maar toen was het wettelijke verbond duidelijk hopeloos.

Er kan maar één reden zijn waarom God en Zijn schepsel elkaar niet in veiligheid zouden ontmoeten. Geen noodzakelijke afstand tussen eindigheid en de Oneindige zou Zijn aanwezigheid vernietigend kunnen maken voor wat Zijn handen hadden gevormd. Nee, het is de zonde die absoluut oordeel vereist, tenzij een Ander in zijn voordeel kan tussenbeide komen in rechtvaardigheid en hier kan Mozes geen echte verzoening doen, zoals we weten. Hij is een schaduw, niet de

substantie. De toevlucht van de mens is niet van God, maar in God Zelf.

2. Dit is de tekst, en nu komen we tot de uitleg. Mozes vat in twee korte zinnen samen wat de wet inhoudt in de eerste tabel. Ten eerste, de eenheid en onveranderlijkheid van God: 'De HEERE, onze God, is één', gebaseerd op dit, Zijn aanspraak op de onverdeelde trouw van de mens, - 'Gij zult de HEERE, uw God, liefhebben met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw kracht.' Als er maar één God is, is er niemand anders om het hart mee te delen; en de HEERE eist op de meest absolute manier het geheel ervan op.

De woorden staan voor de innerlijke mens, met al zijn genegenheden, en in hun volle kracht. En dit is de redelijke aanspraak van de Schepper op het volledige antwoord van het hart aan Hem die hem schiep, en in wiens dienst alleen al zijn vermogens hun volledige bezigheid, rust en voldoening vinden. Alle vrijheid behalve dit is slechts slavernij. Alle slavernij hier is enkel vrijheid, zoals hij goed wist die kon zeggen: 'Voor mij is het leven Christus,' en die in zijn brief aan de Romeinen zichzelf ondertekent als Zijn 'knecht,' - 'Paulus, de knecht van Jezus Christus.' (Rom. 1:1, Grieks) Toch kan niemand ernstiger volhouden dat 'wij de geest van slavernij niet hebben ontvangen.' (Rom. 8:15) In liefde leven en Hem dienen die liefde is, is inderdaad het tegenovergestelde.

(2) Wiens zij waren, moesten zij zichzelf en anderen te allen tijde en bij alle gelegenheden in herinnering brengen. Hun belijdenis van God moest van het meest open karakter zijn. Hoe groot is een hulp en kracht voor de ziel zelf deze opvallende plaatsing van God op de eerste plaats! 'Ik heb de Heer altijd voor mij gesteld' heeft noodzakelijkerwijs

als bijbehorend woord: 'Hij is aan mijn rechterhand; ik zal niet wankelen' (Ps. 16:8). Gods zegel is voor het voorhoofd, niet voor de achterkant van het hoofd; en hoevelen worden er door gered van de sprinkhanen van de duivel (Openb. 9:4)!

Ook aarzelt de apostel niet om te zeggen: 'Met de mond wordt belijdenis gedaan tot zaligheid' (Rom. 10:10). Laten we het niet wettig achten om aan te dringen op een gebod en op elke beschikbare ruimte een 'Aldus spreekt de Heer' te schrijven. Zo'n toewijding van dingen is de manier om het gekrabbel van de duivel te voorkomen, die niet de minste aarzeling of fijngevoeligheid heeft om elke lege plek toe te eigenen. Gods woord is geen inbreuk, en nooit misplaatst. Door het Woord werd de hemel gevormd, en de aarde gevestigd; en nog steeds vestigt, harmoniseert, geeft het de volste betekenis, karakter, schoonheid, aan alles. Het is nergens misplaatst meer dan een zonnestraal; en, net als het Woord, verheerlijkt het datgene waarop het rust.

(3) Maar helaas! toen, net als nu, en nu, net als toen, kon juist de volheid van de genoten zegen de genadige hand waaruit het kwam, doen vergeten. 'Volheid van brood' was vroeger de vernietiging van Sodom geweest. Beproeving en noodzaak wekken het bewustzijn van de behoefte van de mens aan God, terwijl hij zonder gebrek gemakkelijk het besef van zijn nog steeds bestaande afhankelijkheid kan verliezen. Egypte, het type van de wereld ver van Hem, hebben we zien voeden door haar onfeilbare rivier. Zo kunnen genaden door onze trots en eigenzinnigheid worden, dat plagen onze genaden zullen moeten worden. In deze toestand zijn de goden die het eigen hart van de mens heeft bedacht aantrekkelijker dan de glorieuze God

die onze Schepper is, niet ons schepsel; en Israël kan de afgoden van Kanaän najagen - van de volken die ze voor de HEERE hebben zien verdrijven - weg van Hem die hun deze tot een bezit had gegeven.

Hiervan worden ze dan ook van tevoren gewaarschuwd, opdat ze Hem in hun vrees mogen behouden, Hem dienen en bij Zijn naam zweren. De God die hen liefheeft, is jaloers op hun genegenheden. Ze moeten kiezen tussen die liefde die tot nu toe zo vruchtbaar voor hen was en de toorn die even vruchtbaar zal zijn; want onverschillig kan Hij niet zijn.

(4) Zij moesten de HEERE dus niet verzoeken, zoals zij Hem in Massa verzochten. Daar was het in feite het geloof in Zijn onverschilligheid. Zij zeiden: 'Is de Heer onder ons, of niet?' Hij was er zeker geweest; maar in hun veranderende omstandigheden hadden zij zich voorgesteld dat Hij onbestendig was, en dat Zijn schouder de last die hij op zich had genomen, had afgeworpen. Hoe weinig oordelen wij het als onze zonde dat wij niet op Hem hebben gerekend, dat wij Hem in staat hebben geacht de voorwerpen van Zijn keuze te verlaten! Nee: Hij zou Zijn plaats innemen; laat het alleen hun zorg zijn om de hunne in te nemen. Laten zij ijverig Zijn geboden in acht nemen, die ook Zijn getuigenissen waren, en het resultaat kon niet anders dan volgen - dat het goed met hen zou gaan, en dat zij het land zouden binnengaan om het in bezit te nemen.

Eén gezegende ervaring hadden ze, en die hun getuigenis zou zijn voor de generaties die volgden. Ze waren slaven geweest in Egypte, en de HEERE had hun banden verbroken om hen voort te brengen. Dit had Hij voor hun herinnering vastgelegd in die verordeningen die, terwijl ze daar verbleven, getuigenissen zouden zijn dat Hij nog

steeds verbleef, hun onveranderlijke God en Redder. Zo werd onder hen de herinnering aan een liefde bestendig die zich in al het andere voor hen manifesteerde, - inzettingen die rechtvaardigheid zouden zijn voor hen die ze in acht namen, en altijd voor hun bestwil: verzekeringen van wat Hij die hun gaf in Zijn eigen natuur was, als liefhebbende rechtvaardigheid, - die liefde gebiedt, omdat Hij liefheeft. Zo getuigt ook in de mens het geweten van het ene van deze, zoals het hart van ouder, broer, vriend getuigt van het andere. In deze kan de mens niet anders dan, hoe zwak ook, de weerspiegeling zijn van zijn Maker.

3. Wat Israël betreft, eenvoudigweg van binnenuit bekeken: een strengere plicht wachtte hen met betrekking tot het land waarin de HEERE hen zou brengen. Zij moesten de Kanaänitische inwoners er volledig uitroeien, hun geen genade bewijzen, geen verbond of alliantie met hen sluiten. Steeds weer is de oorzaak hiervan uitgelegd. Zij waren een volk wiens ongerechtigheid nu vol was, zoals die in Abrahams tijd nog niet was (Gen. 15). Het land zelf spuwde hen uit vanwege hun gruwelen, en Israël was in dit opzicht slechts de beul van het goddelijk oordeel, niet van hun eigen hartstocht of lust om te verwerven.

In plaats van hen te vernietigen, zoals Hij zou kunnen, door plagen of hongersnood, koos Hij Israël om deze taak uit te voeren, en gaf zo Zijn volk zelf de meest plechtige les die hun gegeven kon worden, in de heiligheid van Zijn eigen natuur, en in wat zonde voor Hem is. Zijzelf zouden soortgelijke vreselijke oordelen over zich afroepen als zij hen in hun zonde zouden volgen, waarvan hun walgelijke goden van lust en moord het volledige resultaat en de uitdrukking waren.

Er mag geen flirt zijn met dit kwaad, geen enkele vorm van verbond met degenen die ermee besmet zijn. Bijl en vuur moeten afrekenen met al zijn symbolen, en Israël moet geheel toegewijd zijn aan Hem die Zijn liefde op hen had gezet in al hun onbeduidendheid, en in die liefde, en trouw aan Zijn belofte aan hun vaders, hen nu voor Zichzelf had verlost. Zo kenden zij God, deze ware en getrouwe God, - trouw in heilig oordeel als in liefdevolle genade.

Hoe noodzakelijk al deze herhaling is, toont de nageschiedenis van Israël overvloedig aan. Hier volgt dan ook het detail van verschillende zegeningen, precies zulke dingen die ieder mens waardeert, die met gehoorzaamheid zouden gaan; terwijl de macht van God, die zij in Egypte hadden gezien, tegen hun vijanden zou zijn en hen zou verteren, zij het langzaam, zelfs dit uit tedere genade jegens hen, opdat de wilde beesten niet te veel zouden toenemen in het lege land.

4. Opnieuw keert Mozes terug om dit alles af te dwingen met de altijd vruchtbare woestijnlessen; - ook wij zullen in de eeuwigheid terugkeren om te smullen van de oogsten die uit zulke onvruchtbare grond zijn verzameld. Als dit lessen van vernedering zijn, is het juist dit dat zo nodig is voor het trotse hart van de mens. God kijkt naar de zachtmoedigen en berouwvollen van hart, - ja, woont bij hen. Nederigheid is de ware ongedaanmaking van de val in één hoofdkenmerk; en zo hebben de veertig jaren van tuchtiging hun rechtvaardiging.

(1) Zij moesten zich dan de hele weg herinneren waarlangs God hen had geleid, - een weg die voor hen, zoals Zijn weg dat nog steeds voor allen doet, alles had voortgebracht wat in hun harten was. Dit was in zijn opzet slechts de zorg van hun Vader, of Hij hen nu liet hongeren,

of hen voedde met Zijn vreemde voedsel, nog steeds door de mens zo weinig gewaardeerd. Het was geduldig spenen van zichzelf, het geduldig inprenten van lessen van afhankelijkheid, zo gemakkelijk lijkend, zo moeilijk te verwerven. Ah, in het leven dat Hij ons heeft geleerd ons bezit te zijn, hoe zeker is het dat Gods Woord datgene is wat het in stand houdt! - 'Bij elk woord dat uit de mond van God uitgaat, leeft de mens.'

Als er beproeving was, hoe werd Gods tederheid getoond! Kledij die nooit oud werd; voeten die nooit zwollen als ze die steenachtige grond betraden. Ook wij hebben een kleed van schoonheid dat eeuwig fris is; 'voeten geschoeid met de voorbereiding van het evangelie, van vrede,' waarvan de ruwe plekken alleen de blijvende troost bewijzen. Tuchtiging, - ja! maar de tedere tucht van een vader voor de zoon in wie hij behagen schept.

Verderop wenkte het goede land hen, - 'een land van waterbeken, van fonteinen en diepten die ontspringen uit valleien en heuvels,' ons herinnerend aan de volheid van de Geest die overvloedig aanwezig is op alle niveaus voor ons; een land van graan en vruchten, en daarbinnen opgeslagen met kostbare metalen. Helaas! daar lagen voor hen gevaren waar de woestijn hen op had moeten voorbereiden; en ze zouden kunnen zeggen, 'Mijn kracht en de macht van mijn hand hebben mij deze rijkdom bezorgd.' In onze lof, Godzijdank! zullen we binnengaan met deze geleerde les; en toch hoe kan de woestijn hierin nog steeds herinnerd worden als onze leraar, en haar leringen nog steeds worden bewaard voor eindeloze zegeningen!

(2) Niet alleen zou er de gedachte kunnen zijn dat hun eigen hand hun had verkregen wat ze hadden, een subtielere persoon zou de

erkenning van God als degene die het had geschonken kunnen gebruiken om een geest van zelfrechtvaardigheid te kweken. Mozes gaat daarom verder met het beoordelen van hun koers, helemaal terug tot Horeb zelf, de plaats van het verbond, en waar het zo snel en zo vreselijk werd verbroken.

Toen de macht van de HEERE voor hen naties had uitgeworpen die machtiger waren dan zichzelf, zouden ze het tot hun eigen eer kunnen rekenen dat Hij hen zo duidelijk had begunstigd. Nee; maar vanwege de goddeloosheid van deze naties had Hij hen uitgeworpen. En wat henzelf betreft, ze waren altijd een hardnekkig volk geweest. En opnieuw verhaalt hij hoe hij eerst de berg was opgegaan om de tafelen van de wet te ontvangen, en hoe ze in die korte tijd waarin hij daar was gebleven, alles hadden verbeurd en de HEERE zo hadden getergd dat Zijn toorn hen allemaal dreigde te vernietigen. Toch had Hij naar zijn voorspraak geluisterd, zowel voor hen als voor Aäron. En vanaf daar tot aan Kades-Barnea waren ze voortdurend in opstand.

(3) Het was alleen goddelijke genade die alles had hersteld. In die uiterste nood van hen hadden de belofte aan hun vaderen en de heerlijkheid van Zijn eigen naam Hem grond gegeven om ze weer op te nemen. De tafels waren vernieuwd en deze keer om in de ark te worden ontvangen voor veilige bewaring en daar verbleven ze nog steeds. Aäron stierf lang daarna, en droeg het priesterschap over aan Eleazar, zijn zoon. Terwijl de hele stam van Levi werd afgezonderd voor God om Hem te dienen en het volk in Zijn naam te zegenen, met de HEERE alleen als hun deel en erfenis.

De verklaring over Aäron is heel begrijpelijk, omdat het het antwoord op Mozes' gebed laat zien, waaraan het zonder enige twijfel gerelateerd

is, het gedeelte dat eindigt zoals het begon met dit, en de herhaling dat God het had beantwoord. Maar er zijn op het eerste gezicht toch moeilijkheden aan verbonden, die een voorwendsel vormen voor kritiek door degenen die het willen vinden.

De grootste moeilijkheid is dat de passage leest als een deel van de route van de woestijn, beginnend voor Mosera, waar Aäron stierf, en verder gaande naar Gudgodah en Jotbath. Het enige andere dat echt zo genoemd kan worden, is dat de tijd van de scheiding van de Levieten lijkt te komen na Aärons dood, die in feite achtendertig jaar voorafging. Maar dit is alleen gebaseerd op de uitdrukking 'in die tijd', die komt na het verslag van Aärons dood, wat het doet, maar er niet noodzakelijkerwijs naar verwijst. Het is de 'tijd' van zijn grote voorspraak die in Mozes' gedachten is; en hiernaar is hij eerder teruggekeerd nadat hij er voorbij was gegaan (zoals Deut. 9:24-25).

Maar de eerste moeilijkheid behoeft meer aandacht. Het zal onmiddellijk duidelijk zijn dat de dood van Aäron en de opvolging van Eleazar de centrale punten zijn, en dat deze inderdaad in zo'n relatie staan tot de hele geschiedenis hier, hebben we gezien in Numeri. In Eleazar wordt het priesterschap van Aäron gehandhaafd, ondanks zijn dood, en in de kracht van de opstanding; en dit sluit veelbetekenend aan bij de snelle opmars van het volk, dat nu door alle tegenstand heen triomfantelijk doordringt tot aan de grens van het land. Onze grote Hogepriester, Zijn werk volbracht, en opgestaan uit de dood, is in staat om Zijn volk zo te leiden.

In de passage voor ons worden inderdaad maar een paar etappes van de reis gegeven: ze zijn echter een goed voorbeeld; en zij die het verband beseffen tussen de geslagen Rots en de uitstromende wateren,

en van Christus die dood is en is opgestaan met de gave van de Geest, zullen met interesse, zoals anderen hebben gedaan, het verslag (zeker niet doelloos) opmerken van wat inderdaad zo belangrijk was voor hun reis, het water dat ze vonden. Ten eerste, vóór Aärons dood, en misschien de betekenis van het begin hier gevend - de 'bronnen van de (Horiet) zonen van Jaakan.' Na Mosera en wanneer Eleazar Aäron is opgevolgd, Gudgodah, waarvan gezegd is dat het 'een bron met veel water' betekent.

Dan Jotbath, dat (openlijk wordt gesteld) 'een land van waterbeken' is. Zo is er vooruitgang: is er niet ten minste een overeenkomstige vooruitgang geweest sinds Christus, onze Hogepriester, de hemelen is binnengegaan? Van de bronnen die inderdaad water leveren, maar in handen van de Horieten - zij waren holbewoners, zoals we weten, deze Horieten - tot eerst de opkomst van vele wateren in die van Pinksteren, en vervolgens de verre en wijdstromende stromen onder de naties?

5. Dit deel wordt nu afgesloten met een plechtige herinnering aan hun verantwoordelijkheid jegens God.

(1) Wat verlangde God van hen anders dan een liefdevolle gehoorzaamheid aan geboden die altijd voor hun bestwil waren? Liefde voor Iemand die, hoewel oneindig groot, hemel en aarde Hem toebehoorden, hen toch boven alle mensen had uitgekozen in Zijn liefde voor hen? Dit was wat hen zo verantwoordelijk maakte boven alle mensen, terwijl het hun plicht gemakkelijk had moeten vervullen. Zij hoefden slechts het lichte juk van de liefde te dragen, iets wat inderdaad de morele kracht van het evangelie is: 'Wij hebben

Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.’ Hoe ver gaat onze verantwoordelijkheid dan die van Israël te boven?

(2) Zij kenden God inderdaad in Zijn wonderbaarlijke werk voor hen, evenals in de geboden die Zijn karakter lieten zien. Zij werden geroepen Hem na te volgen. Als Hij zorgde voor de wezen en de weduwen, en voor de vreemdeling, dan moesten zij ook zorgen. En hadden zij niet geweten wat het was om vreemdelingen te zijn in dat land waaruit (wonderbaarlijk vermenigvuldigd te midden van al hun lijden) Hij hen met een uitgestrekte arm had verlost?

(3) In Egypte en aan de Rode Zee hadden ze Zijn tekenen gezien, Zijn toorn, des te vreselijker vanwege zijn heiligheid. En in de woestijn, toen de aarde voor Hem handelde en de brutaliteit van de koppige overtreder verslond. Nu wachtte het goede land voor hen om hen te ontvangen en te verwelkomen met al zijn rijkdom. Maar ze moesten er heilig van genieten of er niet van genieten.

(4) Dit land was inderdaad een land dat niet leek op het land Egypte. Daar, onafhankelijk, zoals ze misschien dachten, van de hemel, bewaterde en bemestte de overstromende rivier het, en had alleen leiding van de kant van de mens nodig, die het met zijn voet kon leiden zoals hij wilde. Dat was niet het geval met Israëls land van heuvels en dalen en regen uit de hemel. Hier had God voor hen het beste deel van de afhankelijkheid van het scheepsel uitgekozen, dus van de zorg van de Schepper. ‘Een land waar de HEERE, uw God, voor zorgt; de ogen van de HEERE, uw God, zijn er voortdurend op gericht, van het begin van het jaar tot het einde van het jaar.’ Konden die waakzame ogen hun behoefte over het hoofd zien?

Nee, zeker niet; maar hun behoefte zou, helaas!, tuchtiging kunnen zijn, en Hij zou die geven. Israëls land zou aldus kunnen lijden waar Egypte ontsnapte. Het is het geheim van de drieënzeventigste psalm, dat alleen op de juiste manier gelezen kan worden en met vreugde kan worden aanvaard, in de tegenwoordigheid van God, in het heiligdom. Als de goddelozen 'niet in de problemen zijn als andere mensen, noch worden zij geplaagd als andere mensen,' - als, aan de andere kant, 'de hele dag lang ben ik geplaagd, en elke morgen getuchtigd,' - dan is dit de betekenis ervan, dat 'ik voortdurend bij U ben; Gij hebt mij met Uw rechterhand vastgehouden.' Wat een gezegende reden! Wat een glorieuze compensatie! 'Wie heb ik in de hemel behalve U? En er is niemand op aarde die ik begeer voor U.' De aanwezigheid van de Heilige bij ons impliceert noodzakelijkerwijs tuchtiging; maar het is een Vaderlijke tucht van de 'zoon in wie Hij een welbehagen heeft.'

Dit is dus wat God voor Israël heeft bepaald. Zij moeten voortdurend op Zijn arm zijn. Zij moeten de 'levende God' kennen in de voortdurende vertoning van Zijn hulpbronnen voor hen, net zoals hun land geen dood vlak zal zijn zoals dat van Egypte, maar een land van valleien en heuvels, waar noodzakelijkerwijs de directe 'regen uit de hemel' op moet vallen. En dan daarmee wat Pisgah voor vooruitzichten biedt, en wat een plek voor een gehard ras zoals bergbeklimmers! En wat zijn er mijnen van rijkdom in de ingewanden van deze heuvels, - 'een land waarvan de stenen ijzer zijn, en uit wiens heuvels gij koper zult delven!' wat 'fontein en diepten die ontspringen uit valleien en heuvels'!

Dit is de plaats van het schepsel - niet een moeilijke, op zijn slechtst, wanneer het geopende oog Hem aanschouwt op wie alle dingen

wachten. En ten slotte zal de volle betekenis ervan naar voren komen, hoe gezegend! Want in het schepsel is het Gods wil geweest Zichzelf te manifesteren; en in de plaats van het schepsel heeft de Schepper Zelf behaagd te komen, en ten volle al die afhankelijkheid van Hem te kennen die voor ons alleen ongeloof moeilijk maakt. 'Ik ben van de baarmoeder af op U geworpen,' is het woord van Hem, die toch de hele natuur haar bruidskleed zal aantrekken om te verwelkomen, - de 'MENS,' Gods 'metgezel' (Zach. 13:7)!

Laat Israël alleen in de plaats van afhankelijkheid blijven, nemen van geen andere hand dan die van hun God, Hem dienend met de enige dienst die Hem toekomt, dan hebben zij een woord beloofd dat nooit zal worden verbroken, voor hun volledige bevrijding in het land. Het is ook beloofd - en de belofte is ingelost - dat als zij van Hem weggaan, zij in een gesloten hemel en een onvruchtbare aarde Zijn trouw aan het verbond dat zij hebben veracht, zullen leren. Laat hen alleen Zijn woord in hun harten bewaren, en het in hun leven belijden, in vermenigvuldigde dagen zullen zij en hun kinderen de volheid van een zegen genieten, waarvan Hij die de hemel kent, kan zeggen: ' Zoals de dagen van de hemel op de aarde. '

(5) Er lag nu een veroveringstocht voor hen, en het land werd voorwaardelijk aan hen overgedragen, niet alleen in de mate waarin zij het daadwerkelijk bezaten, maar uitdrukkelijk heel Libanon en de woestijn - ten oosten ervan - tot aan de Eufraat zelf. In Davids tijd werd een schaduw hiervan bereikt, maar alleen in de vorm van suprematie over de naties die deze landen vulden. Israël moet dit nog in bezit krijgen, en nog veel meer, want de zuidelijke grens wordt hier niet gedefinieerd volgens de belofte, en Edom, Moab en Ammon

waren op dit moment, zoals we hebben gezien, uitgezonderd van het land dat hun was toegewezen. Binnenkort zullen ook deze hun eigendom zijn. Ondertussen werd hun een groot en overvloedig land voorgelegd, dat zij niet bezaten, eenvoudigweg vanwege hun eigen snelle verval en afvalligheid, hun niet-naleving van de voorwaarden die zo keer op keer werden aangedrongen.

De zegen en de vloek moesten plechtig worden herhaald in het midden van het land wanneer God het hun zou geven, respectievelijk vanaf de hellingen van Gerizim en Ebal. De laatste woorden die de plaats aanwijzen, 'naast de eiken van Moreh', - vol ontroerende herinneringen voor een Israëliet, - laten zien dat dit de plaats is waar Abraham voor het eerst rustte toen hij Kanaän binnenkwam. 'Moreh' betekent 'leraar', aangezien de eik zelf goed past bij de robuustheid van de groei waar het Woord van God datgene is wat onderwijst.

De verbinding van Moreh met Sichem wordt gezien in Genesis, en dit ligt tussen Ebal en Gerizim. 'Sichem' betekent 'schouder', en daar zou Israël als een natie, nu in het land gebracht, uiteindelijk de last van de wet op zich nemen; een wet die gewoonlijk torah is, of 'onderwijs', van dezelfde wortel als Moreh. Dit zijn schakels die ons laten zien hoe God Zijn volk terug zou brengen naar de positie van hun grote voorvader, dus absoluut de man van geloof, en hen zou plaatsen waar hij was geweest. Helaas, zij hadden de wet aanvaard, om op die grond in een verbondsrelatie met de HEERE te staan; en de schaduw hiervan valt donker over hen. Ebal overtreft Gerizim. Zelfs dit had slechts een stem van herinnering aan Abrahams zegen moeten zijn door een geloof als het zijne: sommigen hebben het zeker gehoord.

Onderverdeling 2. (Deut. 12 – 26)

Toepassing op de verschillende relaties waarin mensen staan tot God of de wereld om hen heen.

De essentie van de wet is dus oprechte liefde voor God, die Zichzelf op zo'n manier heeft geopenbaard dat Hij er volledig recht op heeft. Hij die van ouds hun Schepper was, is nu hun Verlosser; en de wet komt tot hen beladen met de genade van het leven die de mens zo intens waardeert (al is het helaas niet als genade), en met de herinneringen aan verbroken banden om hun waardering te vergroten.

Maar de liefde voor God impliceert noodzakelijkerwijs het verlangen naar morele assimilatie met Hem; en zo wordt de wet een middel daartoe. In Zijn geboden leren wij Hemzelf kennen, - inderdaad niet zoals Christus Hem openbaart, want er was nog, en in deze zin, een geweeeklaag over Zijn aangezicht, - maar in zo'n mate als op dat moment mogelijk was. In de praktische toepassing van de 'tien woorden' vinden wij nog meer dan in de tafelen zelf, dat de wet niets volmaakt maakte, en dat zulke toelagen moesten worden gemaakt met het oog op de hardheid van hun harten, zoals de Heer verklaart. (Matt. 19:8) Ondanks dit is de navolging van God Zelf duidelijk wat de wet vereist (Deut. 10:18-19).

1. We hebben nu de illustratie hiervan in speciale geboden die de wet uitbreiden en toepassen op de speciale relaties van het leven, en op een ordelijke manier, opnieuw beginnend met de eerste tafel, hoewel natuurlijk niet met het eerste gebod dat al is besproken en benadrukt. Het eerste gedeelte is aldus gemarkeerd als van toepassing op de eerste tafel, - op plichten jegens God.

(1) En van deze geeft de eerste subsectie er een waarvan het belang duidelijk moet zijn door de manier waarop erop wordt aangedrongen. Het wordt ook benadrukt als opgelegd door de wil van de Heer zelf. Hij zou één plaats uit al hun stammen kiezen om Zijn naam te vestigen, en daar moesten ze hun geschenken en offers brengen. Er moest één verzamelpunt zijn voor heel Israël: het is geen kwestie van wat God uitzonderlijk zou kunnen bevelen, zoals in het geval van Gideon (Richt. 6:26), of van Manoah (13:16), of van een profeet als Samuel (1 Sam. 7:9; 10:8), - dingen die alleen maar laten zien dat God noodzakelijkerwijs boven Zijn eigen wet stond, en die net zo goed kunnen worden aangevoerd om het onderscheidende priesterschap in Aärons familie opzij te zetten als de ene plaats van het offer.

Hoe zou een wet voor Israël als geheel rekening moeten houden met zulke zeldzame uitzonderingen? In feite waren de mensen niet van plan om naar een van deze plaatsen te komen, en dat deden ze ook niet. Eerst Silo na de verovering van het land, en daarna Jeruzalem, waren de gekozen centra. Tussen de twee was een tijd van ondergang, waarin, zo wordt gezegd, ongeacht de wet, 'ieder deed wat recht was in zijn eigen ogen.' (Richt. 21:25) In zo'n tijd handelde God in Zijn goedheid, buiten de gevestigde orde.

Deze verordeningen zijn uitdrukkelijk gegeven voor het land en zijn in karakter vaak aanvullend op die welke op de Sinäi werden gegeven. (Deut. 29:1) Dit verklaart veel van de schijnbare tegenstrijdigheid, waaruit ongelooft heeft geprobeerd om er voor zichzelf winst uit te slaan. Op deze haarkloverijen zijn er overvloedige antwoorden gekomen en ze hoeven hier niet te worden herhaald, waar we maar

te weinig ruimte hebben voor wat direct ter stichting is. Voor zielen is het voeden met de positieve leer van het Woord van God ook de beste behoeder tegen de vragen van ongelooft, die zo gemakkelijk te vermenigvuldigen zijn en waarvan de fabrieken zulke slechte lonen aan de arbeider betalen.

Hier, als een eerste noodzaak om die zuivere aanbidding van God te behouden die hun bestaan als een natie te midden van omringende afgoderij moest behouden, dringt Hij nogmaals aan op de absolute uitroeiing van afgoderij uit het land. Alle tekenen, elk gedenkteken ervan, moesten ze vernietigen: de namen van de valse goden moesten zelfs vergeten worden. Het heidendom had bezit genomen van het land: heuvels, bossen, overal waren geassocieerd met de verontreinigingen van onreine en wrede rituelen. Van al deze dingen moesten Israëls ogen worden weggeleid naar hun ene plaats die door God was uitgekozen, waar, zonder zichtbaar beeld of gelijkenis, te midden van alle schepselen van Zijn hand, de HEERE woonde. Daar moesten ze al hun offers brengen, en, vervuld van de zegen van de Heer, eten en zich verheugen voor Hem, - zichzelf en hun huishoudens.

Een kostbaar iets is dit vermogen om zich voor God te verheugen. Het is alle macht, alle zekerheid voor heiligheid, - de 'vreugde van de Heer is uw sterkte' (Neh. 8:10). Israël, door het hart verbonden met dit licht- en warmtegevend centrum, hun hele leven zou eromheen draaien in de weg van gehoorzaamheid, niet meer op zoek naar bevrijding dan de aarde van de zon. Hier stelt God dan het centrum voor hen vast, - Zijn heiligdom, het hart van het land, van waaruit de levengedende stromen naar elk deel zouden moeten pulseren

en terugkeren. Want Hij zal niemands schuldenaar zijn: alleen van Hemzelf kunnen wij Hem geven en hij die Hem inderdaad geeft, verrijkt zichzelf door te geven. Heeft Hij honger die gevoed zal worden met Israëls offers? Heeft Hij behoefte die Hij verordineerd heeft om te stillen? Ja: de behoefte aan liefde voor het object ervan. Hij is Liefde. Zijn ‘verlustigingen zijn met de zonen van de mensen.’

In mindere zin wordt hen geleerd om elk leven te nemen tot een ‘offer’ aan de Heer te maken, waarbij het woord hier wordt gebruikt met betrekking tot wat op enig moment als voedsel wordt gebruikt, waarbij het bloed op de grond wordt gegoten als het leven dat aan God toebehoort. Het is de toepassing van het principe van Lev. 17 (dat in zijn volledige detail alleen mogelijk was in het kamp in de woestijn) op het land in het algemeen. Hier, zoals daar, moest de heiligheid van het leven worden gerealiseerd, en hun eigen leven moest voortdurend in geestelijke betekenis worden verheven en dicht bij God worden gebracht. Elke gemeenschappelijke maaltijd moest, voor zover dit eraan kon worden gegeven, het karakter van een vredesoffer hebben: het moest worden genoten in gemeenschap met God.

Ook wordt er aangedrongen op zorg voor de Leviet, want als wij bij God zijn, is Hij de meester van de tafel waaraan Hij zit, en worden Zijn pensionarissen de onze. Ten slotte wordt de uitbreiding van de grenzen van het land voorbij hun huidige toewijzing duidelijk overwogen en voorzien.

Het nut van deze voorziening van één enkel verzamelpunt in het land voor een volk dat blootgesteld is aan en geneigd is toe te geven aan de verleidingen van een afgoderij die zich met elk deel van de scène om hen heen had verbonden, is duidelijk genoeg in het afwenden

van hun ogen van deze, het zo ver mogelijk verwijderen van de oude associaties, zo krachtig als ze zichzelf bewijzen, en het samenbrengen van het hele volk onder één duidelijke trouw.

Dit ene heiligdom, met zijn Levitische bewaking en de ontzagwekkende Aanwezigheid die daar verbleef, was een beveiliging tegen de introductie van de wil van de mens die voor een volk als Israël niets anders kon geven. Voor haar eigen doeleinden en met duidelijke wijsheid heeft Rome geprobeerd dit te imiteren. Het enige dat haar ontbrak, is die goddelijke aanwezigheid bij haar, die ze inderdaad als noodzakelijk heeft herkend en niet heeft nagelaten te claimen. Metropolitanisme in geestelijke zaken is nooit van Jeruzalem overgebracht, hoewel Jeruzalem eeuwenlang is afgezet van wat haar glorie was, - wat dit weer zal zijn, - dat zij de stad van God was.

De stad van God voor het christendom is het hemelse 'Jeruzalem dat boven is, dat onze moeder is.' (Gal. 4:26) De woonplaats van God op aarde is de Gemeente die gevormd is door de Heilige Geest van levende stenen, die Petrus zelf met profetische betekenis aan ons heeft moeten verkondigen. (1 Petr. 2:5) In de praktijk is de aanwezigheid van de Heer bij elke 'twee of drie vergaderd tot' Zijn 'naam.' (Matt. 18:20) Eenheid is nu geestelijk, niet plaatselijk. Om het beter te zeggen, het centrum van de bijeenkomst is Iemand die verborgen is in de hemel, wiens 'naam' alleen ons op aarde verenigt. Maar dank God dat we nooit zo ver van ons centrum verwijderd zijn: waar we ook vergaderen tot Zijn naam, is Hij.

(2) Aangezien de eerste subsectie aldus te maken heeft met het handhaven van de soevereiniteit van de ene ware God, handelt de tweede vanzelfsprekend over hen die zich zouden afwenden om

andere goden te volgen. En hier lijken de afsluitende verzen van het twaalfde hoofdstuk duidelijk het begin van het onderwerp van het dertiende. Het verbod op elke gedachte aan dergelijke dienst, of om het op enigerlei wijze te vermengen met de dienst van de HEERE, waaraan zij zich zonder toevoeging of vermindering ijverig moesten houden, leidt tot de behandeling van verleiders in de gedaante van valse profeten, of onder verwante en boezemvrienden, en dan waar zelfs een hele stad op het verkeerde pad zou kunnen zijn geraakt.

In de eerste plaats mocht er geen sprake zijn van lenen van de aanbidding van valse goden, laat staan van het najagen van zichzelf. Een valse god impliceert noodzakelijkerwijs wat moreel vals en kwaad is, want als het geweten van de mens niet verontreinigd was, kon hij niet van God verwijderd zijn. De geschiedenis van de ontwikkeling van afgoderij door de apostel (Rom. 1) is een waar beeld van elk geval, en de goden die mensen voor zichzelf nemen, zijn een getrouw beeld van de lusten die hen oproepen. Het volgt vanzelfsprekend dat hun dienst deze bevredigt en ontwikkelt, maar wroeging van geweten komt erbij en eist vreselijke straffen, totdat mensen de vrucht van hun lichaam offeren voor de zonde van hun ziel, passie en angst houden hen afwisselend in slavernij. Gods wil zoals verkondigd door Zijn geboden is het enige pad van licht en vrijheid: zij mochten er niets aan toevoegen of afdoen.

Ten tweede moesten ze de suprematie van de moraal leren in wat een wonder zou kunnen zijn, en dus een beslissend getuigenis van wat het bewerkte om te getuigen. Dit is een zeer belangrijk principe, zelfs nu, wanneer van het Romanisme tot het Mormonisme en het Spiritualisme, het bovennatuurlijke wordt aangeroepen om iets als

waarheid te bevestigen. Zo gebruikt het Woord van God het niet. Bevestig de waarheid, het kan de aandacht ervoor wekken, het zal: de alarmbel in het geweten luiden, reactie uit het hart oproepen, maar dat wat geloof afdwingt is de manifeste waarheid, - waarheid die altijd zuiver is, altijd heilig, altijd getuigt voor God in de ziel. 'Door hun vruchten zult gij ze kennen,' zegt de Heer over de valse profeten. Geen goochelarij kan druiven van doornen of vijgen van distels voortbrengen.

God kan, zoals duidelijk gesteld, een teken laten gebeuren zoals voorspeld. De 'boze' van de laatste dagen komt met 'alle kracht en tekenen en bedrieglijke wonderen,' dingen die met sterke dwaling degenen gevangen zullen nemen die 'de liefde voor de waarheid niet hebben ontvangen, opdat zij behouden zouden worden' (2 Thess. 2). Er is een morele orde in dit alles, en geen reden tot verwondering dat zij die leugens liefhebben en ze willen hebben, zouden ontdekken dat wat zij voor waarheid hebben omarmd een leugen is geweest. Zij die van de waarheid zijn, horen de waarheid - de stem van Christus, - geen andere. Dit is de onveranderlijke en heilige wet van Gods heilige regering: 'Er is een weg die een mens recht schijnt, en het einde daarvan zijn de wegen van de dood.'

Hoe diep brengt dit ons bij de vraag, zo noodzakelijk en zo gezond als het is, waar en wat zijn we? Hoe goed verzekert het ons dat als we in iets onwaarachtig met onze ziel omgaan, we geen verbond kunnen sluiten met het bedrog dat we hebben uitgenodigd - bedrog zal overal om ons heen bedriegen! Hoe goed kan de stem van de Waarheid tot de zonen der mensen roepen: 'Allen die Mij haten, hebben de dood lief' (Spr. 8:36)!

Dit verdringt het wonder niet, zoals sommigen beweren, van zijn plaats van getuigenis. Het stelt alleen zijn plaats vast en weigert een dienende meester te maken; het verzekert ons dat we overal behoefte hebben aan open ogen en geweten, opdat we niet de arme slaven van bijgeloof worden die miljoenen zijn, en waarvan onze geroemde beschaving ons op geen enkele manier verlost.

Deze tweede waarschuwing is tegen bedrog; maar 'Adam werd niet bedrogen', maar werd verleid. De vrouw gaf) aan haar man, en met open ogen viel hij. Het derde gedeelte hier waarschuwt tegen deze verleiding. Als het van uw broer komt, de zoon van uw moeder, of van de vrouw van uw boezem, of de vriend die als uw eigen ziel is, moet de verleider van valse goden toch omkomen, en u bent zelf verantwoordelijk hiervoor, uw hand moet eerst op hem zijn. Dit veronderstelt natuurlijk een openbaar proces en volledig bewijs, - voldoende getuigenis, zonder welke geen leven in Israël genomen kon worden.

Toen het zo bewezen was, bleef er niets anders over dan oordeel: het oordeel dat viel over Kanaän en haar goden moest vallen op hem die de goden en dus Kanaän terug zou brengen. Het was Gods oordeel - ruimschoots zoals dat van God moet zijn; rechtvaardig, als er ooit een oordeel rechtvaardig is; en de slag van een liefde die niet kon verdragen dat de plaag en kanker over Zijn volk zou komen dat Hij uit Egypte had gered en naar Zichzelf had teruggebracht. Het christendom slaat niet zo, niet omdat het niet rechtvaardig is, maar omdat het christendom de geest van genade is in een wereld die Christus heeft verworpen, en waarin geen goddelijke troon meer bestaat zoals die bestond in Israël. Maar het oordeel is alleen gereserveerd voor de tijd

die zeker komt, over allen die nog steeds de genade weigeren. De tederste lippen die ooit hebben gesproken, zullen het uitspreken, de harten van heiligen zullen er hun amen op zeggen, en het geweten van de veroordeelden zal zijn rechtvaardigheid op die dag erkennen.

Het laatste geval dat voorzien is, is wanneer een hele stad van God is afgedwaald, in welk geval het onder de ban valt en volledig vernietigd moet worden, om nooit meer herbouwd te worden. Alleen zo kon de genade van God nogmaals zegenend voor het land uitgaan.

(3) We hebben nu drie dingen bij elkaar gezet die weinig verband lijken te hebben met elkaar of met het onderwerp van toewijding aan God waarop het eerste gebod hier rechtstreeks is gebaseerd. We moeten inderdaad onthouden dat (zoals al is gezegd) ons alleen illustraties worden gegeven van principes die veel breder van toepassing zijn. Toch zullen we hier zeker, zoals altijd, ontdekken dat goddelijke wijsheid alles heeft geordend, en dat de illustraties werkelijk zo zijn als dit veronderstelt. Als we uit de passage de typische, dat wil zeggen de profetische, geestelijke betekenis halen, dan mogen we inderdaad de schraalheid verwachten die het gevolg moet zijn van zo'n beroving; maar dit zal geheel onze eigen schuld zijn, en we stellen ons niet voor om het gezegende Woord van God zo te behandelen. Het Nieuwe Testament moet het Oude verlichten; en hierin gaan we er niet onwaarachtiger mee om dan het licht doet wanneer het een landschap overspoelt met de dag. Voor ons is de dag gekomen, en wij zijn kinderen ervan.

(a) Wat de waarde van wat volgt ook mag zijn, het is duidelijk dat het gebaseerd is op een wonderbaarlijke plaats die Israël had, hun zonen zijn van de HEERE, hun God. Dit was hun speciale plaats onder de

naties: zij hadden, zoals de apostel zegt, 'de aanneming.' Het hield voor hen niet in, wat het nu voor ons doet, dat zij kinderen van God waren als pasgeborenen van de Geest, hoewel waar geloof werkelijk in het hart was, er natuurlijk op elk moment een nieuwe geboorte was. Als we dit lezen, dan mogen en moeten we het, in het licht van Gods verlangen voor hen, inbrengen. Weldra zal het in feite worden volbracht wat betreft de hele natie.

'Leven,' en dat in zijn volle betekenis, een leven dat de kinderen van God hebben, geeft duidelijk zijn volheid aan de betekenis hier. De dood mag geen macht hebben over de zonen van God. 'God is niet de God van de doden, maar van de levenden.' Het zou daarom onteren van Hem zijn om insnijdingen in het vlees te maken voor de doden, - onuitwisbare sporen van verdriet om datgene dat het ware leven niet raakte, en dat de hand van God voor altijd zou verwijderen. Tenzij we deze gedachte van het leven in ons opnemen, wie zou dan weigeren de macht te erkennen van datgene waaronder in feite alles zou zijn?

De dood brengt hier de dingen tot een einde, en hoe meer ze waard zijn, hoe groter de verwoesting die wordt aangericht. Het is dan ook niet te verdragen dat de Pentateuch Sadduceeër is, hoewel alleen door het evangelie het leven en de onvergankelijkheid volledig aan het licht worden gebracht. Er is duisternis, maar voor het geloof niet ondoordringbaar, zoals we in feite weten dat het niet ondoordringbaar was.

Israël mocht zichzelf niet misvormen. Zij waren geheel van God, en niet om te verminken wat Hij voor Zichzelf opeiste. Dus is een louter ascetisme een loutere oneer voor Hem van wie wij zijn, en aan wie

het geven van je leven is om het vol, perfect, uitbundig te maken. ‘Gij zult mij het pad des levens tonen,’ zegt de Psalmist, en voegt er dan onmiddellijk aan toe, ‘in Uw tegenwoordigheid volheid van vreugde; aan Uw rechterhand, genoegens voor eeuwig.’ Als hierop geantwoord wordt, ‘Ja, maar in de hemel,’ heeft Deuteronomium ons al verrijkt met de gedachte van ‘dagen van de hemel op de aarde.’

(b) Het hoeft ons nu niet te verbazen dat we onmiddellijk hierop opnieuw de nadruk vinden op het onderscheid van voedsel, en dat Israël alleen mag eten wat God rein verklaart. Voedsel is het onderhoud van het leven, en geestelijk is het volkomen waar dat zoals het voedsel is, zo moet het leven zijn. Christus is dus ons Leven zelf, en het Brood des levens. Kracht kan niet van ons zijn zonder voedsel, of zonder passend voedsel; en als we alleen van Christus ontvangen, is Hij het die zegt: ‘Wie Mij eet, zal door Mij leven.’

Hoewel de hier aangedrongen onderscheidingen als letter zijn verdwenen, blijven ze als geest zaken die absoluut gehandhaafd moeten worden. Waren we maar altijd voorzichtig met wat we eten en realiseerden we ons maar beter dat we geassimileerd worden in wat we assimileren. Maar in de kunst, in de literatuur, zelfs voor de christen, mag het genie ondeugd vergulden en de schoonheid van de stijl de dwaling sieren, totdat deugd in een ruw gewaad wordt veracht en het kwaad in een mooie jas wordt verwelkomd. Dit is in zekere mate altijd waar geweest, maar misschien nooit meer dan in de huidige tijd; en daarom had het gebod hier nooit meer afdwinging nodig.

De lijsten van rein en onrein zijn korter en bondiger dan in Lev. 11, met ook enkele verschillen, waarvan we op dit moment helaas geen

rekenschap kunnen geven. Alles wat we kunnen zeggen, is al gezegd in de aantekeningen bij Leviticus.

(c) In het derde deel van dit hoofdstuk wordt het praktische leven van de Israëliet in verband gebracht met de Aanwezigheid van het Heiligdom. Het is een immens punt dat hier wordt benadrukt, hoewel de realiteit slechts vaag wordt afgebeeld in het wettelijke statuut.

De tiende waarover gesproken wordt is een van de aanvullende wetten van Deuteronomium, een tweede tiende, niet de eerste, die alleen aan God toebehoorde: terwijl deze werd verbruikt, in het heiligdom, door de persoon wiens land getiend werd, met zijn huishouden, en de Leviet, om nooit te vergeten. Hij komt zo op om voor God Zijn genade te erkennen en ervan te genieten met God.

Het leven wordt gekenmerkt door afhankelijkheid - geloof: en geloof heeft zijn enige object en behoefte in God Zelf. De psalmen benadrukken deze behoefte van God, de persoonlijke God, voor de ziel. 'Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God; wanneer zal ik komen en verschijnen voor God?' (Ps. 42:2). De vierentachtigste psalm viert de zaligheid van hen die in Gods huis wonen, wiens leven één eeuwige lofprijzing is en de zaligheid daarnaast, van hem in wiens hart de 'wegen' zijn die daarheen leiden, die van kracht tot kracht gaat, hoewel door het dal van gewezen, het tot een bron maakt, en de regen van hemelse verfrissing de poelen vult.

Wat is geloof werkelijk zonder de God in wie het is? Welk goddelijk leven dat niet opstijgt naar zijn bron en centrum? De reizen van de Israëlieten naar Zion jaar na jaar, met hun eten en drinken, en

vreugde voor Hem, drukken inderdaad maar zwakjes de waarheid hier uit: toch schaduwen ze, en herinneren ons eraan.

(4) Van deze vreugde in God is het praktische leven de uitvloeijing: hierop hoeven wij niet te blijven stilstaan, het is zo duidelijk. Het is daarom volkomen op zijn plaats dat wij nu elk derde jaar deze tiende thuis zien opeten, gedeeld met de Leviet, de vreemdeling, de wees en de weduwe. Niet zomaar aan hen gegeven, maar met hen gedeeld; - iets diepers. Christus geeft niet alleen, opdat wij het van Hem wegdragen; Hij deelt. Dit is gemeenschap. Wij worden geroepen tot vreugde in Zijn vreugde, die hier kwam om te treuren in ons treuren: 'Ik zal de wijn nieuw met u drinken,' zegt Hij, 'in het koninkrijk van Mijn Vader.'

Dit is echter slechts de eerste illustratie van de genade die aan de behoeftigen in Israël moet worden getoond, de getuige van Zijn genade die Israëls God was. Hierna vinden we nog twee andere gevallen van nood.

Ten eerste de schuldenaar, aan wie het zevende - het sabbatsjaar - 'kwijtschelding' bracht wat betreft zijn schuld. De vergelijking met Ex. 23:11, waar hetzelfde woord als hier gebruikt voor 'kwijtschelding' wordt toegepast op het land, - het laten rusten, - verzekert ons duidelijk dat dit geen absolute kwijtschelding van alle schulden was, maar een tijdelijke kwijtschelding gedurende de tijd van de landrust, die betaling zou kunnen belemmeren.

Dit, wat de vreemdeling natuurlijk niet trof, toont de reden van zijn vrijstelling. God zou geen armen onder Zijn volk hebben, hoewel er altijd zulke zouden zijn, die overbleven om de genade van hun

broeders te beproeven en uit te lokken, die hen praktisch zouden doen ophouden door hun zorg voor hen (vgl. vs. 4 met vs. 11). Ook hoeven zij niet bang te zijn om te lijden door deze vrijheid; want zo zouden zij gezegend worden in alles waar zij hun hand aan sloegen. Wat een teder getuige dit sabbatsjaar van de milddadigheid van Zijn hand die alles ondersteunde!

Het andere geval is dat van een persoon die door gebrek gedwongen had kunnen worden om een slaaf te worden: ook voor hem was het zevende jaar van zijn dienst om bevrijding te brengen; hij zou niet leeg weggestuurd worden, maar rijkelijk voorzien. Zij moesten de slavendienst in Egypte en hun verlossing gedenken. Toch zou de liefde eerder kunnen kiezen voor voortdurende dienst; en wij weten Wiens liefde hier wordt afgebeeld.

Deze handhaving van genade aan de armen was des te meer nodig omdat de wet beloften van aardse zegeningen had aan hem die haar hield, die eigengerechtigheid zou kunnen misbruiken om een andere behandeling te rechtvaardigen. En om deze reden zou het verhaal van de Heer over Lazarus en de rijke man thuishkomen bij hebzuchtige Farizeeën. Hierin wordt de arme man - iemand in volkomen armoede - in Abrahams schoot genomen en de rijke man buitengesloten. Maar dit is geen wettelijk recht, maar verlossing, iets heel anders, in de lijn waarvan de aansporing hier in Deuteronomium komt om Egypte en hun eigen verlossing te gedenken. Voor hen allen, en altijd, waren Gods zegeningen niets anders dan genade; en de les van de wet werd niet geleerd door degenen die dit niet wisten.

(5) Het eerste gedeelte eindigt nu met de herhaling van datgene wat door een overheersende gedachte heen gaat - het opgaan naar het

heiligdom. Het leven dat van God is, moet met Hem geleefd worden, waarvan deze opgangen een onvolmaakte maar reële uitdrukking zijn. In overeenstemming met het nummer van deze subsectie, hebben we de gelegenheden waarop ze opgingen benadrukt, die op natuurlijke wijze de wegen typeren die omhoog leiden. Gezegend is inderdaad hij in wiens hart ze zijn!

(a) Eerst echter, en als inleiding hierop, hebben we een aanvullende opmerking - hierin geheel in de stijl van Deuteronomium - over de eerstgeborenen van de kudde en het kleinvee. Zij mochten niet bewerkt worden, noch door de mens gebruikt worden voor zijn eigen voordeel, maar moesten geheel van de Heer zijn, en gegeten worden wanneer zij naar het heiligdom gingen, behalve als er een gebrek was; in welk geval, hoewel niet geschikt om te worden opgenomen, zij toch gegeten moesten worden, als een deel van God in het gezin.

Als aanvulling op de vorige wet (Num. 18) is het ongetwijfeld de priester die dit op de aangegeven manier moet eten. Het lijkt ook niet mogelijk dat zelfs een dergelijke wijziging bedoeld zou zijn als dat het volk met de priesters zou delen, zoals sommigen hebben gedacht: er wordt niets dergelijks gezegd. Als aanvulling op wat algemeen bekend was, zou er geen misverstand bestaan over wat, als het op zichzelf stond, vanzelfsprekend anders zou worden opgevat dan wij het nu opvatten. In feite lijken de Joden geen vraag te hebben gehad.

Nationaal gezien was er geen aparte opgang naar Jeruzalem om de eerstgeborenen te presenteren, maar de vervulling van de wet vereiste dat ze opgingen. Het is dus een passende inleiding op die van de drie feesten die volgden. De eerstgeborene behoorde aan God, omdat hij gespaard was in Egypte, en om het te eten voordat God spreekt voor

ons over het realiseren van die relatie met God die is gebaseerd op geboorte en verlossing. Israël had deze dubbele positie, - zijn voor de aarde, zoals de Gemeente is voor de hemel, Gods eerstgeborene; en wanneer zij het werkelijk nemen, zal het net zo geboren zijn voor God - pasgeboren, zoals wij, - een nieuwe geboorte, wat impliceert dat ze naar huis worden gebracht bij Hem, hoewel de kennis van verlossing de werkelijke roeping is. Volmaakt op zijn plaats is dan deze inleidende opmerking over de eerstgeborene. Zij moeten het daarom in het heiligdom eten, - dat wil zeggen, als het zonder smet is; als het met smet is, was het geen passende presentatie van wat Gods werk en gave moet zijn; en zo verloor het zijn plaats en werd het gewoon gewoon voedsel.

(b) We komen nu tot de drie feesten die Israël werkelijk naar het heiligdom brachten. Het eerste hiervan was het Pascha, waarin, zoals hier te zien is, het feest van het ongezuurde brood is samengevoegd. Verlossing is de prominente gedachte, hoewel het wegdoen van zuurdesem er zeker mee gepaard gaat. Ongezuurd brood is het 'brood van ellende' - de zelfvernedering van de ziel vanwege de herinnering aan de slavernij waaruit de genade van God heeft bevrijd; voor ons, inderdaad, hoe schandelijk! een verdriet dat de onderwerping van trots voor altijd moet zijn, en dus, moreel, onze bevrijding.

Hier is de eerste directe oproep tot het heiligdom, hoewel nieuwe geboorte eraan ten grondslag ligt, zoals we weten. In de kennis van verlossing is het dat het nieuwe leven tot zichzelf komt, en dus tot God. Op zijn tweede-eerste plaats in deze serie, wordt het paasfeest in perfecte orde aangetroffen, zoals hier alles orde is.

(c) Het Wekenfeest, of Pinksteren, komt na het Pascha - een type, zoals we wel weten, van de gave van de Geest, maar dat hier wordt gekenmerkt door zijn effecten - de voortgebrachte vrucht, waarvan een vrijwillig offer aan God wordt aangeboden overeenkomstig de mate van de gerealiseerde zegen.

Hierover als het brengen tot God is het niet nodig om lang stil te staan. De Geest van God is Hij door wie wij naderen, en de Geest in ons zal niet berusten in afstand. Hij is de Geest van aanneming waardoor wij roepen: 'Abba, Vader;' en het is goed om op te merken, als verbonden met het type, het vrijwillige offer, en de vreugde voor God, waarin zij die speciale behoeften hebben speciaal worden herdacht en gemaakt om te delen. Dit zijn inderdaad de kenmerken van het werk van de Geest.

(d) Ten slotte hebben we nu het Loofhuttenfeest. Dit spreekt, zoals we al hebben gezien, van de volmaakte zegen, wanneer, nu de oogst van de aarde en de oogst van de toorn voorbij zijn, Israël, in het genot van het land, alle woestijnervaringen zal herinneren als voor altijd voorbij, en de lange vreugde, wijdverspreid en ongecontroleerd, zal reiken tot de eeuwige dag. Ook voor ons, in een hogere sfeer, zijn er 'genoegens aan Gods rechterhand voor altijd.'

Dit maakt het plaatje compleet. De eeuwigdurendheid van zegen betekent Gods ononderbroken vreugde in het werk van Zijn handen voor altijd - God met ons, wij met Hem, blijvend. Zo spreken de drie feesten die Israël tot God roepen niet over tijdelijke of onderbroken gemeenschap. Dat zou schadelijk zijn voor God, net als voor de mens. 'Immanuel' - 'God met ons' kan niet van louter tijdelijke betekenis zijn.

2. (1) We gaan nu van de eerste tafel van de wet naar de tweede - van plichten jegens God naar plichten jegens de mens; in het eerste gedeelte vinden we de verbinding tussen de twee door middel van het vijfde gebod, waaronder de plichten jegens heersers van nature vallen, vooral in Israël, waar, zoals we hebben gezien, het idee van het gezin, de natuurlijke orde, ten grondslag ligt aan de hele nationale constitutie. Autoriteit hier, zoals het van God afkomstig is, vertegenwoordigt Hem, zoals duidelijk is: een principe dat de apostel op een zeer verstrekkende manier voor de christen toepast (Rom. 13), en dat duidelijk in de Schrift wordt gezien - 'die goden aanroepend tot wie het woord van God kwam,' (de rechters in Israël, dat wil zeggen, die een goddelijke opdracht hadden,) - een zin die de Heer verzegelt met de nadrukkelijke verzekering, 'De Schrift kan niet gebroken worden' (Joh. 10:35).

Zij die het vijfde gebod in de eerste tabel willen plaatsen, kunnen hier hun sterkste argument vinden, als bevestiging daarvan dringen zij aan op de speciale geboden met betrekking tot afgoderij die hier volgen. Men zou echter denken dat deze visie vanzelfsprekend onjuist is, aangezien het numerieke stempel ook de gemeenschappelijke indeling volledig rechtvaardigt, zoals we hebben gezien. Het vijfde gebod staat op deze manier inderdaad alleen als het eerste van de tweede tabel - de vertegenwoordiger van het eerste in de tweede, en dit het meest volmaakt.

De plichten van heersers zijn ook vervat in de plichten jegens hen, en vallen hier onder hetzelfde hoofd.

(a) Ten eerste hebben we de instelling van het burgerlijk gezag, zodat de rechtvaardigheid in het hele land gehandhaafd kan worden:

overall rechters, met een rechtbank voor de beslechting van moeilijke gevallen in het heiligdom, die de plaats inneemt van het tot nu toe gevolgde beroep op Mozes zelf; een koning die in Gods gedachten voor hen in de toekomst zou worden beschouwd, en de keuze van een dergelijke koning is voorzien.

De rechters zaten in de poorten van de steden, omdat iedereen die uitging of binnenkwam onder hun oog moest zijn; en gerechtigheid zou aldus, zoals het met open ogen en jegens allen moest zijn, onder de ogen van allen komen, als in staat om het licht te verdragen. Er zou geen aanzien des persoons zijn, geen aannemen van geschenken. Rechtvaardigheid in Israël zou de basis van alles zijn, de voorwaarde van leven en van erfenis.

Maar bij het handhaven hiervan was de aanspraak van God het eerst, en dus volgden de geboden met betrekking tot afgoderij hier onmiddellijk op. Er mocht in zulke gevallen helemaal geen tolerantie zijn, maar scherpe uitsnijding door het zwaard van gerechtigheid, de regering werd openlijk door God onder hen uitgeoefend, en de aanbidding van andere goden manifesteerde rebellie. Kerk en staat waren hier werkelijk één, en kerkelijke straffen ook burgerlijke. Dit is natuurlijk geen rechtvaardiging van zo'n handelwijze in geheel andere omstandigheden onder een andere bedeling. Het koninkrijk van God is nu 'niet van deze wereld;' Christus' volk regeert niet, maar is geduldig lijdend; hun wapens geestelijk, en niet vleeselijk; en genade moet door hen worden gemanifesteerd terwijl God in Zijn genade verdraagzaam is jegens mensen.

In deze gevallen vereiste de wet voldoende getuigen, en wel van een zodanige aard dat zij bereid waren de juistheid ervan te bevestigen: de getuigen moesten eerst het vonnis van de rechter ten uitvoer leggen.

In zaken die te moeilijk waren om via de normale procedure te regelen, werd het heiligdom de plaats van het laatste beroep, waar de stem van de priester die van de rechter kon versterken; en dit beroep was definitief. Een vonnis dat zo werd uitgesproken, kon niemand zonder rebellie weerstaan.

Een koning wordt op het juiste moment overwogen, wanneer zij hierin zouden willen zijn als de volken rondom hen. Maar wanneer het volk dit pleidooi houdt in de tijd van Samuël (1 Sam. 8:5), wordt het niet alleen door hem, maar ook door de Heer opgevat als de verwerping van Hem als hun Koning. Hieruit is aangevoerd dat deze passage in Deuteronomium een invoeging van een latere tijd moet zijn geweest.

Maar waarom? Toegegeven dat het een mislukking was van de kant van het volk (en dat is duidelijk), is het zeker niet duidelijk dat God dit niet kon voorzien, noch dat Hij, door het te voorzien, er niet in zou kunnen voorzien. Zeker, een verlangen om te zijn als de heidenen, in een van die dingen die hen voornamelijk van de heidenen onderscheidde, kon geen juiste waardering van hun zegeningen aangeven. En toch zijn de wijsheid en genade van God alleen maar meer, niet minder, opvallend in deze voorziening. Het is waar, van Saul werd gezegd: 'Ik heb u een koning gegeven in Mijn toorn, en heb hem weggenomen in Mijn grimmigheid' (Hos. 13:11).

Maar dit brengt alleen Gods werkelijke keuze naar voren - David, 'de geliefde,' type van Iemand die dat inderdaad is, en in wie een Koning wordt gevonden die voor eeuwig regeert. Hij is degene van wie de koning die Deuteronomium aankondigt de schaduw is. Naar voren gebracht toen het priesterschap in Eli faalde, en de profeet in Samuel, is de ware koning Gods hulpbron voor Israël en de aarde. Want noch het priesterschap noch de profetie alleen zal de aarde rechtzetten, of de tijd brengen dat zij vervuld zal zijn met de glorie van de Heer. Hij moet komen aan wie de troon toebehoort, en die het oordeel tot gerechtigheid zal terugbrengen; Hij in wie Profeet, Priester en Koning één zijn, - een drievoudig snoer dat nooit zal worden verbroken.

Hier is het slechts het type, de louter menselijke koning, die eraan herinnerd moet worden dat hij afhankelijk is van God, en die geneigd is te vertrouwen op paarden en strijdwagens, en zich over te geven aan de lusten die de grootsten tot slaaf maken. In Salomo, de wijste van alle koningen, wordt de mislukking gevonden die hier wordt voorspeld. Hij is slechts de schaduw. De teugels van het absolute rijk zijn gereserveerd voor Iemand die ze alleen in goede banen kan leiden.

(b) De rechten van priesters en Levieten volgen, - de dienaren van de HEERE, die in Zijn naam dienen: geïdentificeerd met Hem, niet in heerschappij, maar in datgene wat eerder getuigt van Zijn hart dan, zoals voorheen, van Zijn rechtvaardigheid. Aan hen moest het volk op zijn beurt een erkend deel dienen, dat zij niet hadden met de andere stammen in het land.

Er was ook een speciaal voorrecht aan hen toegekend, waar er ook maar een verlangen in het hart was om in de buurt van het heiligdom

te wonen, was er geen vaste locatie die de vervulling hiervan zou verhinderen. Zo iemand kon komen en dienen onder zijn broeders die daar voor de HEERE stonden, en zou zijn deel onder hen vinden. Een kostbaar getuigenis voor ons van hoe God behagen schept in en verwelkomt de nadering van iemand die, als een aanbidder, dichtbij zou komen en in Zijn tegenwoordigheid zou verblijven. O, mochten er meer van dit verlangen van het hart onder ons zijn, - het aanhoudende geloof van iemand tot wie God moet zeggen: U geschiede zoals u wilt!

(c) Zoals de rechter of de koning God kenmerkend vertegenwoordigt in Zijn gerechtigheid, en de Leviet-priester Hem vertegenwoordigt in Zijn liefde, geeft de profeet nu uiting aan Zijn stem als de Levende. Door de Urim en Thummim van de priester kon Hij inderdaad worden gezocht en zou Hij antwoorden, zoals we weten; maar de profeet wachtte niet op onderzoek. Gods woord verbleef in hem als een vuur dat moest uitbreken, hem aansporend ondanks angsten en aarzeling van de natuur en tegenstand van het kwaad om hem heen. Het was de stem van heiligheid die ook tot het geweten sprak, en alles in het licht bracht omdat God licht is. Daarom was de profeet de man van God in dagen van smaad en afvalligheid, en de stem van herleving waar er nog harten waren die bereikt moesten worden.

Helaas! het hart dat zich van God afkeerde en Hem schuwde, trok zich hierdoor alleen maar dichter tot de levende en actieve vijand van God en juist de behoeften die hem als noodzakelijkerwijs tot Hem hadden moeten trekken die ze kon bevredigen, brachten hem toen des te vollediger in de macht van de duistere en vreselijke afvalligheid in hemelse sferen. Zo wordt het woord over de ware

profeet hier voorafgegaan door het verbod op alle waarzeggerij, hekserij, necromantie (dodenbezwering) en terugkeer naar het bovennatuurlijke los van God, - indien los, dan in zekere en dodelijke oppositie.

De enige behoefte bij het zoeken naar God is de herinnering aan de heiligheid van Zijn aanwezigheid, - de behoefte aan waarheid, daarom, in de innerlijke delen. Waar het niet openlijk een andere god was die werd gezocht, openbaarde de valse weg zich door zijn wezenlijke onheiligheid, en nooit duidelijker dan waar schijnbaar zuivering werd aangedrongen. Want deze zuivering was slechts een bespottung ervan, hoe wreed en verschrikkelijk het ook mocht zijn in zijn eisen. Zo begint de lijst van verboden dingen hier met het 'zoon of dochter door het vuur laten gaan', een vorm van uitdrukking waarmee wordt bedoeld dat het geven van de 'vrucht van het lichaam voor de zonde van de ziel' dat is beoefend onder de meeste heidense volken in hun pijnlijke verwarring weg van God.⁴

Hierna hebben we 'alle woorden die de taal bevatte voor de verschillende manieren om de toekomst te verkennen en de wil van God te ontdekken' (Keil) die door de heidenen werden beoefend, samengebracht onder één algemene veroordeling. Ook zijn we niet voorbij de noodzaak om ze te herzien, zo voortdurend werkt de macht van het kwaad door de behoefte en corruptie van de mens tot dezelfde resultaten, - alleen gewijzigd en vermomd door de

4 Vgl. 2 Kon. 16:3 - 'hij liet door het vuur gaan' - met 2 Kron. 28:3 - 'hij brandde.' Dat er lichtere manieren waren om door het vuur te gaan, kan echter niet worden ontkend; en ze hebben overleefd in verschillende delen van het christendom, zoals in de midzomervuren van St. John's Eve, op sommige plaatsen in Engeland.

manieren van de tijd, maar wat op geen enkele manier hun innerlijke betekenis beïnvloedt. Spiritualisme, helderziendheid en theosofie hebben vandaag de dag alleen maar onze opvatting ververst van wat altijd in een of andere vorm aan het werk is geweest, hoewel nu energiek werkend naarmate het einde nadert, en de verzwakte macht van het christendom hen in staat stelt om met stoutmoedigheid te verschijnen.

1. We hebben in deze lijst allereerst *gosem*, de ‘waarzegger’, wat de algemene term lijkt te zijn, inclusief alle andere.
2. *Meonen*, in de gangbare versie, de ‘waarnemer van tijden’, die gelukkige of ongelukkige dagen voorspelt op basis van de waarneming van de hemelen, is in de RV in het algemeen de ‘augur’. De Septuagint en de Syrische versies verschillen van deze en van elkaar: de eerste geeft *kledonizomenos* - ‘voorspellende woorden van toeval’; de laatste, ‘fascinerend voor de ogen’, waaruit Pember vermoedt dat het misschien een mesmerist is, maar die ook zou kunnen verwijzen naar de kracht van het ‘boze oog’. Geen van de laatste lijkt hier echter waarschijnlijk, noch lijkt de afleiding zeker, of het nu deel uitmaakt van het werkwoord ‘oog’ (zoals 1 Sam. 18:9), of van het werkwoord ‘bedekken’ - ‘iemand die bedekt’, of geheime kunsten gebruikt, wat over het geheel genomen de eenvoudigste betekenis lijkt te geven.
3. *Menachesh*, in beide versies, ‘bezweerder.’ Pember zegt terecht: ‘Het woord is verbonden met nachash, een ‘slang’, en wordt gewoonlijk uitgelegd als een ‘sissende’ of ‘fluisteraar’ en dan ‘een mompelende betovering.’ Maar het gebruik van het werkwoord,

waarvan het het Piel-deelwoord is, lijkt in een andere richting te wijzen. In Gen. 30 smeekt Laban Jakob om bij hem te blijven; 'want', zegt hij, 'ik voorspel [of, meer letterlijk, neem waar door observatie] dat de Heer mij omwille van u heeft gezegd.'

En opnieuw, toen Achab, op het smeken van Benhadads dienaren, antwoordde: 'Leeft hij nog? Hij is mijn broer,' wordt ons verteld dat de mannen 'waarzegden', 'een voorteken namen', uit wat hij had gezegd. Vandaar dat het werkwoord voornamelijk lijkt te zijn gebruikt om een gevolgtrekking te maken uit snelle observatie, en vervolgens om te waarzeggen. Van de eerste betekenis komt nachash, een 'slang', vanwege zijn snelle intelligentie; van de tweede, menachesh, een 'augur' - iemand die waarzegt door het observeren van tekenen en tekenen, zoals het zingen en vliegen van vogels, luchtverschijnselen en andere gezichten en geluiden.' (Earth's Earliest Ages, p. 156)

4. *Mecashsheph*, in de Septuagint voortdurend vertaald als pharmakos - 'iemand die drugs gebruikt', lijkt de eigenlijke tovenaars te zijn, die werkt door middel van natuurlijke dingen die, door magische formules of gebeden, begiftigd zijn met bovennatuurlijke krachten.
5. *Chover*, letterlijk 'bindend', bijvoorbeeld met een spreuk; in de gebruikelijke versie 'charmeur'.
6. *Shoel obh* - 'iemand die een vertrouwde geest raadpleegt.' De obh was in de persoon, zoals Lev. 20:27 letterlijk luidt, hoewel het ook wordt toegepast op de persoon zelf waarin het is, en dit in het algemeen. Het betekent in de eerste plaats 'een (leren) fles'

(Job 32:19), blijkbaar vanwege de uitzetbaarheid ervan, en de overdracht ervan op de bezeten persoon zou ofwel afkomstig zijn van de zwelling van het lichaam waarover Vergilius spreekt (Aeneis, 6:46, enz) met de demonische inspiratie, of van het buikspreken dat erbij hoort, waarnaar de vertaling van de Septuagint verwijst. Van de demonische werd de term overgedragen op de demon.

7. *Yidoni* - de wijze in onwettige wijsheid, de tovenaar.

8. De dodenbezweerder – de zoeker naar de doden.

Allen die deze dingen doen, worden nadrukkelijk tot een gruwel voor de HEERE verklaard; niet alleen de dingen zijn zo, maar ook de mensen die ze doen. Het christendom heeft dit niet veranderd, en ook kunnen subtiel verholde namen het goddelijk oordeel niet belemmeren.

Als het belijdende volk van God zich tot zulke dingen wendt, is dat niet omdat God hun de vreugde en zegen van directe communicatie van Zijn gedachten heeft geweigerd: het is omdat ze Hem de rug hebben toegekeerd. Hij zou niet eens wachten tot het volk Hem zou aanroepen, maar zou Zelf tot hen naderen in de Profeet, zodat Hij zou opstaan zoals Mozes, en naar wie ze zouden luisteren; en van hem die de Profeet niet luisterde, zou het worden vereist.

Het zou net zo zeker moeten zijn dat Christus de enige volledige vervulling hiervan is als, aan de andere kant, dat elke profeet die werd opgewekt een gedeeltelijke anticiperende vervulling was. De drievoudige vorm van hoofdschap in Israël - Koning, Priester en Profeet - hebben we hier compleet, en van elk moeten we precies hetzelfde zeggen. Christus is het alleen naar wie ze allemaal uitkeken,

en zonder hem zou elke vervulling triviaal en onwaardig zijn. Toch laten de termen van wat er gezegd wordt duidelijk zien dat er anderen worden overwogen, als niet onnodige stappen waardoor we Hem bereiken - zeker voor Israël genadige hulpen waardoor in de tussentijd het geloof in stand gehouden en nodig bediend kon worden.

Zij die de minder belangrijke toepassing ontkennen, kunnen zeggen dat er hier noch over koning noch over priester op enigerlei wijze direct wordt geprofeteerd, terwijl dat wel over de profeet wordt gedaan. En dat is waar; toch worden de drie ambten zeker met een doel samengebracht, elk om uiteindelijk door Christus te worden vervuld, en elk benadrukt één hoofdkenmerk van de HEERE als Opperhoofd in Israël, namelijk rechtvaardigheid, liefde en heiligheid, zoals we hebben gezien.

Er is ook een reden te vinden voor wat er gezegd wordt over de profeet die strikter voorspellend is. Want terwijl de voortzetting van het priesterschap en het rechterschap was voorzien, en ook de koning wanneer de tijd zou komen, was het profetische ambt noch verkiesbaar noch opvolgend, maar hing het af van het loutere welbehagen van God. Vandaar de belofte: 'God zal opstaan.' Een onderscheid van de profeet is dat hij zelfs in Israël alleen bestond door de directe roeping en kwalificatie van God alleen. Ieder was daarom heel duidelijk de 'man van God' in zijn tijd; en het 'getuigenis van Jezus', wat de 'geest van profetie' was, werd bewaard voor verderf waardoor priester en koning werden overwonnen.

Zo markeerde de profeet de activiteit van de levende God ten behoeve van Zijn volk, en gedurende de regering na regering van de latere koningen van Israël is het bestaan van de profeet de enige lichtstraal

- de verbinding die nog steeds bestaat tussen God en het volk dat niet tot God naderde: op deze manier, net als Mozes, hoewel niet van de volledige gestalte van Mozes, ongetwijfeld een vervulling van wat hier staat, hoewel niet de vervulling; wat de laatste bewaring van dit boek gemakkelijk verzoent met zulke kleine prestaties, terwijl het het geloof rechtvaardigt dat zelfs in Israël uitzag naar 'die Profeet' in wie, gezegend zij God, Hij ons nabij is gekomen.

Christus is gekomen: het Woord van God is compleet; - er hoeft geen nieuwe openbaring aan toegevoegd te worden of kan worden. Toch zou in mindere zin de stem van de profetie onder ons gevonden moeten worden. De apostel, die aan de Korintiërs schreef, nadat hij hen had opgedragen 'geestelijke gaven te begeren', voegt als voornaamste van alles toe: 'maar liever dat gij moogt profeteren'; zijn reden voor de voorkeur, 'wie profeteert, spreekt tot mensen tot stichting, vermaning en troost.' 'Liefde sticht;' en, schrijft hij, 'gij moogt allen profeteren, één voor één, opdat allen mogen leren en allen mogen worden getroost.'

We zien dat hij niet denkt aan het uiten van voorspellingen, wat zovelen denken dat het werk is van een profeet, maar aan dat spreken van God en voor God dat hij het beste kan doen die niet noodzakelijkerwijs de meeste kennis of de meeste uiting heeft, maar de meeste gemeenschap met Hem, en die het meest in Zijn aanwezigheid staat, wachtend op Zijn woord. De Gemeente van God heeft vandaag de dag grote behoefte aan zulke mannen als deze.

(2) De subsectie die nu volgt, bevestigt de vorige door zijn duidelijke verwijzing naar het zesde gebod, - de heilsverordening, zoals we die al noemden, van het leven dat is. Vanwege zijn duidelijkheid, zullen

we er weinig over te zeggen hebben. Het valt vanzelfsprekend in drie delen uiteen, die worden aangegeven door de indelingen van de hoofdstukken in onze gewone versie.

(a) Van deze, de eerste respecteert het individuele leven, en verdeelt zich weer in drie delen, zoals duidelijk is. Ten eerste, het is hun bevolen om in het land waar God hen brengt de wet van de toevluchtssteden uit te voeren, door het in drie delen te verdelen, met wegen in elk, en een centrale stad als toevluchtsoord. voor de onschuldige moordenaar, zodat het land niet bevlekt wordt met onschuldig bloed.

Ook als hun grenzen zouden worden uitgebreid, volgens de belofte die afhankelijk was van gehoorzaamheid, dan moesten ze nog drie steden markeren. Deze herhaling van het getal 3 kan niet zonder betekenis zijn, aangezien deze steden inderdaad een opmerkelijke betekenis hadden voor Israël zelf, zoals we hebben gezien. Zeker, in hen werd het geheim van hun toekomst verteld, en hoe God Zich uiteindelijk voor hen zal manifesteren. In de tussentijd wordt door deze voorziening het menselijk leven bekend gemaakt als het object van Gods zorg, en gekoesterd. De uitbreiding van het land wacht op hun toekomstige bezit ervan.

Ten tweede komt de wet tegen het verwijderen van landpalen hier ter sprake, ongetwijfeld, zoals algemeen gezien, omdat het land hun leven was, als het onderhouden ervan. Ze moesten een natie van landbouwers zijn, ieder voor zich de grond van dat goede land bewerkend, - een broodnodige les van wat God wil dat Zijn volk nu geestelijk is. Hier is inderdaad onze rijkdom en levensonderhoud; en ‘veel voedsel’ - als we dat maar geloofden! - ‘in de landbouw van de armen.’

Ten derde wordt het leven bewaakt door een vergeldende wet van valse getuigenis, - een wet waaronder de wereld die Christus kruisigde, gekruisigd is voor de christen. Dat kostbare leven zelf kon niet bewaard worden, en toch blijft het, door het opgegeven te worden, voor ons en wordt het vruchtbaar.

(b) Het volgende onderwerp dat aan bod komt is oorlog. Ook hier hebben we weer te maken met drie delen. Eerst wordt Israël zelf besproken, dan hun vijanden en ten slotte het land waarin zij zich zouden kunnen bevinden.

Wat Israël zelf betreft, zij moesten op God vertrouwen als met hen. Wij moeten onthouden dat dit veronderstelt dat zij ook met God zijn, en daarom hun uitgaan en ingaan overeenkomstig Zijn woord. Dan zouden hun vijanden inderdaad Gods vijanden zijn, en weerstand zou weerstand tegen Hemzelf zijn. Als zij inderdaad in Zijn verbond verbleven, hoe duidelijk zou dit voor de hele wereld zijn geweest! en met wat een onweerstaanbare macht zouden zij bekleed zijn geweest!

Toen God dus zo bij hen was, mocht er geen lafhartige vrees in hun harten zijn: wie bang was, mocht thuisblijven. Gods leger moest niet uit dienstplichtigen bestaan, maar uit vrijwilligers. En ook als een man een nieuw huis had gebouwd en er niet in had gewoond, als hij een wijngaard had geplant en er niet van had gegeten, als hij een vrouw had verloofd en haar niet had genomen, mocht er geen scheiding zijn tussen een man en zijn doel, en mocht er geen heimwee op het slagveld zijn.

Wat de vijand betreft, een belegerde stad moest altijd het aanbod van vrede krijgen door onderwerping. Als het weerstand bood, leed

het de straf van het weerstaan van God, niet alleen van de mens; maar de niet-strijders moesten gespaard worden. De Kanaänieten, zoals onder de goddelijke vloek, zijn hiervan uitgezonderd. Wat het land betreft, de fruitbomen mochten niet worden omgehakt, maar moesten worden achtergelaten om te dienen ter ondersteuning van het leven.

(c) Ten derde hebben we de boetedoening voor een onzekere moord. Maar is het een boetedoening? Er wordt zeker geen melding gemaakt van vergoten bloed, laat staan van bloed dat aan God werd aangeboden. In het land, op welke afstand dan ook van het heiligdom, kon het natuurlijk niet op het altaar worden gelegd. Maar de moordenaar wordt niet gevonden; en als hij dat wel was, zou er voor hem geen verzoening kunnen zijn; de oudsten die de stad vertegenwoordigen, belijden onschuld, nemen geen schuld aan: verzoening op deze manier lijkt er dus nauwelijks te kunnen zijn.

Aan de andere kant herinnert de ongebroken vaars aan het juk ons onweerstaanbaar aan de rode vaars van de reiniging voor de zonde (Num. 19), en lijkt duidelijk over Christus te spreken; en hier lijkt plaatsvervangende straf te worden getoond, zelfs aan sommigen die het elders betwisten. Door dit alles verenigt de gebroken nek van het slachtoffer op vreemde wijze de daad die moet worden weggereinigd met dat wat het reinigt, - alsof het Christus was die vermoord werd en toch stierf om de misdaad weg te nemen, hoewel de wet van de toevluchtsstad ons verzekert dat het niet kan worden weggenomen.

De man werd vermoord - moord hoort ergens bij: Christus was ook het Slachtoffer van een vijandschap waarmee mensen 'zowel Mij als Mijn Vader haatten', zegt Hij (Joh. 15:24). Toch roept Hij aan het

kruis opnieuw: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.' Hier hebben we wat ten minste het mysterie van de zaak voor ons benadert: er waren mensen van wie het ene gezegd moet worden; er waren ook mensen van wie genade het andere kon zeggen.

Zo kan de natie gespaard worden, hoewel ze in de tussentijd van hun erfenis zijn uitgesloten, zoals hij was die de toevluchtsstad beschutte, maar die niet naar huis kon terugkeren tot de dood van de hogepriester (zie Num. 35). Er is een overheidstraf, hoewel geen dood. en wanneer de jaren van tuchtiging voorbij zijn, dan zal er van Jeruzalem gezegd worden: 'Zij heeft van de hand des Heren dubbel ontvangen voor al haar zonden' (40:2). Het 'ongerooide, onbezaaide land' inderdaad (hoe lang al op dat van Israël!) getuigt hiervan. Maar dan zal er eindelijk een generatie zijn die, wat betreft de schuld van Christus' dood, kan pleiten, met deze oudsten van de stad, dat zij 'dit bloed niet hebben vergoten, noch hebben' hun 'ogen het gezien,' de 'eeuwige stroom' van Gods blijvende liefde heeft het voor altijd weggevoerd.

Hoe wonderbaar is dit beeld! Hoe alle delen zich verenigen om er uitdrukking aan te geven wanneer wij de sleutel eenmaal in handen hebben! Zoals alle dingen die met elkaar in strijd zijn, zich zullen verenigen om uiteindelijk Zijn doel te bereiken.

(3) De derde subsectie spreekt over huwelijk en gezin, in duidelijke verbinding met het zevende gebod, hoewel er wetten zijn om te volgen die dat even duidelijk of meer zouden lijken, als we ze los van hun context zouden beschouwen. Maar de volgorde van de decaloog kan worden getraceerd tot het einde van het tweeëntwintigste hoofdstuk, de illustraties worden echter voortdurend korter, omdat ze in feite

minder nodig zijn. De interne verbinding wordt ook voortdurend moeilijker, - wat echter niet betekent dat deze los of gebrekkig is.

(a) Het eerste deel handelt over het huwelijk met een krijgsgevangene, waarbij uiteraard uitdrukkelijk toestemming werd gegeven voor het huwelijk met een heiden, wanneer er geen belemmering was van een dergelijk verbod als dat op Kanaän rustte.

Hier, zoals we weten door de woorden van onze Heer, in de wet van het huwelijk, vinden we, meer dan waar ook, het falen van de wet. De hardheid van het hart van de mens verbood, totdat genade zou komen, de volledige beperking van absolute rechtvaardigheid. Polygamie en echtscheiding, zoals beoefend onder de naties rondom, konden alleen worden gewijzigd door gedeeltelijke beteugeling van de wil en het voorkomen van louter wetteloosheid. Het was voorbehouden aan het christendom om de vrouw te herstellen naar haar oorspronkelijke plaats in de schepping naast de man.

Maar hier, waar het meest van alles (en dat is zeker de reden waarom het gebod de merkwaardige vorm aanneemt die het heeft), de vrouw in de hand en macht van de man was, werd hij omringd door verboden. Ze moest de plaats van de vrouw krijgen, een maand voor natuurlijk verdriet over de scheiding van haar verwanten, misschien ook om de realiteit van de genegenheid die in hem is opgebloeid enigszins te testen. Als de band wordt gevormd, kan ze nooit meer tot slaaf worden gemaakt; en als ze gescheiden wordt, is ze vrij om te gaan waar ze wil.

Zo lijkt het erop dat wat benadrukt wordt de regering van de wil is - het beteugelen van verlangen, zodat het tenminste niet wetteloos

zal zijn; en dit, met betrekking tot een gevangene, het legitieme eigendom van de overwinnaar volgens de gebruiken die overal elders heersen, is een getuigenis van het karakter van Hem die in Israël regeerde, dat we moeten schatten, niet door het volle licht van het christendom dat nu gekomen is, maar in contrast met wat er om ons heen was. Zo gezien, wordt het inderdaad het aanbreken van de dag.

We hebben nu de erkenning van polygamie als een feit, maar een voorziening tegen een van de vele kwalen ervan. Als een man twee vrouwen had, en kinderen bij beiden, de een beminde, de ander haatte; en als de eerstgeborene de zoon was van de gehate; in dit geval mocht de eerstgeborene niet van zijn rechten als zodanig worden verdrongen vanwege de voorkeur van de vader voor de moeder van de later geborene. In het geval van Jakob lijkt dit te zijn gebeurd, - Ruben gaf plaats aan Jozef, de zoon van de geliefde Rachel; maar toen, zoals we weten uit Jakobs eigen woorden, was het Rubens zonde die de erfenis verbeurde. (Gen. 49:4) Dit zou dit geval echter kunnen uitkiezen voor speciale wetgeving.

‘Ook hier hebben we in Gods wegen een ander opmerkelijk type; want nadat Hij eerst Israël had gekozen, was het Hem daarna (zoals we weten, vanwege hun zonde) welgevallig de heidenen tot Zich te nemen. De Joden weigerden het getuigenis; en wat de heidenen betreft, wordt gezegd dat zij zullen horen. Niettemin geeft Hij hier een prachtige voorziening, om te laten zien dat Hij niet heeft gedaan met datgene wat tevoorschijn zal komen als de eerstgeborene zoon van de schijnbaar gehate - van haar had Hij het eerst.

Integendeel, dit is juist degene voor wie de rechten van de erfenis bewaard zullen blijven wanneer er berouw in hun harten zal worden

bewerkt. Zo is het duidelijk dat het godvruchtige overblijfsel van de laatste dagen zijn rechten zal behouden, overeenkomstig Zijn eigen kostbare woord in dit hoofdstuk' (Lectures Introductory to the Pentateuch, door W. Kelly, p. 492).

(b) Maar in tegenstelling hiermee hebben we het einde van de ongehoorzame zoon, die uiteindelijk door vader en moeder in de handen van de oudsten wordt overgeleverd, op grond van wiens vonnis hij wordt gestenigd. De toepassing is gemakkelijk op het einde van de uiteindelijke ongehoorzaamheid van de kant van hen die in Israël op hun plaats zijn gezet maar niet de geest van zonen hebben, evenals op hen die uiterlijk maar niet in hun hart zonen zijn onder de heidenen.

(c) In verband hiermee hebben we een onuitsprekelijk plechtig maar kostbaar woord. Als een man een zonde had begaan die de dood verdiende, en ter dood werd gebracht, en hij werd aan een boom gehangen, zou zijn lichaam niet de hele nacht aan de boom blijven hangen, maar begraven worden, zodat het land niet verontreinigd zou worden, 'want hij die gehangen wordt,' wordt er gezegd, 'is door God vervloekt.'

Dit is letterlijk 'een vloek van God', wat de apostel in Galaten als dezelfde betekenis opvat, want hoewel hij het citeert als 'vervloekt' (Gal. 3:13), betoogt hij hieruit dat Christus 'voor ons tot een vloek is gemaakt.' De Septuagint, Syrisch en Vulgaat vertalen het op soortgelijke wijze met 'vervloekt'; maar de Joden hebben sinds de tweede eeuw van onze jaartelling meestal gekozen voor een andere betekenis, namelijk 'een belediging, belediging, spot aan God', een betekenis die ongetwijfeld mogelijk is voor de taal, maar die wordt

gebruikt in een heel duidelijk belang, wat het ons niet kan aanbevelen. Hoe Joden het vroeger begrepen, kunnen we zien aan de Septuagint. En de typische toepassing zoals gegeven in het Nieuwe Testament zet het hele onderwerp in een licht waardoor het wordt verlicht.

Opgemerkt moet worden dat ophangen of kruisiging, - de Joden gebruikten hetzelfde woord voor beide - geen manier was om ter dood te brengen volgens de wet van Mozes. Het kwam na de dood, om een bijzondere gruwel uit te drukken en een speciaal brandmerk te plaatsen op degene die zo behandeld werd. Als 'opheffen van de aarde' (Joh. 3:14; Johannes 12:32), drukte het verwerping uit onder de mensen; als opheffen naar de hemel, zou het de goedkeuring van de hemel van die verwerping wel eens kunnen uitdagen, en zo de 'vloek van God' op de zondaar kunnen impliceren. Op deze manier kunnen we het beroep van de apostel op deze passage in Deuteronomium beter begrijpen en de twee elementen van het kruis, dood en vloek, onderscheiden - het verlaten van God, dat we al voor ons hebben gehad in het ritueel van het zondoffer (Lev. 4).

We zien ook waarom het lichaam van iemand die aan een boom hing, daar niet mocht blijven. De begrafenis was in dit geval niet het einde van de straf. Het gaf eerder uitdrukking aan het verontreinigende karakter van de zonde en de afschuw waarmee God het zag. Het moest uit het zicht worden gelegd en weggeborgen, niet met eer begraven, maar in het graf van een misdadiger; en hier zien we meteen de betekenis van de verandering in het geval van de Heer. Zijn graf was bestemd voor de goddelozen; maar dit kon niet worden toegestaan: Hij was bij de rijken in Zijn dood. Het graf van Jozef was de enige passende opvangplaats voor het korte verblijf daar, van

het lichaam van de Heilige die geen verdorvenheid kon zien - Zijn voorzienige rechtvaardiging totdat de opstanding Hem openlijk zou rechtvaardigen.

(4) De laatste drie geboden van de decaloog, beknopter geïllustreerd dan de vorige, worden samen aangetroffen in de vierde subsectie. Op het eerste gezicht is dit inderdaad niet duidelijk: men zou zeggen dat elk gebod, hier zoals elders, aanspraak zou maken op een subsectie op zichzelf. Maar het drieëntwintigste hoofdstuk, dat spreekt over Israël als de gemeente van de HEERE, heeft aldus het duidelijke karakter van een vijfde deel; en wanneer we er nauwkeuriger naar kijken, krijgen we voldoende zekerheid over de juistheid van deze groepering.

We moeten ons echter eerst afvragen of deze geboden werkelijk worden weergegeven in de drie delen van deze subsectie? Dit is ontkend, hoewel we zeker zouden moeten zoeken naar een regelmatige behandeling hiervan, zoals we vinden in het geval van de vorige. Ongetwijfeld zijn onze verwachtingen van wat zou moeten zijn vaak verkeerd; maar het tweeëntwintigste hoofdstuk begint met wat duidelijk een uitbreiding is van het achtste gebod, zoals vers 13-21 spreken over valse getuigenis, en de rest van het hoofdstuk past het tiende toe.

Zoveel zou duidelijk moeten zijn; en alleen vers 5-12 kan enigszins twijfelachtig blijven. Deze geven de wetten over de verwarring van geslacht, zoals in een man die een vrouwenkleed draagt, over het niet nemen van de moedervogel met haar broed, over het plaatsen van een kanteel rond de platte bovenkant van het huis, het verbod op bepaalde mengsels zoals van zaden of van materialen van een kledingstuk, en ten slotte van het plaatsen van franjes op een kledingstuk. Deze zijn

allemaal door Schröder (in Lange's Commentary) teruggebracht tot het vierde gebod van de tweede tafel, hoewel dit in sommige gevallen op een enigszins kunstmatige manier lijkt te zijn gedaan.

Maar we moeten nu opmerken dat we in deze drie delen een duidelijke verwijzing hebben naar de eerste drie wetten van de tweede tabel, en elk op zijn plaats. Zo herhaalt vers 7 de belofte van het vijfde gebod, en in een parallel geval. Ten tweede zou de valse getuigenis in het genoemde geval, als het zou slagen, moord inhouden, de schending van het zesde; terwijl het zevende en het tiende zo duidelijk samenkomen in het derde deel, dat het niet nodig is erop te hameren. Hier hebben we dan de relatie van deze drie delen tot elkaar duidelijk gemarkeerd. Terwijl wat betreft hun samenkomen onder een vierde hoofd, het begin van het eerste deel dat duidelijk moet doen; de gevallen van schending van de natuur, zoals in de verwarring van de seksen, zouden hetzelfde doen, zoals in het vierde deel van de uitgebreide tweede tabel van de decaloog in Ex. 21-23 (p. 211); en de eerste wet van dit deel geeft het laatste geval dat verondersteld wordt in het derde deel van wat hier voor ons ligt.

Hoewel er meer of minder moeilijkheden kunnen zijn in sommige details, lijkt de geest van het achtste gebod - dat wil zeggen, het vierde van de tweede tafel - toch door het geheel heen te lopen: het verbod op plundering en diefstal, met datgene wat ermee verbonden is, het gebrek aan tederheid en genade jegens anderen. Hoe dicht het vierde en laatste van deze geboden bij elkaar komen, hoeft niet benadrukt te worden. Laten we het hoofdstuk nu kort doornemen.

Hoeveel meer dan de letter alleen in de geboden te lezen is, blijkt duidelijk uit de tederheid van de openingswoorden. Om het gebod

om niet te stelen na te komen, mag u niet instemmen met de vernietiging of het verlies van iets dat van uw naaste is. Het moet verzorgd, bewaakt en voor hem bewaard worden.

De vermomming wat betreft sekse zou duidelijk allerlei frauduleuze en oneerlijke doeleinden dienen, terwijl het het stempel vervalste dat God op de natuur heeft gezet, en, om zo te zeggen, de munt van Zijn rijk verminkte. Het nemen van de moedervogel, die door haar genegenheid voor haar jongen werd vastgehouden, was een schandelijk voordeel dat werd gebruikt voor natuurlijke instincten, en een schending van de eer van de ouders bij deze reproductie van moederliefde in de lagere schepselen. De herhaling van de belofte hier is zeer opvallend. Het laat zien hoe gevoelig het werkelijk gehoorzame hart zal zijn, en hoe God ons in de natuur heeft omgeven met herinneringen en tests van onze toestand.

De wet met betrekking tot de kantelen voor de platte daken van huizen is eenvoudig genoeg als een berisping van die gedachteloosheid die in werkelijkheid hardheid van hart is. De drie wetten die volgen lijken evenveel op elkaar als ze verschillen van wat eraan voorafgaat. Als verboden van vermenging vallen ze vanzelfsprekend genoeg onder het eerste hoofd hier. De interpretatie van het ongelijke juk' wordt duidelijk gegeven in 2 Korinthiërs 6:14. Christus' juk kan niet worden gedragen door de onreine - de ongelovige, - en voor de gelovige is er geen ander.

Het kled van wol en linnen spreekt op dezelfde manier van gemengde gewoonten; terwijl het zaaizaad de noodzaak vertegenwoordigt om de waarheid onvermengd te houden. Falen op al deze punten houdt een echte diefstal in, niet alleen van God, maar ook van iemands

naaste: we zijn zowel christenen als de mensen van de wereld verplicht om onze christelijke eenvoud en eenheid van leven en getuigenis te behouden. Het laatste hier, de kwastjes op het kleed, die we hebben gehad in Numeri 15:38, herinnert ons eraan dat dit ware natuurlijke ontwikkeling moet zijn - de ontwikkeling van de nieuwe natuur, niet kunstmatig, want het woord spreekt voornamelijk van bloemknoppen. Hoe prachtig verklaart de geestelijke betekenis opnieuw de volmaaktheid van het Woord van God!

Wat het negende gebod betreft, hebben we maar één geval verondersteld, en dat is een schandelijk geval! Wat een hart heeft de mens! - dat wil zeggen, het onze! Schultz, zoals geciteerd in Lange, merkt op dat 'Mozes een andere kijk op verbintenissen moet hebben gehad, gezien de grote afkeer die onder ons heerste.'

De toelichting van het tiende gebod voor ons doel behoeft geen toelichting.

(5) De methodische uiteenzetting van de 'tien woorden' is dus compleet; maar er zijn nog drie hoofdstukken meer voordat het einde van de geboden is bereikt, die nu op het eerste gezicht grotendeels zonder volgorde of interne verbinding lijken te zijn gegeven. Natuurlijk weten we dat dit niet kan, en dat we het alleen maar zorgvuldiger hoeven te onderzoeken. De kostbaarste dingen liggen vaak het diepst; en onze regel met de Schrift is om te geloven om te zien - het tegenovergestelde van de regel van de wereld, maar die altijd ervaring zal hebben om het te bevestigen.

Als de drie hoofdstukken die volgen staan voor echte afdelingen, dan zullen we met de vier voorgaande hoofdstukken zeven subsecties

hebben in deze tweede sectie - de tweede tabel van de wet is compleet. Dat de eerste vier delen één afdeling hiervan zouden moeten sluiten, is geheel in overeenstemming met wat we hebben gezien als de regel in een zevenvoudige reeks. In dit geval mogen we verwachten dat de laatste drie een geheel vormen, en dat de verbinding dieper, geestelijker en innerlijker is dan in het vorige geval. En dit lijkt inderdaad zo te zijn.

Het drieëntwintigste hoofdstuk is in feite een vijfde deel, en zoals al gezegd, hebben we daarin Israël als de gemeente van de HEERE, de morele resultaten van Zijn plaats bij hen. Laten we het onderzoeken.

(a) Ten eerste hebben we de vergadering in haar weigering van alle dissonante elementen; en hier is de uitsluiting van de ongeslachtelijke man gebaseerd op de noodzaak om de integriteit van het schepsel te behouden. Verminking was een verwijt aan God; en zo wordt de hele geest van ascetisme veroordeeld en uitgesloten, zowel voor Israël als voor ons vandaag. Het woord voor ‘bastaard,’ - ‘iemand geboren uit verdorvenheid’ - komt slechts één keer voor in Zacharia 9:6, wordt door de rabbijnen uitgelegd en door commentatoren in het algemeen begrepen als ‘iemand geboren uit incest of overspel.’

Meestal is iemand die verdorven geboren is niet zomaar een kind van de natuur; maar eerder iemand die verdorven is geïntroduceerd onder het volk van God. ‘Dooptwedergeboorte,’ zoals de ritualist het stelt, is zo’n geboorte; en de Moabiet en de Ammoniet die hier volgen benadrukken deze gedachte, hoewel het waar is dat ze niet specifiek verworpen worden om hun geboorte, maar om hun vijandschap tegen het ware volk van God en hun gebruik van Bileam om te vervloeken. Maar zelfs zo toont de valse belijder, zoals een

Ammoniet of een Moabiet, zijn geboorte vandaag. De Edomiet is de eenvoudige natuurlijke mens, en voor hem is er meer hoop, en de Egyptenaar wordt met hem gerekend, hoewel zij pas in de derde generatie (dood en opgestaan met Christus) de gemeente van de Heer konden binnengaan.

(b) Vervolgens hebben we Israël dat ten strijde trekt, en hier zouden mensen het werk in handen kunnen aanvoeren vanwege gebrek aan zorg voor kleine dingen; maar zo denkt God niet. De meest nauwgezette zuiverheid wordt benadrukt: want is God niet met hen hun kracht? Wat is al hun menselijke macht als Hij, vanwege hun wegen, niet in staat is Zichzelf voor hen te manifesteren? De les is heel eenvoudig, het argument is hier onweerlegbaar; en toch heeft Zijn volk het niet geleerd?

(c) Vervolgens moet Israëls thuis een toevluchtsoord zijn voor de onderdrukten. Het is waar dat slavernij nog niet uit haar midden was verbannen, - perfectie, moeten we altijd onthouden, wat het Woord zelf beweert, kon niet door de wet, - toch werd het enorm bewaakt en beperkt, zodat het iets anders was dan die absolute onderwerping aan de wil van een ander die overal als wettig werd erkend onder de naties rondom.

Als dan een van deze menselijke bezittingen zijn banden brak en vluchtte, zou Israël zo'n veilig asiel krijgen. Op deze manier zou de vijandschap van de naties tegen hen kunnen worden opgewekt: dit kleine volk moest niettemin hun wapens uitstrekken naar de noodlijdenden, wat de gevolgen ook waren. Volgens het prachtige beeld dat zo vaak werd gebruikt, kon Hij onder wiens vleugels zij tot rust waren gekomen, dat vertrouwen niet vernietigen. Al was het een

arme slaaf, hij moest toch worden beschermd tegen de koningen der aarde: er was één toevluchtsoord voor de onderdrukten; en dat was in de boezem van de God van Israël.

Het heiligdom - en dat was heel Israël vergeleken met de wereld daarbuiten - moet inderdaad allereerst de plaats van vrijheid zijn, opdat het de plaats van heiligheid mag zijn; en deze vrijheid moet bij God gevonden worden om echt en heiligend te zijn: het hart wordt tot Hem gebracht. Daarom komt de vrijmaking van de slaaf hier op zijn juiste plaats, en het verband ervan wordt gezien met wat volgt, en wat voor ons een veel vollere betekenis heeft, dat er geen hoerrij mag zijn onder het volk van God.

In duidelijke, opzettelijke vijandigheid tegen Israëls heiliging, wordt de hoer hier kedeshah genoemd, ‘ gewijd ‘, zoals de heidenen zich inderdaad op deze afschuwelijke manier wijdden aan de dienst van hun goden. Kunnen wij niet ook gemakkelijk met een goed lijkende naam bedekken wat slechts het afdwalen van het hart van God is? Laten we hier ook opmerken, hoewel het eenvoudig is, dat de winst van dergelijke prostitutie, waarmee we het aan onszelf willen rechtvaardigen of de Heer willen compenseren, voor Hem alleen maar een gruwel is.

(d) De behoefte van de armen wordt vervolgens beschouwd; en zoals aan de ene kant vrijgevigheid jegens hen was opgelegd, zo is het nemen van woeker van hen verboden. De vreemdeling van wie het werd toegestaan om het te nemen, leende waarschijnlijk voor handelsdoeleinden, maar Israël was zelf niet bedoeld om een commercieel volk te zijn, en zeker niet om te gedijen op de behoeften van hun broeders.

(e) Ten vijfde lijkt de relatie met God op een dubbele manier te worden geïllustreerd. Ten eerste illustreert de gelofte de vrijheid en toch de ernst van deze relatie; terwijl het andere geval ons herinnert aan Gods werkelijke eigenaarschap van het land, en aan een overvloed die schaarste en honger eruit zou verbannen, maar toch de rechten van bezit die Hij heeft gegeven respecteert, en zo geen gebrek toestaat aan hem wiens velden aldus werden geroepen om te getuigen van de overvloedige hand die de volheid van de aarde in zich heeft, en elke goede en volmaakte gave.

(6) In de laatste subsectie hebben we Israël als de gemeente van de Heer, in de waardigheid van die relatie. Schröder geeft als kop aan de hele drie hoofdstukken - 'De volmaaktheid van Israël;' maar dit is zo weinig waar voor het vierentwintigste hoofdstuk dat het eerder 'De onvolmaaktheid van Israël' zou kunnen heten. Wat de wet betreft, weten we goed dat er in feite geen volmaaktheid onder was; en de huidige subsectie, strikt volgens het numerieke stempel erop, spreekt duidelijk over het kwaad, terwijl het ook de grens laat zien die God eraan heeft gesteld. Elk deel van het hoofdstuk lijkt hiermee in overeenstemming te zijn. Het heeft, net als het laatste hoofdstuk, vijf afdelingen, en het slot is ook van nature vergelijkbaar.

(a) Het eerste gebod heeft hier heel duidelijk het karakter van een tolerantie van wat nog niet geheel kon worden weggedaan, met een beperking ervan in de tussentijd, echter. En hiervan verzekeren de eigen woorden van de Heer ons rechtstreeks. De numerieke plaats lijkt zelfs de eenheid te bevestigen die de echtscheiding opzijzet; en dit komt overeen met de wet zelf die de gescheiden vrouw behandelt

als in zekere zin ‘bezoedeld’ door een ander huwelijk, en de verbroken band in dat geval als niet in staat om te worden vernieuwd.

De wet van de ‘nieuwe vrouw’, als aanvulling hierop, is een tedere bepaling die de huwelijksband eert en de man gebiedt de vrouw die hij heeft genomen te koesteren. Wat zou meer uitdrukking kunnen geven aan de geest van de wetgever, of aangepast kunnen worden aan zijn doel, dan zo’n bevel als dit?

(b) In de volgende plaats hebben we ook twee wetten, waarvan de eerste weer een concessie met een limiet is. Een schuldeiser zou een pand kunnen nemen van zijn arme buurman, maar niet van de handmolen die zijn koren van dag tot dag maalt: het zou het nemen van iemands leven als pand zijn. De hebzucht die een man die werkelijk zou stelen, zou met de dood worden bestraft.

(c) En zij moesten ervoor zorgen dat zij de plaag van melaatsheid niet over zich zouden brengen, zoals zelfs Mirjam in de woestijn had gedaan. Dit was de typische straf, zoals we weten, die verbanning van God Zelf inhield; en hier direct aangekondigd als Zijn straf. Hierdoor verloor Israël wat zijn meest kostbare en bijzondere voorrecht was.

(d) Het vierde deel bevat opnieuw twee wetten, die opnieuw de armen beschouwen, hetzij als schuldenaar of als schuldeiser. In de eerste plaats is het pand opnieuw beperkt: de schuldeiser mag het huis van de schuldenaar niet binnendringen om het te nemen; en als het iets is dat hij alleen overdag kan missen, moet het bij het vallen van de avond worden teruggegeven. Aan de andere kant mag het loon van de arbeider niet worden achtergehouden, opdat hij er niet over tot de Heer schreeuwt en de Heer het als zonde bezoekt.

(e) Vervolgens hebben we de verdraaiing van het oordeel verboden, - opnieuw twee wetten. Ten eerste, de vader mag de dood niet ondergaan voor de kinderen, noch de kinderen voor de vaders: een algemeen iets onder de volken rondom. Ten tweede, er mag geen onderdrukking zijn van de vreemdeling, de wees en de weduwe: hun eigen Verlosser uit de onderdrukking van Egypte gebod hun dit in acht te nemen.

Deze geboden eindigen met de opdracht om de restanten van de olijfboom en de wijngaard over te laten aan de vreemdeling, de wees en de weduwe, een manier om een geest te kweken die tegengesteld is aan die van de onderdrukker. De bereidwillige gever kan dat nauwelijks zijn. En nogmaals worden ze herinnerd aan hun slavernij in Egypte, zodat ze barmhartigheid kunnen tonen aan de armen.

(7) Zoveel wordt er gezegd of gesuggereerd over het kwaad in Israël, dat tot nu toe slechts gedeeltelijk kan worden verholpen. Toch wil dit natuurlijk niet zeggen dat God tekortschiet, - een minder dan volmaakte beheersing van het kwaad op het einde. God is sterk, hoewel geduldig, en wordt inderdaad elke dag getergd. En nu profeteert deze zevende subsectie, hoewel deze natuurlijk niet kan spreken van enige huidige volmaaktheid, na wat we hebben gezien, er toch van, zoals men zou kunnen zeggen. Als het derde van deze afsluitende hoofdstukken, zinspeelt het als het ware op de opstanding en brengt het ze tot een einde in vredig vertrouwen in God met zijn serie van zes - het beheersingsgetal, dat in onderwerping aan de zeven van de sectie spreekt van wat, als laatste, volmaakt is. God zal volledig de volledige suprematie tonen die Hij door en door had.

(a) Allereerst mocht er hier geen buitensporige straf zijn; en die straf zou buitensporig zijn, waardoor een broeder gemeen zou lijken. Dit, in zijn toepassing op Israël of op de Gemeente, kan ons vertellen over de zorg die Hij in alle kastijding heeft voor Zijn volk. Zij moeten worden bewaard voor eer, niet weggegooid als afval, ‘gezouten met vuur’, in de genadige zin daarvan.

(b) Het volgende gebod lijkt heel vreemd te komen; en de geestelijke betekenis zoals gegeven door de apostel verklaart het alleen. Wordsworth staat terecht stil bij het gebruik dat hij ervan maakt ‘niet alleen om aan te tonen dat de wet een geestelijke betekenis heeft, waarin het nog steeds bindend is voor iedereen, maar ook om ons de sleutel te geven waarmee we de kist kunnen openen en er de schatten uit kunnen halen.’ Gosman maakt hier bezwaar tegen dat het ‘de deur wijd openzet voor een zeer losse en fantasierijke uiteenzetting.’

Dit is ongetwijfeld te vrezen, maar de remedie is niet om het principe te verwerpen, maar de toepassing ervan strikt te bewaken. En wanneer hij verder aandringt dat de ‘apostel de woorden eerder lijkt te gebruiken als illustratie van de waarheid die hij onderwees dan om er een figuurlijke en geestelijke betekenis aan toe te kennen,’ neemt hij zeker zelf heel losjes op wat de apostel zegt.

Wij hoeven er maar naar te kijken om te zien dat hij, zo duidelijk en definitief als maar kan, het tegenovergestelde beweert: ‘Wie trekt er ooit ten strijde op eigen kosten? Wie plant een wijngaard en eet niet van de vrucht daarvan? Of wie weidt een kudde en eet niet van de vrucht van de kudde? Zeg ik dit als een mens? Of zegt de wet niet hetzelfde? Want in de wet van Mozes staat geschreven: Gij zult de dorsende os niet muilbanden. Zorgt God voor ossen? Of zegt Hij

het geheel en al om onzentwil? Om onzentwil is dit ongetwijfeld geschreven: dat wie ploegt, in hoop moet ploegen.’ (1 Kor. 9:7-10).

Taal kan nauwelijks duidelijker zijn; en het rechtvaardigt ons in het geloof dat een geestelijke zin hier alles regeert. Zelfs onze onvolmaakte schets heeft dit zeker bewezen; en hier, als de apostel dit voor ons heeft geïnterpreteerd van de arbeider in het Woord, is het numerieke stempel dienovereenkomstig 2, het getal van de dienst.

Wat de werkelijke verbinding is met de voorgaande verzen, is misschien nog steeds de vraag. De bediening van het Woord is dat waardoor het oordeel in het geweten wordt bewerkt, en zelfs uiterlijke kastijdingen hun vrucht in zegen voortbrengen. De verwijzing naar de dorsvloer lijkt dit als de verbinding te bevestigen. Het is door de geduldige arbeid van de geestelijke werker dat het graan van het kaf wordt gezift en het product van het gezaaide zaad uiteindelijk in de voorraad wordt opgeslagen. Zou dit in Gods beheersing van het kwaad, - in de overwinning van het goede erover, kunnen worden weggelaten? Zou het niet een noodzakelijke plaats hebben?

(c) Hierna volgt de wet die zo'n prominente rol speelt in het verhaal van Ruth. Als een man sterft en geen nakomelingen achterlaat, moet zijn naaste bloedverwant met zijn vrouw trouwen en nageslacht voor zijn broer verwekken, en de eerstgeboren zoon uit deze verbintenis moet de erfenis opeisen. In het verhaal van Ruth vinden we een duidelijk en prachtig type van de opstanding van Israël door middel van de Bloedverwant-Verlosser, wanneer de wet, de naaste bloedverwant, deze plaats niet kan innemen. Het bewijs moet worden bewaard totdat we bij Ruth komen, maar de numerieke plaats van de sectie is duidelijk als een opstandingstype, en in relatie tot het hele

karakter van dit deel, als het tonen van de hulpbronnen die in God Zelf zijn. Maar hier moet ook de geestelijke betekenis voor komen, niets vreemds of onwelkoms voor hem die de ware waardigheid en glorie van de wet beseft.

(d) Maar het falen dat als mogelijk wordt beschouwd, valt duidelijk onder een apart hoofd, en is inderdaad, volgens Ruth nog steeds, het falen van de wet, - een altijd benodigde les, die ook duidelijk op zijn plaats komt. De wet is werkelijk de naaste verwant van de mens; maar hij is dood, en kan hem niet uit de dood opwekken.

(e) Maar het vijfde deel laat zien dat als de wet hulpeloos is als een redder, de rechtvaardigheid toch gehandhaafd wordt, - een rechtvaardig gewicht en maat, en dit is wat genade zeker doet: 'de zonde zal over u geen heerschappij hebben, omdat u niet onder de wet bent, maar onder de genade.' Dit is eenvoudig genoeg voor ons; maar hoe prachtig is het samengesteld, juist wanneer we, onder leiding van de geestelijke betekenis, die verbinding van het ene deel met het andere beschouwen, die, terwijl we alleen de letter nemen, zo verwarrend en zonder enige aanwijzing lijkt te zijn. Nu hebben we nog maar één ding meer, geheel verschillend van al de rest, en toch hoe perfect op zijn plaats!

(f) Ten zesde en laatste, wordt hun geboden Amalek, hun vijand in de woestijn, niet te vergeten, en wordt vooruit gewezen naar de tijd dat, wanneer de volledige rust in het land is bereikt en alle vijanden zijn overwonnen, Amalek voor altijd uit de herinnering zal worden gewist. Een gezegende tijd! wanneer aan de lusten van het vlees helemaal niet meer hoeft te worden gedacht, - hun herinnering praktisch tot een einde komt, - innerlijk conflict voor altijd voorbij

is! Zoete triomftoon van de zilveren trompetten, die alleen klinken voor de bijeenkomst van de vergadering voor de komende tijd, - geen pelgrimstocht, geen alarm! Zoete profeet zijt gij, Mozes! want de grotere Profeet dan gijzelf spreekt nu door u!

3. We hebben nu een afsluitend gedeelte waarin we voor een moment de Israëliet in het bezit van de erfenis zien, en rijk met de zegen van God, terugkerend tot God in belijdenis en aanbedding. Dit is het juiste effect van de zegen, wat anders niet zou zijn. Het is het teken van het werk van de Geest, van afstand genomen, van God en mens weer samen. Het is het teken van het tevreden hart, vol met een bron van vreugde die noodzakelijk moet overstromen. Het is wat Israël had moeten zijn als het volk van de levende God; het is wat ze zullen zijn in de glorieuze tijd die komt. Het is wat de Gemeente van God, bewoond door de Geest, zou moeten zijn, - zal zijn - in een hogere sfeer, en in een wonderbaarlijker relatie; wat ze ook maar weinig is geweest, hoewel, Godzijdank, velen in elk tijdperk dit en nog veel meer hebben geleerd, - want de 'Abba, Vader' staat nog niet in dit boek Deuteronomium: het wacht op Hem die in staat is de naam van de Vader te verklaren.

(1) De belijdenis is heel eenvoudig; toch kunnen wij, christenen als wij zijn, er veel van leren. Het eerste dat men bezit, is de trouw van God in de vervulling van Zijn woord. Het is iemand in het land die spreekt in het bewustzijn van wat hij heeft. Hij hoopt niet op wat zal zijn; hij realiseert zich wat is. De Heer heeft gezworen ons dit land te geven: wij hebben het; wij zijn erin. Dat is al het voorrecht van het kind van God, wiens aanbedding zelfs nu is, niet alleen in het

heiligdom, zoals die van de Israëliet, maar die 'vrijmoedigheid heeft om het allerheiligste binnen te gaan door het bloed van Jezus.'

Hoe onteren wij Hem die zo voor ons heeft gewerkt als wij de plaats innemen van iemand die verlangt om te naderen, in plaats van in feite te naderen: 'laten wij naderen,' zegt de apostel, 'met volle verzekerdheid van het geloof.' Voor ons is het natuurlijk geloof. De Israëliet, zou men kunnen zeggen, kon niet twijfelen: maar dat maakt hem alleen maar indrukwekkender als type voor ons. Ook kunnen wij niet twijfelen, als het eenvoudig Gods Woord en Christus' werk zijn die voor ons liggen, en wij niet redeneren vanuit wat wij geweest zijn of wat wij zijn. Het heiligdom is voor ons geopend door bloed vergoten voor zondaars, voor alle zondaars: wij mogen, als wij willen, naderen; wat hebben wij meer nodig om nader te komen?

Maar dan zijn er ook vruchten van het land; ook niet van hun arbeid, laten we dat niet vergeten. Toen Israël in het bezit kwam van Kanaän, was het om te genieten van grote en mooie steden die ze niet bouwden, huizen vol met allerlei goede dingen die ze niet vulden, putten die ze niet groeven, wijngaarden en olijfbomen die ze niet plantten. (Deut. 6:10-11) En zo is het ook met de vruchten van het land waar we nu ook geroepen zijn om binnen te gaan, - rijk genot, wonderbaarlijke ervaringen, kostbare realisaties, behoren ons daar toe, maar geloof moet voorafgaan en ons binnenbrengen waar alleen ze van ons kunnen zijn. Ze kunnen ons niet binnenbrengen: we moeten door geloof zijn binnengegaan om ze te hebben.

Als we zo binnengaan, zal ons begrip van wat we waren onze harten alleen maar meer vullen met lofprijzing voor wat genade voor ons heeft gedaan. 'Een Syriër die op sterven lag, was mijn vader; en hij

ging naar Egypte, en verbleef daar met weinigen, en werd daar een volk, groot, machtig en talrijk.' Dan komt de slavernij in Egypte, en hoe ze werden bevrijd: de typen voor ons van een glorieuzere bevrijding.

De loutere belijdenis hiervan is lof; en we zijn het aan Hem verschuldigd om met onwrikbare eenvoud te belijden, dat Christus ons heeft gered. Is hier aanmatiging in? Nee, het is Zijn recht. We hebben niets gedaan, behalve inderdaad onze straf op zich genomen die Christus in Zijn eigen lichaam op het kruis heeft gedragen. En het geloof dat Hem de glorie van deze verlossing geeft, is dat wat ook in ons werkt door de liefde waarin we hebben geloofd. De eerstelingen van dit land zijn inderdaad Zijn offers: 'offers van lof en dankzegging,' die ons als priesters tot Hem brengen om ze te offeren.

(2) 'En gij zult u verblijden in al het goede dat de HEERE, uw God, u gegeven heeft.' Ja, Hij heeft ons niets gegeven van het genot waarvan Hij ons zou willen weerhouden. Wij kunnen de zegeningen die ons in Christus Jezus toekomen niet te openhartig aanvaarden of te volledig genieten. Deze vreugde opent het hart, en sluit het niet op in zelfzucht en onverschilligheid: 'gij zult u verblijden, - gij, en de Leviet, en de vreemdeling die in uw midden is.' Dit is daarom nu wat volgt, aangezien er rekenschap aan God moet worden afgelegd van die tienden van het derde jaar die wij reeds voor ons hebben gehad, en die bestemd zijn voor de Leviet, de vreemdeling, de wees en de weduwe. (Deut. 14:28-29) Het is niet nodig om nogmaals te benadrukken dat de tweede tafel van de wet afhankelijk is van de eerste.

(3) Daarop wordt het zegel van God openlijk op dit volk geplaatst, dat van Hem is: - ‘Gij hebt heden de HEERE verklaard, dat Hij uw God zal zijn, dat gij in Zijn wegen zult wandelen, ... en de HEERE heeft u verklaard, dat gij Zijn eigen volk zult zijn, en dat Hij u hoog zal stellen boven alle volken, die Hij gemaakt heeft, ... en dat gij een heilig volk zult zijn voor de HEERE, uw God, zoals Hij gesproken heeft.’

‘God schaamt zich niet om hun God genoemd te worden.’ Helaas, voor hen is deze glorie van hen nog maar een voorbijgaand visioen geweest. En waarom? Omdat ze maar al te getrouw de geschiedenis van de generatie van de woestijn hadden herhaald, en er nog van al deze zegeningen gezegd moest worden: ‘zij konden niet binnengaan vanwege ongelof.’

Onderverdeling 3. (Deut. 27-30)

De beloningen en straffen die de wet als zodanig verwezenlijken

De wet is aldus beëindigd, en we hebben nu in de volgende vier hoofdstukken de beloningen en straffen die haar sancties zijn, - waardoor ze wordt geactualiseerd als wet. En er zijn hier drie secties:

1. (Deut. 27) Ten eerste, de eeuwigdurendheid van de wet waaronder ze zichzelf plaatsen, en haar kracht en belofte worden duidelijk aangeduid door het monument op Ebal.

2. (Deut. 28) Ten tweede, de zegen en de vloek worden hun in nadrukkelijk contrast voorgelegd, verklaard door het Woord van Eén die niet liegen zal.
3. (Deut. 29, 30) In de derde en afsluitende sectie hebben we de recapitulatie van het verbond voor de Heer, vooruitkijkend naar de voorspelde herstelling van het volk in de komende tijd.

1. Het eerste gedeelte is van groot belang. Het is een van de vele bewijzen dat niet geïsoleerde passages, maar het hele woord hier profetisch is, de dingen die Israël overkwamen, overkwamen hen als typen. Hoeveel was hier voor geloof in een nederige en overtuigde ziel om ter harte te nemen, en waarin de meest serieuze, uiteindelijk meest gezegende, lessen te vinden waren! Zelfs als niemand ze leerde, was er niet minder in alles Gods trouw, - Zijn getuigenis van Zichzelf, en die nu voor ons zonder een wolk erover zou moeten zijn.

(1) Hun wordt bevolen, wanneer zij over de Jordaan naar het land zijn gegaan, grote stenen op de berg Ebal op te richten, ze met kalk of gips te bepleisteren en daarop al de woorden van de wet te schrijven. Daar moesten zij ook een altaar bouwen van ongehouwen stenen, en daarop brandoffers en dankoffers offeren, en eten en zich voor God verheugen.

De berg Ebal, zoals we al weten, en zoals nogmaals direct wordt vermeld, is de berg waarop de vloeken van de wet moesten worden verkondigd, zoals op de berg Gerizim de zegeningen. Hoe veelzeggend voor de ware kracht van de wet, dat deze daar permanent zou staan, geïdentificeerd met de vloek en niet met de zegen! 'Zovelen als er uit de werken van de wet zijn, zijn onder de vloek,' is hier de taal van

de wet zelf. De Samaritanen streefden er lang daarna naar om deze zin om te draaien, en hun exemplaar van de Pentateuch op Gerizim plaats inplaats van op Ebal.

Op Gerizim stond hun schismatische tempel, een type en profetie van veel wettelijke eredienst sindsdien. Maar het Oude Testament verenigt hierin zijn getuigenis met het Nieuwe; en de geestelijke Samaritaan is nog steeds in schisma met de wet, en een rebel tegen haar zin. De kracht van de wet is aldus verloren, want haar ware kracht is om zelfgerechtigheid te vernietigen, en mensen nederig te maken voor het evangelie.

Maar naast dit monument van de wet moesten ze, alsof God deze verbinding zelfs toen niet verkeerd zou hebben begrepen, hun altaar bouwen en hun brandoffers en hun vredeoffers offeren, en op de gevreesde berg zelf zich voor God verheugen. Ze konden dat doen, want deze eredienst werd geheiligd door de wet, de rechtvaardigheid van de wet werd gehandhaafd door de dood van het slachtoffer. Door geloof voltooit dit het getuigenis.

(2) Gerizim en Ebal liggen tegenover elkaar, - de berg van de zegen in het zuiden, de berg van de vloek in het noorden, in het midden van het land Kanaän. Ebal, zo wordt gezegd, overtreft Gerizim met ongeveer honderd voet, en is de steilste en meest kale van de twee. Gesenius neemt aan dat het betekent 'ontdaan van bladeren;' terwijl Gerizim deze betekenis ook benadert, aangezien het wordt gegeven als 'bewoners in een geschoren land.' Tussen hen in de vallei ligt Sichem, 'schouder,' - de plaats van gehoorzaamheid (Gen. 12:6, n), en waar Jakob zo grondig op de proef wordt gesteld. (Gen. 33:18)

Dit alles is gemakkelijk suggestief. De stammen moeten half op de ene berg staan, half op de andere, - niet om de zegen en de vloek uit te spreken, maar om het voor zichzelf te bevestigen: voor de zegen, de kinderen van Lea, en Rachel voor de vloek, die van de dienstmaagden, met Ruben, de verdreven eerstgeborene, en Zebulon, Lea's jongste zoon. Maar in feite, zoals alle commentatoren opmerken, worden de zegeningen hier opvallend genoeg nooit uitgesproken. De wet, zoals voor de tweede keer getuigd, is alleen krachtig voor de vloek: en onder deze schaduw trekt Israël het land binnen. Dat dit alles hun overkwam als typen, wie kan dat terecht in twijfel trekken?

‘Zoals de hele ceremonie en de speciale vorm van de vloeken praktisch zijn, zo ook de innerlijke eigenaardige aard van de geselecteerde voorbeelden. Grove overtredingen brengen de straf met zich mee, maar de meer geheime en verfijnde ontmoeten de vloek, om te laten zien dat God in ieder geval zulke zondaars zal bezoeken, en om de huichelaar een angst voor zijn werken van duisternis in te prenten.’
(Schröder, Von Gerlach)

2. De zegen en de vloek worden nu door Mozes opgepakt en voor de ogen van het volk uitgespreid, met name de vloek, die al vele generaties lang een treurige vervulling heeft gehad en die hun dus moest worden voorgehouden voor hun overtuiging en bekering tot God toen ze erdoor werden overvallen. Het was dus al een profetie van wat het wettelijke verbond als vrucht zou dragen; en het is Gods liefde voor Zijn volk die spreekt in deze vreselijke aanklachten, maar die toch niet voldoende is om de ongelovige generatie terug te brengen van het pad van de ondergang.

Zo is het met al het verdriet en kwaad van het leven, waar God helaas zo veel bij stil moet staan voor ons omdat zielen zo grotendeels in verdriet voor Hem geboren worden, en 's nachts zien we het verst in de hemel. De zegen beslaat slechts veertien verzen; de vloek vierenvijftig. Het zou ons veel verder voeren dan onze grenzen om in details te treden. Zoals met hem die in vrede is met God alle dingen in vrede zijn, zo zijn aan de andere kant met de vijanden van God alle dingen werkelijk vijandig; Zeker wanneer er sprake is van de meest schijnbaar gunstige voorspoed, en zachte winden en kalme luchten het schip naar de ondergang lokken.

3. Wij hebben nu de samenvatting van het verbond, het volk staat, zoals Mozes hen voor God waarschuwt, een verbond dat verstrekkend is in zijn effecten op de komende generaties; vruchtbaar voor zegeningen, als er maar een hart was om te reageren op Hem die tot hen was genaderd, en die hen graag tot Hemzelf had willen laten naderen, maar in hun toestand niet kon. Daarom, en opdat Hij dit getuigenis van Zichzelf mag hebben, worden zij vooruit gewezen naar een toekomstige dag.

(1) Opnieuw wordt de goedheid van de Heer voor hen gebracht als de aansporing tot gehoorzaamheid. Vanaf Egypte hadden ze overvloedige bewijzen van Zijn macht gehad, zoals getoond tegen hun vijanden, en in tederheid jegens zichzelf. Hun kleren waren niet oud geworden, noch de schoenen aan hun voeten: voor ons de gemakkelijk te lezen voorbeelden van betere dingen. Ook waren ze al in het bezit van een deel van hun erfenis, het onderpand van wat nog komen zou. Met de kennis van dit alles stonden ze die dag voor

de Heer om hun verbond te vernieuwen, het hele volk, voor zichzelf en voor de generaties die nog zouden komen.

(2) Als zij zich van Hem afkeerden, zouden Gods dreigementen even getrouw zijn als Zijn beloften. Zij hadden de gruwelen van de heidenen gezien en konden zo de slechtheid beseffen die Gods oordeel had gebracht. Laten zij het dan niet tegen zichzelf opwekken door in hun voetstappen te treden; anders zouden hun eigen nageslacht en de vreemdeling uit een ver land in de verwoesting van het land de openlijke toorn van de Heer tegen hen vanwege zonden als openlijk zien; en zij zouden daaruit worden uitgeroeid.

(3) En al deze dingen zouden in feite over hen komen, zowel de zegen als de vloek. Het zou zo verspreid zijn onder de naties, dat hun harten uiteindelijk zouden terugkeren tot God, in oprechte gehoorzaamheid. Dan zou Hij medelijden met hen hebben, en verzamelen zoals Hij hen had verstrooid. Hij zou hun harten besnijden, en dat van hun zaad (de natie in het voortbestaan), zodat zij de Heer hun God met heel hun hart zouden liefhebben en inderdaad zouden leven. Dan zou de zegen voor henzelf zijn, de vloeken alleen voor hun vijanden; en Hij zou zich over hen verheugen voor het goede, zoals Hij zich had verheugd in hun eerdere verlossing. Maar dit is natuurlijk genade, geen wet; en de genade van God kan niet ontbreken aan het vermogen om zichzelf te tonen waar het hart zich aldus tot God keert.

(4) Ondertussen was de wet zelf de toets voor hen, iets eenvoudigs, niet verborgen, niet sprekend van ver, maar heel dichtbij, in het hart en in de mond. Het hart kon het weigeren, de mond zelfs verloochenen; toch had God in feite alles zo eenvoudig mogelijk gemaakt, en was

Hij zo teder geweest voor de zwakheid van de mens als Hij kon. Alleen de mens zelf was de schuldige, als het kwaad kwam. Het was hier inderdaad dat de staat van de mens volledig bekend werd. De toets was niet nutteloos, maar deed haar werk goed; en de wet was heilig en rechtvaardig en goed; maar het is Christus die het 'einde van de wet is tot rechtvaardigheid voor een ieder die gelooft.'

(5) Zo werden hun de weg en het einde aan beide kanten voorgelegd; en met nog een plechtige oproep om 'het leven te kiezen, opdat u en uw nageslacht mogen leven', komt de uitleg van de wet ten einde.

Afdeling 3. (Deut. 31 - 34)

De uitkomst, zoals profetisch onthuld

De substantie van het derde deel van Deuteronomium is duidelijk profetisch - het lied van Mozes, en de zegen van de stammen, waarmee we als inleiding de leiding van het volk hebben die aan Jozua is toevertrouwd, en de wet aan de hoofden van het volk. Het laatste hoofdstuk, als een appendix van het geheel, en natuurlijk van een andere hand, geeft Mozes' visioen van het land vanuit Pisga, met zijn dood en begrafenis door de Heer Zelf.

1. Opnieuw vinden we, samen met het geven van de wet aan het volk, en de bezielende woorden aan hen en hun nieuwe leider om het land in bezit te nemen, de positieve verzekering van de afval die zou komen, en het oordeel over die afval. Zo begon de Gemeente ook met de verzekering van gevaarlijke tijden in de laatste dagen, de kracht van godsvrucht ontkend, en de komst van de Antichrist. Ook was het begin van deze toestand in beide gevallen niet ver weg. Slechts één generatie van Israël was trouw onder Jozua, en dan hebben we de verwarring van het boek Richteren. Paulus leeft om te spreken over allen in Azië die van hem zijn afgeweken, en niemand in Rome te vinden om met hem mee te gaan. Terwijl Johannes al schrijft dat het (in principe) de laatste keer is, en dat er veel Antichristen zijn.

Zo weinig vertrouwen kan men in de mens stellen; zo zeker betekent beproeving falen, zelfs bij de heilige. De geschiedenis is een

verschrikkelijke getuige tegen de trots van de mens; en profetie, die slechts goddelijk gegeven geschiedenis is die van tevoren is geschreven, benadrukt de les. In plaats van de duisternis van de toekomst te verbergen voor degenen die in de gloed van het eerste enthousiasme zijn, doet God precies het tegenovergestelde. Hij houdt het omhoog; Hij gebiedt ons het nooit te vergeten; Hij zingt het in onze oren, en maakt er vreemde begrafenismuziek mee die daar zoet hoewel treurig zal blijven hangen: en waarom?

Is dit inderdaad een wapenrusting voor krijgers, kracht voor een pelgrimspad? Ja, het is een lied; nee, het is een lofzang: 'Ik zal de naam van de HEERE bekendmaken,' zegt Mozes, 'schrijft grootheid toe aan onze God.' En Hij regeert tenslotte ook niet alleen te midden van ruïnes: Hij heeft een volk dat Hij liefheeft en voor wie Hij zorgt: 'het deel van de HEERE is Zijn volk.' Maar de les moet goed geleerd worden, en benadrukt worden met alle intensiteit van de uitspraak van een profeet: 'Vervloekt is de mens die op een mens vertrouwt, en vlees tot zijn arm stelt, en wiens hart van de HEERE afwijkt. Gezegend is de mens die op de HEERE vertrouwt, en wiens hoop de HEERE is.' (Jer. 17:5, 7) Zo kunnen we nog steeds een lied zingen over de vernietiging van alle menselijke hoop wanneer ze ons de Heer verlaten om op te vertrouwen, en het onze enige noodzaak maken om op Hem te vertrouwen.

(1) Zij behoeven dus niet te vrezen, al zou Mozes' kracht nu bezwijken, noch flauwvallen, indien zelfs hij door God geslagen en terzijde gesteld zou worden. De HEERE blijft, en Hij zal voor hun aangezicht overgaan en al hun vijanden onderwerpen; ook Jozua zal voor hun aangezicht gaan; zij zullen een leider hebben, opdat

zij onderwerping mogen leren, en toch moet het God zijn aan wie zij werkelijk onderworpen zijn. Leider en volk, laat hen sterk zijn; want zwakheid onteert Hem, van Wie zij zijn. Hij zal niet falen noch verlaten.

(2) Maar zij moeten de wet altijd in herinnering houden. Hoe versterkend en inspirerend is het om je leven te laten vormen door de uitgesproken wil van God! Wat een bemoediging is er in het besef dat je eenvoudig gehoorzaamt, en dat het woord dat we gehoorzamen volmaakt is zoals het gezaghebbend is! Wat een juk is dat wat Christus geeft, en dat rust geeft aan de ziel die het op zich neemt! We mogen hier natuurlijk niet het type en het antitype verwarren. Maar het principe is altijd waar geweest, dat het pad van gehoorzaamheid dat van echte kracht en zegen en vruchtbaarheid is; en we hoeven ons niet af te vragen of de eerste psalm hiermee begint; want alleen hierin vindt God Zijn troon onder de mensen op de juiste manier.

Mozes geeft hun daarom nu de wet en verordent dat deze plechtig aan het hele volk wordt voorgelezen, elk zevende jaar op het Loofhuttenfeest. Te midden van datgene wat hen herinnerde aan de woestijnloop die voor hen ten einde was en het land dat hun toebehoorde door de gunst van God, kon gehoorzaamheid het meest overtuigend op hen worden afgedwongen.

(3) Jozua wordt nu met Mozes in de tegenwoordigheid van de Heer Zelf geroepen om zijn opdracht te ontvangen. Zo is het met alle ware leiders. 'Ben ik geen apostel? Heb ik de Heer niet gezien?' Opdrachten moeten dus uiteindelijk worden gegeven door de enige die het recht heeft ze te verlenen, en die degenen die Hij uitzendt niet op afstand van Zichzelf houdt. Mozes moet ook het lied opschrijven

dat Israël moet leren, - het middel tegen het kwaad dat het voorspelt voor hen die het werkelijk leren; zo graag zou de goddelijke liefde, als het mogelijk was, haar profetie onwaar laten maken, en de ongelovige berouw hebben van wat Hij gedwongen is te doen. (Jer. 18:7-8)

Helaas! De deur in de zijkant van de ark, en de woorden van het lied zijn allebei getuigen tegen het volk dat Hij heeft uitgekozen.

2. We komen nu tot het Lied zelf, een lied dat, zoals we zien, een bijzondere plaats van getuigenis voor God en van waarschuwing aan Zijn volk zou hebben. Toch is het een 'lied', en dit hebben we gezien als betekenisvol. Een 'lied' veronderstelt in zichzelf vreugde en geen verdriet; een strijdlid, overwinning over vijanden; een begrafenislid, overwinning over de dood. Dit van Mozes verenigt deze karakters; en dat het bovenal een lied van vreugde in God is, verklaart alles, verzekert dat alles zo moet zijn. Als vreugde is het geschikt om in het hart te leven; als een vreugde die verdriet niet negeert of zonde niet licht opvat, zal de aanwezigheid hiervan alleen maar meer neigen om het te behouden en macht over de ziel te geven. Het is werkelijk een 'lied in de nacht', en voor de nacht, zoals alleen God kon geven, - een getuigenis van de Gever.

(1) Het echte thema staat in de eerste vier verzen: het is God Zelf, de Onveranderlijke, getrouw, rechtvaardig en recht. Wel mogen de hemelen horen, en de aarde, de gezegende woorden die vallen als de regen, en distilleren als de dauw van de nacht, verfrissend gras en kruid. Het is de naam van de HEERE die zij bekendmaken, die zoete en wonderbaarlijke naam die waarlijk uitdrukt wat Hij is, en die de mens, uit die kennis gevallen, zo veel moet leren.

Aan Hem schrijven zij grootheid toe; ja, aan Hem, o mens, uit de klei, die uzelf hebt geruïneerd door uw pretentie daarop. Hij is de Rots - de 'woonplaats in alle generaties,' zegt onze Mozes elders (Ps. 90:1,) - veilig als schuilplaats, sterk tegen storm, helder-schaduwrijk in de middaghitte van een woestijnland. 'Zijn werk is volmaakt' - hoewel mensen en duivels in hun eigen personen hebben samengewerkt om het te ontieren. 'Al Zijn wegen zijn oordeel' - geen toorn, maar vooruitziende, goed onderscheidende gerechtigheid. 'Een God van trouw zonder bedrog, rechtvaardig en recht is Hij.'

(2) Maar Israël? Helaas, zij hebben verdorven met Hem gehandeld. De mens, meest begenadigd, meest gezegend, kan dit alles veranderen in een aanleiding tot diepere veroordeling. Aangenomen als Zijn familie, zijn zij geen zonen van Hem, maar een smet op hen, een kromme en perverse generatie.

En zullen de mensen de HEERE aldus vergelden? En Hij, de Vader, die hen uit de gevangenschap heeft gekocht, om de liefde die Hij hun heeft toegedragen? Dwaas en onverstandig als zij waren, wisten zij niet dat Hij dat was? Had Hij hen niet gemaakt en gegrondvest? Laat hen dan terugzien op het verleden, het verslag van voortdurende generaties. Of laat hen het hun vaders vragen, en de ouderlingen, grijs van ouderdom. Er kon maar één antwoord zijn van wie zij ook ondervroegen.

(3) Het lied voert hen dan terug naar een tijd voorbij deze ervaringen, voordat de natie überhaupt bestond, toen de zonen van Adam de verblijfplaatsen vonden die God hun had toegewezen. Zelfs toen, toen de heidenen hun erfenis ontvingen, stelde Hij hun grenzen vast overeenkomstig de behoeften van zo'n aantal als de kinderen van

Israël zouden worden. Want in waarheid waren zij het deel van de HEERE - Zijn volk, en Jakob (hoewel slechts 'Jakob') het lot van Zijn erfenis.

Waar had Hij ze gevonden? In een woestijnland, ja, een huilende wildernis; maar waar de zorg van de Heer alleen maar meer gelegenheid had om zich te vertonen. Omsingeld, bewaakt, beschermd als de pupil van het oog, hadden ze dit bewezen. Volgens de wet had Hij ze opgeschrikt als de arend haar nest, terwijl Hij ze met uitgespreide vleugels als in de wolkkolom had beschut en genesteld, en ze vervolgens omhoog had gedragen en in Zijn veren had gedragen. Hij, Hij alleen deed dit, door geen vreemde god om hulp te vragen, en ze op de hoogten van Kanaän te zetten, te midden van de overvloed van dat overvloedige land.

(4) Dan gaat het lied van verleden naar toekomst, maar dat wordt gezien als het verleden, helder in het visioen van God. Jeshurun werd dik en schopte: Gods geliefde, oprechte⁵ werd opstandig in voorspoed - een vreemd, veelvoorkomend geval - en gaf zijn Maker op, en achtte de Rots van zijn redding licht. Toen keerde het hart dat van Hem vervreemd was zich tot degenen die Zijn tegenpolen waren. Vreemde goden kwamen binnen, met hun gruwelen, goden die nieuw uitgevonden waren, vervingen Hem die hen had voortgebracht, - iets dat sindsdien voortdurend herhaald wordt, en onder elke denkbare vorm.

(5) God kon niet vergeten en als een mens zijn; maar Hij kon, en werd gedwongen, Zijn gezicht te verbergen. Zij hadden Hem opgegeven

5 Jeshurun is het verkleinwoord van 'Jasher' - 'rechtop'.

voor goden die dat niet waren, en Hij zou hen tot jaloezie aanzetten door een volk dat zij als geen ander verachtten. Hier ziet de apostel de roeping van de heidenen. (Rom. 10:19) Maar Mozes' doel is niet om dit te ontwikkelen; hij gaat verder met de positieve gevolgen van Gods toorn, de toorn van verwaarloosde liefde, en die uiteindelijk de doeleinden van de liefde bewerkstelligt.

Zijn toorn brandt tot de bodem van Sheol, want daar zijn de objecten ervan neergeworpen; en met datgene wat hiertoe reikt, worden de aarde en haar opbrengst noodzakelijkerwijs verteerd. De fundamenten van de bergen worden in brand gestoken door de vulkaan van toorn; de elementen, de tanden van beesten, honger en pest vechten tegen hen; het zwaard van de vijand berooft: een volledig einde van hen lijkt aanstaande, maar de trotse vijand zou Hem hierin niet herkennen, maar alleen de kracht van Zijn eigen hand. Zo is de mens, de onbewuste werker van doeleinden waarvan hij niets weet; en zo heerst God, te midden van onintelligente en vijandige machten, in hun eigen tegenzin aan Zijn dienst verbonden.

Toch verlangt en smacht Hij naar hen! Laat het kruis zeggen of Hij dat niet doet. En hier breekt Zijn medelijden uit in de woorden van Mozes. Oh, dat ze wijs waren geweest! dat ze hadden begrepen, dat ze hadden overwogen dat het einde zeker zou komen! Overwonnen, gebroken door een verachtelijke vijand, - hoe zou het zijn als hun Rots hen niet had verkocht, en de onveranderlijke HEERE hen in hun handen had overgeleverd! Was Hij minder een Rots? Was het omdat hun God net zo'n armzalig vertrouwen was als de gewone trusts van mensen? Ah, hun bittere vijanden konden dit gemakkelijk zelf beslissen. Nee, helaas! het was dat de vrucht die Hij van hen had

verwacht, slechts de wijnstok van Sodom was, bitter en giftig; en Hij die de Rechtvaardige was, was gedwongen om tegen hen te zijn.

(6) Dit is allemaal duidelijk, maar het einde heeft onverwachte onthullingen. Er was een geheim verborgen bij God, verzegeld tussen Zijn schatten! Geen oordeel dus; dat elk slecht geweten kon voorspellen, en dat Hij niet liefheeft!

Maar de wraak is Hem, en de vergelding, en hun voeten zullen wankelen, de dag van hun onheil zal komen, het oordeel zal komen, de HEERE zal Zijn volk oordelen. Ja, oordelen; maar niet vernietigen! Want wanneer Hij hen neergeslagen ziet, hulpeloos, hun macht verdwenen, niemand overgebleven om hen te helpen, en de ijdelheid van hun valse goden ten volle gezien wordt, - dan zal Hij hen tot Zich roepen, met wie geen ander kan zijn of vergeleken kan worden, en de roede van hun correctie, zijn werk volbracht hebbende, zal gebroken worden: Hij zal Zijn hand tegen hun vijanden keren.

Het is het oordeel van de levende volken wanneer de Heer verschijnt, en dat zal zegen brengen voor meer dan Israël. Daarom kan ook aan de volken geboden worden om zich te verheugen met Israël, Zijn volk; de trompet van hun terugroeping is de eerste noot van het jubeljaar van de aarde: 'Want indien hun verwerping de verzoening van de wereld is, wat zal hun aanneming anders zijn dan leven uit de doden?' (Rom. 11:15).

Zo bevestigt Mozes' lied zichzelf als dat; en wat de mens gezien heeft, het kwaad in het gezicht gekeken en overwonnen, zijn thema wordt volledig bekeken, en zijn argument gehandhaafd. Grootheid behoort alleen aan God: Hij is de rots; Zijn weg is volmaakt. Laten we slechts

onze kleinheid gedenken; laten we Hem de grootheid toeschrijven; laten we vasthouden aan Zijn volmaaktheid: dan hebben we inderdaad een lied dat, begonnen in de nacht van de tijd, voor altijd zal duren.

3. De zegen van de stammen is Mozes' laatste publieke daad, die benadrukt wat er in het hart van God is voor Zijn volk; en dit is altijd zegen. Maar er zijn twee belangrijke dingen die hiermee verbonden zijn en die hieraan voorafgaan.

(1) Ten eerste verenigen Mozes en Jozua zich in het reciteren van het lied in de oren van de gemeente, de oude leider en de nieuwe zijn aldus in die harmonie waarin al Gods vertegenwoordigers, in alle bedelingen, uiteindelijk zijn. Het volk wordt dan aangespoord om hun hart erop te zetten, als de voorwaarde voor de vervulling van gehoorzaamheid, en daarin van verlengde dagen. In feite moet het lied zijn werk hebben gedaan om de zegen te laten komen. De mens moet zijn eigen nietigheid en de macht van God leren; en de zegen wacht hierop. Daarom is het gedeelte hier volledig op zijn plaats als inleiding op wat voor ons ligt.

(2) Ten tweede hebben we de dood van Mozes opnieuw aangekondigd, met de zonde waarvoor hij opzij was gezet, expliciet vermeld. Het was zeker niet louter toevallig dat dit met het lied en de zegening in verband werd gebracht. Mozes is in zijn eigen persoon een voorbeeld van de veroordelende kracht van de wet. Hij kan alleen van verre zien wat hem verboden is te bezitten; en als Mozes, wie zal het dan niet uitsluiten? Voor de ware zegen moeten we daarom verder gaan dan de wet, - verder dan het oude verbond naar het nieuwe; verder dan alle vroegere bedelingen naar die waaronder Israël werkelijk haar erfenis zal binnengaan.

(3) En dienovereenkomstig, wanneer we bij de zegen van de stammen komen, vinden we dat we na de eerste werkelijk hun duizendjarige toestand voor ons hebben, waarin de eerste en de tweede ons introduceren. Behalve Ruben, die voor ons de natie op hun nationale voet vertegenwoordigt, geven alle anderen ons een ongewijzigde zegen, en die slechts gedeeltelijk verband houdt met de kenmerken van hun verleden. Dit heeft de nuchtere commentatoren verbijsterd, terwijl er veel overblijft om de verbeelding van de ‘hogere critici’ te oefenen.

Het werkelijke feit verlicht alle verwarring, terwijl het in perfecte overeenstemming is met het karakter en doel van dit hele afsluitende gedeelte van Deuteronomium, en ook met de algemene leer van de Schrift. Het herinnert ons aan de weggelaten zegeningen van het zeventwintigste hoofdstuk, en de nadruk op de vloek zowel daar als elders; aan het gedenkteken van de wet dat op Ebal is opgericht; en aan hoe ver het Hooglied ons al heeft gebracht.

De volheid van de zegen kon niet onder de wet vallen, hoezeer ook gewijzigd. Hier is het vol, hoewel Ruben een uitzondering kan zijn die uitgelegd moet worden, en Simeon weggelaten kan worden. Dit zou niet betekenen dat Simeon aan het einde weggelaten is, aangezien de individuele stammen, zowel hier als in Jacobs profetie, vaak staan voor aspecten van de hele natie (vergelijk Gen. 49, opmerkingen), en het zelfs, zoals in Jozef, kunnen beschouwen in zijn grote Hoofd en Koning.

De zegen valt uiteen in zes delen, het eerste spreekt over God als hun Leider en Zijn kracht voor hen, die al in de woestijn is; het tweede over hun redding door Hem; het derde over hun deel als aldus gered;

het vierde over de heidenen die door hen gezegend zijn; het vijfde over de gevolgen in de regering van God, niet meer tegen hen; en ten slotte over de triomf van goddelijke goedheid over al hun zonden. De inleiding lijkt misschien vreemd voor een beeld van duizendjarige dagen.

Het kan ons hierbij herinneren aan wat er in de opening van het boek staat, namelijk dat van Sinäi naar Kades - vanwaar ze het land hadden kunnen binnengaan - slechts elf dagen duurde de reis. In feite duurde het bijna veertig jaar voordat ze er daadwerkelijk binnengingen. Toch heeft de lange tijd die verstrijkt voordat de zegen tot hen komt, alleen zijn noodzaak in hun eigen toestand. Hij wiens kracht en liefde hen door de woestijn had geleid, was zelfs toen al bereid om hun de belofte van de val te geven, maar dat ze hier niet op voorbereid waren. En wanneer de tijd zal komen, zal het de voltooiing zijn van wat hun doortocht erdoorheen toen impliceerde. De vleugels waaronder ze uiteindelijk tot rust komen, zijn die welke hen in hun reizen van ouds overkoepelden. Alles is daarom op zijn plaats, zoals altijd.

Laten we het eens nader bekijken.

(a) Het is de zegen van Mozes, de man van God, uitgestort met zijn hele hart erin, maar waar bovenal God regeert en zo de ogen worden opgehelderd en versterkt en de ziel verzekerd, zodat wat gebed zou zijn, profetie wordt. Hij ziet de HEERE met hen van Sinäi oprukken, Zijn glorie overspoelt de woestijn, Seir straalt het uit van het oosten, de berg Paran van het noorden en westen, engelenlegers om Hem heen: uit Zijn rechterhand kwam in vuur het mandaat van

een Koning tot hen.⁶ Ja, het is Hij die, God van allen, de volken liefheeft,⁷ in wiens hand Zijn engelen dienende geesten voor hen zijn, zittend aan Zijn voeten, elk van Zijn woorden ontvangend.

De wet die door deze glorieuze God aan Israël was gegeven, had nog een menselijke bemiddelaar en tolk; en zo werd Mozes als het ware koning in Jeshurun, de stammen die het van hem ontvingen, formeel verzameld onder hun hoofden. Deze positie van Mozes is ons vaak voorgegaan; het typeerde die van de veel wonderbaarlijker ‘Bemiddelaar van het nieuwe verbond.’ God, die dichtbij wil zijn, spreekt de mens aan in de vorm van een mens.

(b) De zegen van de stammen volgt, te beginnen met Ruben, de verworpen eerstgeborene, die, zoals in de profetie van Jakob, ontvangt wat maar weinig lijkt. Hij moet leven en niet sterven, en zijn mannen moeten talrijk zijn. Niemand twijfelt eraan dat dit de vaste kracht van de woorden is, hoewel er uitzonderingen zijn aangevoerd. Het argument voor de tegenovergestelde gedachte, ‘Laat zijn mannen niet weinig zijn’ is eenvoudigweg dat het meer op zegen lijkt.

6 Er zijn moeilijkheden in deze passage, die critici goed kennen, en die vooral voortkomen uit de abrupte poëtische stijl. Wat hierboven is gegeven is letterlijk volgens het Hebreeuws, en consistent genoeg zoals het lijkt met het hele karakter van wat hier staat. Het argument dat het ongebruikelijke woord voor ‘wet’ - dath, het ‘mandaat van een koning,’ - een woord is dat te recent is voor de tijd van Mozes, is van weinig waarde, aangezien de literatuur van de Pentateuch niet overvloedig genoeg is om dit te bewijzen. Haevernick ziet het als afgeleid van din, ‘oordelen.’ En Koenig als een Aramaïsme dat ‘zowel van een zeer vroege als van een late compositie kan getuigen.’ (Zie Schroeder, in Lange’s Commentary

7 De meervoudsvorm ziet uiteraard verder dan Israël; en dit is in overeenstemming met de zegen zelf die, samen met alle profetieën daarnaast, de zegen van de aardse mensen verbindt met die van de wereld als geheel.

Wanneer we echter de hele profetie in aanmerking nemen, rechtvaardigt de grammaticale betekenis zichzelf. Want we hebben al in Genesis 49 gezien hoe de eerstgeborene van de natuur staat voor de natie op grond van het eerste verbond, dat werkelijk 'natuurlijk' was, vleeselijk, omdat wettelijk; en hier had niets anders dan de zegen van God (wat natuurlijk genade is) het bestaan van de natie überhaupt kunnen behouden. Onder het vonnis van de wet en door hun Verlosser te verwerpen, zijn ze op wonderbaarlijke wijze voor uitsterven behoed, terwijl ze ook het onderwerp zijn van een voortdurende vervolging, 'een zwaard dat achter hen wordt getrokken', wat het laatste deel van de voorspelling niet minder duidelijk heeft vervuld.

Dan volgt Juda, niet Simeon of Levi, zoals bij Jakob. Simeon wordt helemaal niet gevonden, terwijl Levi een nieuwe en hogere plaats heeft gekregen. Juda is daarentegen gevallen van datgene wat Jakob hem voor ogen had, en toch met een mogelijke grens - 'totdat Silo komt.' Silo, dat weten we, is gekomen, en Juda's staf van magistratuur is weggenomen. Ze wisten niet de dag van hun bezoek. Mozes' zegen impliceert de rampzalige gevolgen. 'En hij zei: 'Hoor, Heer, de stem van Juda, en breng hem tot zijn volk; laat zijn handen voldoende voor hem zijn, en wees Gij hem een hulp tegen zijn vijanden.'

Juda is dus een zwerver geweest en van zijn volk gescheiden; zijn hand heeft hem niet voldoende hulp gebracht en zijn vijanden hebben het druk met hem gehad. Dit alles past precies bij wat al lang geschiedenis is en voorspelt de verlossing die hen in de nabije toekomst te wachten staat. Het is duidelijk dat geen enkele stamnaam deze plaats zou vullen, behalve die van Juda, die verbonden is met en volgt op die van Ruben. Numeriek zijn ze in volgorde, Ruben geeft

eerst de voortzetting, Juda vervolgens de verlossing van het volk. Levi komt op de derde plaats, omdat hij de weg van deze verlossing laat zien door priesterschap en offer, de enige weg voor God op elk moment voor de herstelling van de zondaar.

We zien dus waarom Levi zo'n speciale plaats heeft in de zegen van Mozes. We moeten door de stam en zijn individuele geschiedenis heen kijken om, zoals in andere gevallen, degene te zien door wie de zegen voor Israël komt. Christus is duidelijk degene met wie Gods Thummim en Urim zijn, de Heilige, bewezen op de plaats van bewijs, en gestreden met waar de wateren des levens uitstroomden. Een Mozes en een Aäron zouden kunnen bezwijken onder de druk, maar niet degene voor wie ze stonden. Aan de andere kant werd de trouw van Levi op het toneel van de kalveraanbidding meer dan gevonden in Hem die kon zeggen: 'De ijver van Uw huis heeft Mij verteerd.'

Hier raakt Levi zo ver achter dat het proportioneel moeilijk is om het antitype in het type te lezen. Maar er is een dubbele toepassing, Israël als geheel moet zich in deze geest tot God wenden om hun uiteindelijke zegen te ontvangen, terwijl voor hen niettemin, zoals hun grote verzoendag getuigt, het offer op het altaar het enige middel van aanvaarding is. Hier is Christus zowel priester als offer, en alleen door Hem keren Thummim en Urim terug naar het verlore volk: goddelijke 'volmaaktheden' worden gemanifesteerd, goddelijk 'licht' is het resultaat, en de stem van God wordt gehoord in een nieuwe en meer vertrouwde omgang met Zijn volk dan voor Israël het beste van het vorige tijdperk van de wet kon realiseren.

En nu is het geen tijdelijke verlossing die tot stand komt: 'Zegen, Heer, zijn wezen, en aanvaard het werk zijner handen; sla door de

lendenen van hen die tegen Hem opstaan, en van hen die Hem haten, opdat zij niet weer opstaan. ‘ Hier begint dus voor hen een dag die niet ondergaat.

(c) Benjamin volgt Levi: ‘En van Benjamin zei hij: De geliefde des Heren zal in veiligheid bij Hem wonen: Hij zal hem de gehele dag bedekken, en hij zal tussen Zijn schouders wonen.’ De verwijzing die sommigen in deze laatste uitdrukking naar de tabernakel in Gibeon of naar de tempel in Jeruzalem opvatten, is zeker een vergissing. Het is niet de Heer die tussen Benjamins schouders woont (wat een omkering van alle juiste gedachte zou zijn), maar het omgekeerde. Het is Benjamin die in veiligheid woont, bedekt en ondersteund door zijn verbonds-God. We zien dat Levi’s offer het heiligdom voor hem heeft geopend; en dit is de weg van goddelijke genade, - Zijn verlost God brengt Zichzelf nabij.

Dit geldt in zekere mate voor het aardse als voor het hemelse volk; en zal Israëls speciale glorie zijn in de komende dagen. Vanuit dit centrum straalt het over het land, en zo volgt en verenigt de zegen van Jozef zich met die van Benjamin. Onder de glimlach van God breekt het hele vruchtbare land uit in een veelvoudige en voortdurende oogst. Het is de goede wil van Hem die in de struik woonde die als met een diadeem het hoofd van de Nazireeër kroont, afgescheiden voor God en dus van zijn broeders. Het is heel duidelijk dat Christus het is die op deze manier de zegen naar beneden brengt, en hoe Jakobs woord hier in dat van Mozes wordt bevestigd. Daarvoor moeten de binnendringende heidenen uit het land worden verbannen, waardoor plaats wordt gemaakt voor de myriaden van ‘vruchtbaar’ Efraïm en de duizenden van Manasse.

(d) Zebulon en Issachar worden samengevoegd. In de profetie van Jakob zien we de ene zich uitstrekken naar de volken rondom, en de andere zich neerlegend onder hun juk. We worden hier aan herinnerd, hoewel het nu allemaal anders is. Zebulon kan zich nu verheugen om uit te gaan, Issachar in de tenten van haar pelgrimstocht; en nog steeds strekken ze zich uit naar de volken; maar ze zijn nu ambassadeurs van een huidige Koning, en met een vreugdevolle uitnodiging om op te komen en Hem eer te bewijzen.

‘Zij zullen de volken naar de berg roepen; daar zullen zij de offers van gerechtigheid offeren.’ De millennialistische toepassing hiervan is zo duidelijk als maar kan zijn: en Jesaja en Micha ontwikkelen het beiden: En het zal geschieden in de laatste dagen, dat de berg van het huis des Heren zal worden vastgesteld op de top van de bergen, en zal worden verheven boven de heuvels, en alle volken zullen erheen stromen. En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, en laat ons opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God van Jakob.

Want Hij zal ons leren van Zijn wegen, en wij zullen in Zijn paden wandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan, en het woord des Heren uit Jeruzalem.’ (Jes. 2:2-3) We zien op welke samenhangende en ordelijke manier de profetie ook voortgaat. Het is een ander soort handel dan wat in het verleden Israël heeft aangetrokken: nu worden de naties aangetrokken, en Israël zuigt van de overvloed van de zeeën (vergelijk Jes. 60:5), en van de schatten die verborgen zijn in het zand van de zeekust (de havens van haar kusten?)

(e) Ten slotte komen de kinderen van de dienstmaagden, maar er is geen spoor meer van wat er slaafs is in hun toestand. Hun zegen

is moeilijker te interpreteren dan wat eraan voorafging, hoewel niet altijd zo, en dat wat het meest duister is, lijkt dat te zijn vanwege zijn korthed. Over het algemeen lijkt het de morele resultaten uit te drukken van de relatie waarin God nu staat tot Zijn volk. Ten eerste, in Gad macht en de troon van de heerser, van waaruit de gerechtigheid van de Heer wordt gehandhaafd, en Zijn oordeel in het midden van Israël. De betekenis van Dan's zegen is niet zo duidelijk, maar we kunnen er macht in zien die zichzelf rondom gevreesd maakt: 'uw vijanden zullen voor u ineenkrimpen' (vs. 29).

Naftali toont ons de volledige gunst van God door de oude grenzen te verruimen: ze bezitten als nooit tevoren de zee - de kust van de Filistijnen en Feniciërs - en het zuiden - inclusief het grondgebied van Edom tot aan de Rode Zee. Obadja getuigt van beide (vv. 19-21). Ten slotte voltooit Aser de zegen van Israël door zijn voorrang boven al het andere te verklaren, maar niet benijd, maar geaccepteerd door hun broeders - de naties van de aarde, - hun voeten gedoopt in de vloeiende olie die spreekt van de vettigheid van het overvloedige land.

De laatste twee punten worden anders begrepen. Velen lezen voor 'schoenen' 'bouten', wat Keil interpreteert als 'kastelen'; en de moderne versus de oude lezen 'rust' in plaats van 'kracht'. In deze twee zou hun blijvende zekerheid dubbel uitgedrukt worden: en hoewel we misschien niet bereid zijn op te geven wat we zo vertrouwd zijn, dat 'zoals uw dagen uw kracht zullen zijn', is het zeker niet ongeschikt als afsluiting van deze wonderbaarlijke zegen om 'zoals uw dagen uw rust zullen zijn' te hebben.

(f) De laatste woorden vierten de triomf van goddelijke goedheid voor hen, waarvoor alle vijanden hulpeloos en verslagen zijn. Dit is een ding natuurlijk: maar gezegend zijn de mensen die het onderwerp zijn van zo'n redding! En wie is als de God van Jeshurun? Hij rijdt op de hemelen om u te helpen. Uw toevlucht is de eeuwige God; en daaronder zijn eeuwige armen!

4. Het laatste hoofdstuk van Deuteronomium is noodzakelijkerwijs een appendix van een andere hand. Het is het verslag van Mozes' dood op de berg, en zijn begrafenis door God, nadat hem het land was getoond waar hij niet in kan komen. Jozua volgt hem op als leider van Israël; maar als een profeet in de nabijheid van God waartoe hij geroepen was, had hij geen opvolger totdat Hij kwam die in Zijn eigen Persoon alleen stond, in leven, in dood, alle bemiddelende typen vervullend, en ze overstijgend door de volle maat van Zijn oneindige glorie, in wiens licht ze inderdaad alleen schijnen.

Bijlagen

Bron

1.5 Deuteronomy The Notes from the Numerical Bible. 1 The Law
Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The
Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2025).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
 1. *Hosea; Amos; Micha*
 2. *Joel; Obadja; Jona*
 3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
 4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
 { Markus
 { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
 { Galaten
1. { Efeziërs
 { Kolossenzen
 { *Filemon*
 { Filippenzen

 { Thessalonicenzen
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Korinthiërs
 { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
 { Hebrëëën
 { Timotheüs
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1** Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid. Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie. Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid* Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid, integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid, overeenstemming, vrede.
- Voorrang* Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin, oorzaak, gelegenheid, bron, stichting, grond, pleidooi.
- Combinaties van betekenissen* Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade. God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie* Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis. Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst. Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit. Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede* Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid, nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil* Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict, vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling* Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen; oordeel, wijsheid; zicht. Verval, dood, ontbinding. Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies* Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling, volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte lijnen omsluiten een ruimte* Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie. Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk. Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.